8-4

உ

கடவுள் துணை

தாண்டவமூர்த்தி சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

கைவல்லிய நவநீதம்

மூலமும்,

பிறையாறு

அருணசல சுவாமிகள் இயற்றிய

உரையும்.

அ. இரங்கசாமி முதலியார் ஸன்ஸ்

சென்னை:

பூமகள்விலாச அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பித்தது.

1933

இதன் விலை ரூபா 1

உ

கடவுள் துணை

உரைச்சிறப்புப்பாயிரம்

சீர்வளர் பிரம சிருட்டியின் முனமே
ஏர்வளர் சத்தா யிலங்குறு பிரமம்
பரமூல குயிரெனப் படுபொரு ளெவற்றினும்
முரணுருஅச் சுசாதிய முதலிய பேதம்
அற்றொளிர் பரமா காச சயம்புவாய்
உற்றதன் னிலைமையி னோரிறை குறையா
தெறிதிரைக் கரத்தா லினமணி கொழிக்கும்
செறிபுனற் பொன்னிசூழ் செம்பிய னாட்டில்
பொன்னிலத் தவரிழி பொற்புறு படியென
நன்னிலை மாடமார் நன்னில மதனில்
செந்தண லோம்புந் திறந்திரி யாதுபர்
அந்தணர் குலத்தி னவதரித் தருளிய
நாரா யணகுரு நாண்மலர்ப் பதத்தைப்
பேரா தவனருள் பெற்றிடு மதனால்
முற்றுணர் தாண்டவ மூர்த்தி யனுபவப்
பெற்றியி னுலகோர் பேரின் படையக்
கிளரும்வே தாந்தக் கீரோ ததியைத்
தளர்வறு சமாதித் தாழியி னிறைத்திட்
டகமுறு விசார வனலினாற் காய்ச்சி
மகிழ்குரு வாக்கிய மத்தாற் கடைந்து
ஞானகை வல்ய நவநீ தத்தை
ஆனபே ரன்பி னளித்தன னதனை
எளிதினில் யாவரு மின்புடன் றுய்க்க

ஒளிமனக் கிருதமா யுரைசெய்விக் கும்படி
சகவாழ் வினைத்துஞ் சத்திய மலவெனத்
திகழுறு மலைகான் சென்றுசெய் தவத்தோர்
உடனுறைந் துடலொறுத் துணர்வுறப் பட்டினத்
தடிக ளெனத்துறந் தானுறை காசியை
நாடியாத் திரைசெயு நாட்டுக் கோட்டைப்
பீடுறு மருணா சலப்பெருந் தவத்தோன்
அருளிய மொழியினை யன்புட னுட்கொண்
டருளென நிலமகட் கணிகலை யான
நிலைக்கடல் வயிற்றி னிரப்பிப் பற்பல
கலைக்கட றன்னைக் கருத்து ளடக்கிய
அகத்திய முனிவாழ் பொதியமும் பொதிய
நகத்துரு சந்தன மரமகி லுங்கொடு
நீர்வரு பொருநையு நிகழுமந் நீரால்
எர்பெரு செந்நெற் கரும்பெனக் கன்னல்
கமுகெனக் கமுகுந் தெங்கெனத் தெங்குதான்
அமுதரு மெழிலிக் கானகா லென்னத்
திகழ்வுற வளங்களுஞ் சேர்ந்தினி தோங்கும்
புகழ்பெறு பாண்டிப் புத்தே ணாட்டில்
களைகளை கடைசியர் கண்ணா டுறுமுகம்
அளைவுறு சாயையை யம்புய மீது
புல்லிதழ்க் குவளை பூத்ததென் றதனை
வல்லிதிற் கையால் வவ்வுறக் கண்டாங்
குழத்தியர் புன்னகை கண்டியங் கிடவும்
உழவர்க ளுணுறு மொண்பணை சூழும்
வாதவூ ரடிகண் மதியுரு வாகப்
போதபூ ரணனோர் பூசுர னாகிக்
குருந்தடி யமர்ந்தருள் கோதில் பெருந்துறை

மருகிற் பளிக்குமேன் மாடத் துலவும்
மின்னனார் முகமதி தமைவிண் மதிதான்
தன்னனா ரரசு தனைக்கொளு மொன்னலர்
என்னக் கலங்கி யேங்குறு மமயத்
தன்னார் கூந்த லரவெனக் கண்டு
பயமற் றேகுறும் பான்மையு மறையவர்
வயமுறு மரசர் வணிகர்சூத் திரமுறை
மன்னுமா வித்திரா வயலெனு நகரோன்
பொன்னிசூழ் பூம்புகார் வணிகர் குலோத்தமன்
நாரியர் மனங்க ணயமுற நாடும்
சீரியல் வேளிற் சிறந்தநல் லெழிலான்
மாலைவண் டுணுநறுக் காந்தளு நவமணி
மாலையு மார்பில் வயங்குவெண் கவிகையான்
அறிஞர்நல் குரவெனு மங்கி தணியப்
பொறிவனஞ் சொரியுநற் புயல்கர முடையான்
சித்திது சடமீ தென்றவை தேர்ந்து
முத்தியைப் பெறமுயன் மூதறி வுடையோன்
இல்லற மதனி விருந்துமெய்த் துறவே
நல்லற மெனவே காந்தத்தை நண்ணி
சாதுசங் கத்தொடு சாத்திரார்த் தங்களை
மூதுணர் வுறநித மோதிநன் மோன
நிலையினின் றைம்புல நெறிச்செலு மனதை
அலைவுறா தடங்கு மடக்கியப் பறிஞன்
ஈன்றிடுங் கறுத்தா னெனுமால் கேட்பச்
சான்றோ ரனுபவச் சாம்பிரதா யந்தழீஇத்
தகைபெறும் பன்னூற் கருத்தையுந் தனது
சகசா நந்தமுந் தழுவியவ் வனலால்
உருக்குமவ் வுரையிற் குயர்பரா நந்த

கிருத மெனப்பயிர் கண்டு கிளத்தினன்
விண்ணவர் முதலோர் வீடுறு மெய்த்தவம்
நண்ணுற வந்துறுங் காவிரி நாட்டிடைத்
திருத்துருத் தியினேர் தேசிக வரசராய்
அருமறை முடிவா மாதனத் திருந்து
சித்தியாங் குறுநில மன்னரைச் செயித்து
முத்திமா வுலகாண் டிடமுடி சூடும்
இந்திர பீடத் தெழிற்கர பாத்திர
சுந்தர னடிமுடி சூடிய தெத்தாத்
திரய னடிபெருஞ் செங்கம லன்றாள்
மருவுறு நாகையின் மன்னுபே ரறிஞன்
அகோசர சயம்பு வாகிய வோர்முதல்
சுகோததி யுருவாய்த் தோன்றரு ணசலக்
குரவ னடிமுடி கொண்டடி யவர்க்குப்
பரவுணர் வாம்பொருள் காட்டுமெய்ப் பானு
ஓதரு முவகை விளைக்கு முவாமதி
சாதன மொன்றுமி லாத்தமி யேனையும்
ஓர்பொரு ளாக வுவகையிற் கூவிச்
சீர்பதந் தலைமேற் றிகழ்வுறச் சூட்டி
ஒருமொழி யமுதை யுள்ளுற வூட்டி
நிருவிகற் பாங்க நிட்டையி னிறீஇ
மிகுசொரு பானு பூதியை விளக்கிச்
சகசா நந்தந் தலைமீக் கொண்டு
சும்மா விருக்கச் சுகமென வருளிய
எம்மா னெறிலுற் றிலங்கும் பிறைசை
அருணு சலசு வாமிக ளென்னத்
திருநா மம்பெறுந் தேசிகோத் தமனே.

உ

கணபதிதுணை

கைவல்லிய நவநீதம்

பாயிரம்

[அவதாரிகை.]—வடநூலாராய்ச்சியில் வல்லமையுள்ள இந்நூலாசிரியர் தாமடைந்த சுவானுபூதிப் பிரத்தியக்ஷத்தை உலகம் எளிதிலடைந்து ஆனந்தாதீத மாகும்பொருட்டு அருளிச்சொல்லப்புகுந்த இந்நூல் இனிது முடியுமாறு, அதன் அந்தரங்கமான பிரஞ்ஞானம் பிரமம் என்னும் இருக்குவேத மகாவாக்கியார்த்தமாக விளங்கும் அத்துவித ஸ்வரூபத்தை விலட்சணமாகவுஞ் சலட்சணமாகவுந் துதிப்பான்றொடங்கி, இச்செய்யுளில் சமாதியின்கண் உதயமான விலட்சணமாகிய கூடஸ்த பிரமத்தைத் துதிக்கின்றார்.

பொன்னில மாத ராசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளம்
தன்னிலந் தரத்திற் சீவ சாக்ஷிமாத் திரமாய் நிற்கும்
எந்நிலங் களினு மிக்க வெழுநில மவற்றின் மேலாம்
நன்னில மருவு மேக நாயகன் பதங்கள் போற்றி.

(இதன்பொருள்.) பொன்னினிடத்தும் மண்ணினிடத்தும் மடவாரிடத்தும் ஆசையுள்ள அஞ்ஞானிகளும் நிராசையுள்ள மெய்ஞ்ஞானிகளுமாகிய இவர்களது இதயாம்பரத்தில் நான்கு பூதங்களிலும் நிறைந்திருக்கின்ற ஆகாயத்தைப்போலக் கூடஸ்த சைதன்னியமாத்திரமாக நிறைந்திருக்கின்ற எவ்விதமான நிலைகளிலும்

மேலாய ஞானபூமிக ளேழனுள் முடிவாகிய துரியபூமியிற் பொருந்திய ஒன்றாகிய பிரமசைதன்னியத்தின் திருவடிகளை வணங்குவாம் எ-று.

(பதசாரம்.) சகல சமயங்களுக்கு மேலானது ஞானபூமி என்பார் 'எந்நிலங்களிலுமிக்க வெழுநிலம்' எனவும், அவைகளின் முடிவானது துரியபூமி என்பார் 'நன்னிலம்' எனவும், அதனிடமாக விளங்குகின்றது துரியாதீதம் என்பார் 'ஏகநாயகன்' எனவும், அஃதே துரியஸ்வரூபமாய்ச் சொரூபமுதல், ஸ்தம்ப பரியந்தஞ் சர்வவியாபகமாய் வியாபித்து விளங்குவது என்பார் 'பொன்னில மாதராசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளந், தன்னிலந் தரத்திற் சீவ சாட்சி மாத்திரமாய் நிற்கும்' எனவும், யாவர்க்குஞ் சைதன்னியத்தின் தற்பிரகாசமான கூடஸ்த பிரமமே இடம் என்பார் 'பதங்கள்' எனவும், அவைகளின் ஐக்கியமே அத்துவிதம் என்பார் 'போற்றி' எனவும், கூறினார். பொன்னில மாதரென்பது இச்சையை விளைப்பதற்குக் காரணமான ஈடணாத்திரியமெனக்கொள்க. புத்திரேடணை என்பதை யவனுரிமையிற் பெறுவதாகிய அரசின்மேல் வைத்துக் கூறினார்.

(இதன்தாற்பரியம்.) அகோசரமான நிரதிசயானந்த வஸ்து கோசரிக்குமிடத்துப் பூரணானந்தமாகப் பிரவேசித்து நித்தியானந்த சாக்ஷாத்காரமாகத் தடித்து அதில் அதீதமாக விளங்குவதைப் பிரமமாகவும், அஃதே விடய சம்பந்தங்களிற் றாக்கற்றிருந்ததைப் பிரத்தியேகாத்ம ஸ்வரூபமாகவுந் துதித்ததாம். 1

அ-கை. இச்செய்யுளில் முற்கூறிய அத்துவித வஸ்துவைச் சகச நிட்டையிற் சலக்ஷணமாக விளங்கிய சுயஞ்சைதன்னியமாகத் துதிக்கின்றார்.

ஈன்றளித் தழிக்குஞ் செய்கைக் கேதுவா மயனாய் மாலாய்
ஆன்றவீ சனுமாய்த் தானே யனந்தமூர்த் தியுமாய் நிற்கும்

பூன்றமுத் தனுமா யின்பப் புணரியா தவனாய் நாளும்
தோன்றிய விமல போத சொரூபத்தைப் பணிகின் றேனே.

இ-ள். சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரம் என்னும் இம்முத்தொழிற்கும் ஏதுவாகிய பிரமனாகியும், விஷ்ணுவாகியும், மாட்சிமையுள்ள உருத்திரனாகியும், இன்னும் அநேக வடிவங்களாகியும் இருக்கின்ற பூரணமான முத்தனாகியும், ஆனந்த சமுத்திரத்தி லுதிக்கு ஞான சூரியனாகியும், சதோதயமாகிய சுத்தசைதன்னியமான பிரமஸ்வரூபத்தை வணங்குகின்றேன். எ-று.

ப-ம். தனது ஸ்புரணமெல்லாந் தனது வடிவமாக விளங்கும் என்பார் 'அயனாய் மாலா யான்றவீ சனுமாய்த் தானே யனந்தமூர்த் தியுமாய் நிற்கும்' எனவும், பேரின்பவிளக்கமே சைதன்னியம் என்பார் 'இன்பப் புணரியாதவன்' எனவும், உற்பத்தி திதி லயங்களின்றி விளங்கின சுத்தசைதன்னியம் என்பார் 'நாளுந்தோன்றிய விமல போத சொரூபம்' எனவும் கூறினார்.

இ-ம். சர்வம் பிரமமயம் என்னும் உபதேச வாக்கியப்படிக்கு ஸ்வரூப சாக்ஷாத்காரமான சுத்த சைதன்னியத்தைத் துதிசெய்ததாம்.

அ-கை. முற்கூறிய ஆத்மஸ்வரூபமே படிவமான அருளிறையை அதீதமாகவுஞ் சாக்ஷாத்காரமாகவுந் துதிக்கத் தொடங்கி இக் கவியி லதீதமாகத் துதிக்கின்றார்.

எவருடை யருளால் யானே யெங்குமாம் பிரம மென்பால்
கவருடைப் புவன மெல்லாங் கற்பித மென்ற றிந்து
சுவரிடை வெளிபோல் யானே சொரூபசு பாவ மானேன்
அவருடைப் பதும பாத மனுதினம் பணிகின் றேனே.

இ-ள். யாவருடைய கிருபையினால் நானே எவ்விடத்திலும் நிறைந்திருக்கின்ற பிரமஸ்வரூபமும் என்னிடத்தில் தோற்றி விரிந்

திருக்கின்ற உலக முழுவதும் பொய்யென்றறிந்து சுவரிடத்திருக்குங் ககனம்போல நானே பிரமசுபாவமும் ஆயினேன். ஆதலால் அவரது கமலமலர்போன்ற திருவடிகளை எப்போதும் வணங்குகின்றேன் எ-று.

ப-ம். சர்வம் பிரமமென்பார் 'எங்குமாம் பிரமம்' எனவும், சர்வமு மில்லையென்பார் 'கவருடைப் புவனமெல்லாங் கற்பிதம்' எனவும், யாவுந் தன்மயமாக விளங்குவன வென்பார் 'சொரூப சுபாவமானேன்' எனவும் கூறினர்.

இ-ம். சர்வமாய்ச் சர்வமிலதா யிருக்கின்ற தன்னைத் தன்னிடத்துத் தானயிருந்து விளக்கிய குருஅரியத்தை வணங்கினதாம். 3

அ-கை. இச்செய்யுளிற் சற்குரு சொரூபத்தைச் சாக்ஷாத்காரமாகத் துதிக்கின்றார்.

என்னுடை மனது புத்தி யிந்திய சரீர மெல்லாம்
என்னுடை யறிவி னாலே யிரவிமுன் னிமமே யாக்கி
என்னுடை நீயு நானு மேகமென் றைக்கியஞ் செய்ய
என்னுடைக் குருவாய்த் தோன்று மீசனை யிறைஞ்சினேனே.

இ-ள். என்னுடைய மனம் புத்திகளாகிய அந்தக்கரணமும் ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்களும் தூலதேகமுமாகிய இவைகளனைத்தும் எனது ஆத்மஞானத்தினுல் சூரியனைக்கண்ட பனியைப் போலச் செய்து, எனது சுபாவமான நீயென்னும் கூடஸ்தனும் தானென்னும் பிரமமும் ஒன்றேயென அத்துவிதமாக்க, எனது ஆசாரியராக உதயமான அருளிறையை வணங்கினேன் எ-று.

ப-ம். தனது பிரியத்தடிப்பே குருஸ்வரூபமென்பார் 'என்னுடைக் குரு' எனவும், தன்னை யிரக்ஷிக்கு நிமித்தம் உதயமானது அருளிறை யென்பார் 'ஈசன்' எனவும் கூறினர்.

இ-ம். மனமுதலிய தத்துவங்களனைத்தையுஞ் சமாதிஞானத்தினுற் கரைத்து அதனி லுதயமாகும் ஆனந்தமாகிய அஃதே இஃது, இஃதே அஃது என்னும் அத்துவித ஸ்வரூபத்தைத் தரிசிப்பிக்கும் பொருட்டுப் பூரணமே ஒருருவாக எழுந்தருளிய வாசாரியரை வணங்கினதாம். 4

அ-கை. தனது ஆசிரியரை வணங்கி அவாருளினுற் கூறப்புகுந்த இந் நூன்முகத்திற் கூறப்படும் விஷயமும், இதனுலுண்டாகும் பயனும், இந்நூற்கும் இதிற் கூறப்படுவதாகிய விஷயத்திற்குமுள்ள சம்பந்தமும், இது கேட்டற்குரிய அதிகாரியும் ஆகிய அனுபந்த சதுட்டயம் இந்நூல் கற்கு மாணுக்கன் உணரும் பொருட்டு உரைக்கவேண்டுதலின் அவற்றுள் அதிகாரியும் விஷயமும் இச்செய்யுளிற் கூறுகின்றார்.

அந்தமு நடுவு மின்றி யாதியு மின்றி வான்போல்
சந்தத மொளிரு ஞான சற்குரு பாதம் போற்றிப்
பந்தமும் வீடுங் காட்டப் பரந்தநூல் பார்க்க மாட்டா
மைந்தரு முணரு மாறு வஸ்துதத் துவஞ்சொல் வேனே.

இ-ள். ஆதிமத்தியாந்த ரகிதமாய் ஆகாயத்தைப்போலச் சதோதயமாய் விளங்குகின்ற ஞானசாரியரது பாதத்தை வணங்கிப் பெத்தமு முத்தியுமாகிய இவைகளின் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு விரிந்திருக்கின்ற வேதாந்த சாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்தறியச் சத்தியில்லாத சீஷரும் எளிதிலுணரும்படி பரவஸ்துவி னுண்மையைச் சொல்லுவேன் எ-று.

இ-ம். மைந்தரென்பது அதிகாரியெனவும், வஸ்துதத்துவமென்பது விடயமெனவுங் கொள்க. 'பரந்தநூல் பார்க்கமாட்டா மைந்தரும்' என்னும் உம்மையாற் பார்ப்பவர்க ளென்பதுமாயிற்று.

ப-ம். கால முதலியவை நசிக்கினுந் தான் நசியாதிருத்தலின் 'அந்தமின்றி' எனவும், இடையின்றித் தான் பூரணாநந்தமாக விளங்குதலின் 'நடுவின்றி' எனவும், எப்போதுந் தான் சுயமாய்ப் பிரகாசித்தலின் 'ஆதியுமின்றி' எனவும், இங்ஙனஞ் சதோதயமாக விளங்கிய சச்சிதானந்தமான சுத்தசைதன்னியமே குரு சொரூபமாதலால், 'சந்ததமொளிருஞான சற்குரு' எனவும், தான் அதன்மயமாய் நிற்றலின் 'பாதம்போற்றி' எனவும், கல்வி அல்லலெனக்கண்டு அஃதின் சாரமான தன்னை விரைவிற் றெரிந்துகொள்ள விருப்பமுற்றவர்கள் எளிதி லுணரும்படி யுணர்த்துதலின் 'பாரந்தநூல் பார்க்கமாட்டா மைந்தரு முணருமாறு வஸ்துதத்துவஞ் சொல்வேன்' எனவும் கூறினர்.

5

அ-கை. இச்செய்யுளில் சம்பந்தமும் பிரயோசனமுங் கூறுகின்றார்.

படர்ந்தவே தாந்த மென்னும் பாற்கடன் மொண்டு
முன்னூற், குடங்களி னிறைத்து வைத்தார் குரவர்க ளெல்
லாங் காய்ச்சிக், கடைந்தெடுத் தளித்தே னிந்தக் கைவல்ய
நவநீ தத்தை, அடைந்தவர் விடய மண்டின் றலைவரோ
பசியி லாரே.

இ-ள். விரிந்திருக்கின்ற உபநிடதமென்னும் க்ஷீரசமுத்திரத்தில் முகந்து, முந்நூலாகிய கடங்களில் ஆசிரியர்கள் நிறைத்துவைத்தார்கள்; அவைகளனைத்தையுங் காய்ச்சிக் கடைதல் செய்து இஞ்ஞானசாத்திரமாகிய கைவல்ய நவநீதத்தை எடுத்துக் கொடுத்தேன்; இதைப் புசித்தவர்கள் நித்திய திருத்தி யடைந்தவர்களாதலால் விடயானந்த மென்னு மண்ணைப் புசித்துப் பவத்திற் சுழல்வார்களோ சுழலார் எ-று.

கைவல்லிய நவநீதமென்பது சம்பந்தமும் அடைந்தவர் பசியிலாரென்பது பிரயோசனமுமா மெனக்கொள்க.

ப-ம். வேதமுடிவான மகாவாக்கியம் ஓர் மொழியாயினும் அஃது சீடனுக்கும் போதமாகும்பொருட்டு உண்டான சுத்தவேதாந்த சாத்திரங்களுக்கு அளவின்மையால் 'படர்ந்த வேதாந்த மென்னும் பாற்கடல்' எனவும், அவைகளில் தங்களுக்கு அனுபவமாகும் பொருட்டு ஆசிரியரெடுத்தறிவித்த வாக்கியங்களை யெடுத்துக்கோடலை 'மொண்டு' எனவும், தாம் பெற்ற பேறு உலகம் பெறும்படி பாவினமாகிய நூல்களில் அவ்வாக்கியங்களை அமைத்தலை, 'முன்னூற்குடங்களி னிறைத்துவைத்தார் குரவர்கள்' எனவும், அப் பல சாத்திரங்களிலுள்ள வாக்கியங்களைச் சேகரித்தலை 'எல்லாம்' எனவும், அவ்வாக்கியங்களின் பூருவபக்ஷத்தை நீக்கி விசாரத்தாற் சித்தாந்தப்படுத்துதலைக் 'காய்ச்சி' எனவும், அச்சித்தாந்தத்தைக் குருவுபதேசத்தாற் சமாதியில் அனுபவமாக ஆராய்தலைக் 'கடைந்து' எனவும், அதிலுதயமான நிருவாணசுகத்தை யெடுத்து ஓர் நூலாகத் தந்ததை 'எடுத்தளித்தேனிந்தக் கைவல்ய நவநீதத்தை' எனவும், இஃதைப்பெற் றனுபவித்துத் திருத்தியடைதலை 'அடைந்தவர் பசியிலார்' எனவும், இவ்வாருடர் விடய விச்சையினுற் சனன மரணத்திற் சுழலாரென்பதை 'விடய மண்டின் றலைவரோ' எனவும் கூறினர்.

இ-ம். பிரமமென்னுங் காமதேனுவிற் சுரந்த சுருதிகளென்னும் பாலை, விசாரமென்னும் அக்கினியாற் பூருவபக்ஷமென்னு நீர்சுண்ட, சித்தாந்தமென்னு மதுரமிகக்காய்ச்சி, விருத்திஞானமென்னும் பிரைகுத்தி, உபதேசமென்னு மத்திட்டு, அனுபவ ஆராய்ச்சியென்னுங் கடைதலைச்செய்து, அதிலெழாநின்ற கைவல்லியமென்னும் நவநீதத்தை அனுபவித்தலை யடைந்து, நித்திய திருத்தியான பசியிலார் விடயானந்தமான மண்ணைப் புசியார்கள் எனக் கூறினதாம்.

6

அ-கை. உபாசனாமூர்த்தியை வணங்கி இந்நூலின் படலவகை கூறுகின்றார்.

முத்தனை வேங்க டேச முகுந்தனை யெனையாட் கொண்ட
கத்தனை வணங்கிச் சொல்லுங் கைவல்ய நவநீ தத்தைத்
தத்துவ விளக்க மென் றுஞ் சந்தேகந் தெளித லென் றும்
வைத்திரு படல மாக வகுத்துரை செய்கின் றேனே.

இ-ள். பாசங்களை நீக்கி நிற்பவனை, வேங்கடாசலபதியாகிய திருமாலை, என்னை அடிமைகொண்ட இறைவனைப்பணிந்து உரைக்குங் கைவல்லிய நவநீதமென்னு ஞானசாத்திரத்தைத் தத்துவவிளக்கம் எனவும் சந்தேகந் தெளிதல் எனவும் நாமந்தரித்து இரண்டு படலமாகப் பிரித்துச் சொல்லுகின்றேன் எ-று.

இ-ம். வெளிப்படை. 7

பாயிர முற்றிற்று.

முதலாவது

தத்துவவிளக்கப்படலம்

அ-கை. முற்கூறிய படலங்களுள் தத்துவ விளக்கம் என்னும் படலத்தில் தத்துவத்தை விளக்கும் பொருட்டு முதற்கண் அதுகேட்கும் அதிகாரிக்குரிய சாதன சதுட்டய இலக்கணங் கூறுகின்றார்.

நித்திய வநித்தி யங்க ணிண்ணயந் தெரிவி வேகம்
மத்திய விகப ரங்கள் வருபோகங் களினி ராசை
சத்திய முரைக்க வேண்டுஞ் சமா தியென் றாறு கூட்டம்
முத்தியை விரும்பு மிச்சை மொழிவர்சா தனமிந் நான்கே.

இ-ள். நித்தியா நித்திய வஸ்துக்களின் நிச்சயந் தெரிகின்ற விவேகமும், இடையிலுள்ள இகலோக பரலோகங்களில் உண்டாகின்ற செல்வங்களில் விராகமும், உண்மையாகச் சொல்லத்தகுந்த சமாதி சட்க சம்பத்தியும் முமூட்சுத்துவமும் ஆகிய இந்நான்கையும் சாதன சதுட்டயம் என்று சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள் எ-று. 1

சமந்தமம் விடல்ச கித்தல் சமா தானஞ் சிரத்தை யாறும்
சமமகக் கரண தண்டந் தமம்புறக் கரண தண்டம்
அமர்மனை விவகா ரங்க ளருகலே விடலென் றுகும்
அமர்செயுஞ் சுகதுக் காதி யனுபவிப் பதுச கித்தல்.

இ-ள். சமமெனவும் தமமெனவும் உபரதியெனவும் திதிக்ஷையெனவும் சமாதானமெனவும் சிரத்தையெனவும் ஆறுகும்; சமமா

வது அந்தக்கரணத்தைத் தண்டித்தலாம்; தமமாவது புறத்தின்கண் ணுள்ள தசேந்திரியங்களைத் தண்டித்தலாம்; விடலென்பது விரும் பப்பட்ட குடும்பவிவகாரங்களைச் சுருங்கச்செய்தலாம்; சகித்தலாவது கலகஞ்செய்கின்ற இன்பதுன்ப முதலியவைகளைப் பிராரத்தமென்று சமசித்தமாய் அனுபவிப்பதாம் எ-று. 2

சிரவணப் பொருளைத் தானே சித்தஞ்சிந் திக்கு மாறு
சரசமாய் வைக்கு மித்தைச் சமாதான மென்பர் மேலோர்
பரமசற் குருநூ லன்பு பற்றலே சிரத்தை யாகும்
வரமிகு சமாதி யாறு வகையாஞ்சொற் பொருளி தாமே.

இ-ள். வேதாந்த சிரவணார்த்தங்களை உள்ளமானது பிரியமாய்ச் சிந்திக்கும்படி இனிய தன்மையாகச் செய்யும் இதை மகான்கள் சமா தானமென்று சொல்லுவார்கள்; மேலான ஆசிரியரிடத்தும் வேதாந்த சாத்திரங்களிடத்தும் அன்பு வைத்தல் சிரத்தையாம்; மேன்மை மிகுந்த சமாதியென்னும் ஆறுபிரிவான பதத்துக்கு அருத்தம் இது வாம் எ-று.

இ-ம். அநித்திய வஸ்துக்க ளிவையெனக் கண்டு நித்தியவஸ் துவை யடைதற்கேதுவான குணங்களையே சாதன சதுட்டயமாகக் கூறினதாம்.

3

அ-கை. அச்சாதனங்கள் இன்றியமையாச் சிறப்பினவெனவும் அதனு லுண்டாகும் பயன் இஃதெனவுங் கூறுகின்றார்.

சாதன மின்றி யொன்றைச் சாதிப்பா ருலகி லில்லை
ஆதலா லிந்த நான்கு மடைந்தவர்க் கறிவுண் டாகும்
நூதன விவேகி யுள்ளி னுழையாது நுழையு மாகில்
பூதசென் மங்கள் கோடி புனிதனும் புருட னுமே.

இ-ள். சாதனமில்லாமல் ஒரு காரியத்தைச் சாதிப்பவர்கள் பூமி யின்கணில்லை; ஆகையால் இச்சாதன சதுட்டயங்களைப் பெற்றவர் களுக்கு ஞானோதயமாம்; புதிய விவேகியின் மனதில் புகாது; புகு மானல் இறந்தகாலத்துள்ள அனந்த சனனங்களில் சித்தசுத்தி யுள் ளவனாகிய புமானும் எ-று.

இ-ம். மெய்யுணர்வை யுணர்வதற்கு இச்சாதனங்கள் அவசியம் 4
வேண்டுமென்பதாம்.

அ-கை. அச்சாதனமுள்ள சீடனது தீவிரதர பக்குவத்தை அறி வித்தல்.

இவனதி காரி யாஞே னிந்திரி யங்க ளாலும்
புவனதெய் வங்க ளாலும் பூதபௌ திகங்க ளாலும் [ம்பிப்
தவனமுன் றடைந்து வெய்யிற் சகித்திடாப் புழுப்போல் வெ
பவமறு ஞான தீர்த்தம் படிந்திடப் பதறி ஞனே.

இ-ள். இச்சாதன சதுட்டய முள்ளவனே இந்நூலுக் கதிகாரி யாவன்; ஆதியாத்மிகத்திஞலும் ஆதிதெய்வீகத்திஞலும் ஆதிபௌதி கங்களாலும் தாபத்திரயாக்கினியை யடைந்து, சூரியனது உஷ்ண கிரணத்துக்குச் சகிக்கமாட்டாத கிருமியைப்போல வெப்பமுற்று, பிறவியை யொழிக்கின்ற ஞானசாகரத்தின் மூழ்கத் தீவிரமுற்றான் எ-று.

இ-ம். தாபத்திரயாக்கினியாகிய சம்சார துன்பங்களுக்கு ஆற் றுதவனே அவை நீங்கிப் பிரமானந்தமடைய விரைவன் என்பதாம். 5

அ-கை. அத்தீவிரதர பக்குவனுக்கு ஆசிரியர் தரிசனமாதல்.

ஆனவிம் மனைவி மக்க ளர்த்தவீ டணைகண் மூன்றில்
கானவர் வலையிற் பட்டுக் கைதப்பி யோடு மான்போல்

போனவன் வெறுங்கை யோடே போகாத வண்ணஞ் சென்
ஞானசற் குருவைக் கண்டு நன்ருக வணங்கி ஞனே. [று

இ-ள். தனக்கான இவ்வில்லாளும் புத்திரரும் தனமும் ஆகிய ஈடணுத்திரியங்களினின்றும் வேடர்கள் வீசும் வலைக்குள் அகப்பட்டுத் தவறிச்செல்லும் மானைப்போல ஓடினவன், சும்மா செல்லாதபடி உளத்தில் அன்பும் புறத்தில் ஆராதனைக்குரிய வஸ்துக்களுங் கொண்டு போய் ஞானசாரியரைத் தரிசனஞ்செய்து, திரிகரணசுத்தியாகப் பூசித்துப் பணிந்தான் எ-று.

இ-ம். ஈடணுத்திரியமான துன்பங்களினின்று நீங்கிய இவனுக்கு இன்பவடிவமான சற்குரு தரிசனமாயிற்று என்பதாம். 6

அ-கை. தரிசனஞ்செய்த அவ்வாசிரியரிடத்திற் செய்யும் விண்ணப்பம்.

வணங்கிநின் றழுது சொல்வான் மாயவாழ் வெனுஞ்
சோ கத்தால், உணங்கினே னைய னேயென் னுள்ளமே குளி
ரும் வண்ணம், பிணங்கிய கோச பாசப் பின்னலைச் சின்ன
மாக்கி, இணங்கிய குருவே யென்னை யிரக்ஷிக்க வேண்டு
மென்ருன்.

இ-ள். பணிந்தெழுந்து நின்று கண்ணீர் சொரிய அழுதுரைப்பான்: பொய்யான குடும்பவாழ்க்கையென்னும் துன்பத்தினுல் வாடினேன். எனதாசிரியரே! என் உள்ளங் குளிரும்வண்ணம் செறிந்திருக்கிற பஞ்சகோசமாகிய பந்தப்பின்னலைத் தூளாக்கி முத்தியையடைவிப்பதற்கு உடன்பட்டிருக்கும் ஆசிரியரே! அடியேனை முத்தியிற் சேர்க்கவேண்டும் என்று சொன்னுன் எ-று.

இ-ம். அறிவின்மையால் வரும் பவத்துன்பத்தை நீக்கி, அறிவினுல் வரும் இன்பத்தில் மூழ்கும்படி செய்விக்க, ஆசிரியரை வேண்டிக்கோடலாம். 7

அ-கை. அங்ஙனம் வினவின சீடனைப் பரிசோதித்தல்.

அன்னதன் சிசுவை யைய னைமைமீன் பறவை போலத்
தன்னகங் கருதி நோக்கித் தடவிச்சந் நிதியி ருத்தி
உன்னது பிறவி மாற்று முபாயமொன் றுண்டு சொல்வேன்
சொன்னது கேட்பா யாகிற் றெடர்பவந் தொலையு மென்ருர்.

இ-ள். அப்படிக் குறைகூறி யிரந்த தம்முடைய சீடனைக் குருவானவர் கூர்மத்தைப்போலத் தனதுளத்தில் நினைத்து, மச்சத்தைப் போலப் பூரண திருஷ்டிவைத்து, பக்ஷியைப்போல அஸ்தமஸ்தகசையோகஞ்செய்து எதிரிலிருக்கவைத்து, உனது பவத்துன்பத்தை நீக்குந் தந்திரமொன்றிருக்கின்றது உபதேசிப்பேன்; போதித்த வண்ணங் கேட்டு நடப்பாயாகில் சிருட்டிமுதல் தொடருஞ் சனனமானது நீங்கும் என்றருளிச் செய்தார் எ-று.

ப-ம். "அன்னை தன்சிசுவை" எனவும் பாடம். விஷயத்தை நினைக்கும் ஆகாமியத்தைக் கெடுத்து அறிவை யுணரும்படி சிந்தித்தாரென்பார் 'ஆமைபோற்கருதி' எனவும், முன் பந்தப்பட்டிருக்கின்ற சஞ்சிதமொழிந்து தனது சத்தாமாத்திரமான திருஷ்டி வரும்படி பார்த்தாரென்பார் 'மீன்போனேக்கி' எனவும், பிராரத்தமாக வந்த பௌதிகவடிவம் நித்தியானந்தமாக விளங்கத் தனது பூரணனந்தமாக வியாபித்தாரென்பார் 'பறவைபோற்றடவி' எனவுங் கூறினர்.

இ-ம். சமஸ்காரஞ்செய்த ஆசிரியர் உபதேசிப்பதற்காக அகமமதைகள் உளவோ இலவோ என ஆராய்ந்ததாம். 8

அ-கை. ஆசிரியர் வசனத்தில் அகமகிழ்ந்து அன்பு கூர்தல்.

தொடர்பவந் தொலையு மென்று சொன்னதைக் கேட்டநேரம்
தடமடு மூழ்கி னன்போற் சரீரமுங் குளிர்ந்துள் ளாறி

அடருமன் பொழுது மாபோ லானந்த பாஷ்பங் காட்டி
மடன்மலர்ப் பாத மீண்டும் வணங்கிநின் றிது சொல்வான்.

இ-ள். தொன்றுதொட்டுத் தொடராநின்ற சனனமானது நீங்குமென்று அருளியதைக் கேட்டபோதே விசாலமான தடாகத்தில் முழுகினவனைப்போலத் தேகமுங் குளிர்ச்சியாய் மனமுங் குளிர்ந்து, நிறைந்த அன்பானது கரையழித்துச் செல்லுவதுபோல இரண்டு கண்களிலும் ஆநந்தபாஷ்பம் பெருக, இதழ்விரிந்த கமலமலர்போன்ற பாதங்களை மீண்டும் பணிந்து எழுந்து நின்று, இதனைச் சொல்லத் தொடங்குவான் எ-று. 9

அ-கை. சீடன் விண்ணப்பத்தினால் அகம் இன்றென்பதைக் குறிப்பினா லறிதல்.

சொன்னது கேட்க மாட்டாத் தொண்டனா னாலுஞ் சுவாமி
நின்னது கருணை யாலே நீரென்னை யாள லாமே
உன்னது பிறவி மாற்று முபாயமொன் றுண்டென் றீரே
இன்னதென் றதைநீர் காட்டி யீடேற்றல் வேண்டு மென்றான்.

இ-ள். போதித்ததைக் கேட்டு நடக்கமாட்டாத அடிமையானாலும், என் தெய்வமே! தேவரீரது கிருபையினால் தேவரீர் அடியேனைத் தடுத்தாளலாமே? உனது பவத்தைக் கெடுக்கும் தந்திரமொன்று இருக்கின்றதென்று அருள் செய்தீரே, அவ்வுபாயம் இத்தன்மையதென்று தேவரீர் காண்பித்து இரக்ஷிக்க வேண்டுமென்றான் எ-று.

இ-ம். சீடனறிவு எவ்வளவு நுல்லியமானாலும் அதன்கண்ணுதயமான ஆனந்தத்திற்கு விளக்கமாக அதை விளக்குதல் குரு துரியமாதலால் குருவருளே விளக்கவேண்டு மென்பதாம். 10

அ-கை. அகம்பாவம் இன்றென்பதை அறிந்து ஆத்மஸ்வரூபத்தை உபதேசிக்கத் தொடங்கல்.

அடங்கிய விருத்தி யானென் றறிந்தபின் செறிந்த மண்ணின், குடம்பையுட் புழுமுன் னூதுங் குளவியின் கொள்கை போலத், தொடங்கிய குருவு மான்ம சொரூபமே மருவ வேண்டி, உடம்பினுட் சீவ னைப்பார்த் துபதேச மோதுவாரே.

இ-ள். விருத்தியடங்கினவனென்று தெரிந்தபின்பு நெருங்கிய மட்கூட்டினுள் இருக்கின்ற கிருமியின் முன்னே சத்திக்குங் குளவியினது தன்மையைப்போல உபதேசிக்கத் தொடங்கிய ஆசாரியரும் ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சீடனடையும் பொருட்டுத் தேகத்துள் இருக்கும் சீவனைநோக்கி உபதேசஞ் செய்வார் எ-று.

இ-ம். சீடனது யதார்த்த ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து அவன் அஃதாக விளங்கும்பொருட்டு அனுக்கிரகிக்கத் தொடங்கினதாம். 11

அ-கை. பவத்தை நீக்கும்பொருட்டு அஃதுண்டான காரணமும் அஃது நிற்குங் காலவளவையுங் கூறல்.

வாராயென் மகனே தன்னை மறந்தவன் பிறந்தி றந்து
தீராத சுழற்காற் றுற்ற செத்தைபோற் சுற்றிச் சுற்றிப்
பேராத கால நேமிப் பிரமையிற் றிரிவன் போதம்
ஆராயுந் தன்னைத் தானென் றறியுமவ் வளவுந் தானே.

இ-ள். எனது புத்திரனே! கேளாய், தனது ஆத்மசொருபத்தை விசாரித்தறியாதவன், அறிவினால் ஆராய்ந்தறியும் ஆத்மாவைப் பிரமமென்று தெரியுமட்டும் சநித்து மரித்து, ஓயாத சுழற்காற்றிலகப்பட்ட சருகைப்போல அச்சனன மரணத்திற் சுழன்று

சுழன்று, நீங்காத காலசக்கரத்தினது சுழற்சியிற் சஞ்சரிப்பன் எ-று.

இ-ம். அறிவின்மையால் உண்டான பவம் அறிவு உதயமாய்த் தன்னைத்தானென்ன உணருமட்டும் இருக்குமென்பதாம். 12

அ-கை. மகாவாக்கிய உபதேசப்பிரகாரம் அறியவேண்டிய பொருள் இதுவென அறைதல்.

தன்னையுந் தனக்கா தாரத் தலைவனை யுங்கண் டானேல்
பின்னையத் தலைவன் றானாய்ப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத் தீர்வன்
உன்னைநீ யறிவா யாகி லுனக்கொரு கேடு மில்லை
என்னைநீ கேட்கை யாலே யீதுப தேசித் தேனே.

இ-ள். கூடஸ்தனையும தனக்கிடமான பிரமத்தையும் தரிசிப்பானாயின், பின்பு அப்பிரமமே கூடஸ்தனாய் அக் கூடஸ்தனே பிரமமாய்ச் சநந நீங்குவான்; உனது அத்துவிதஸ்வரூபத்தை நீ தெரிந்து கொள்ளுவாயானால் உனக்கொரு கெடுதியுமில்லை; என்னை நீ கேட்கின்றபடியால் எனது அனுபவமான இதைச் சொன்னேன் எ-று.

ப-ம். நசிப்பதான தேகமுதல் பிரகிருதி பரியந்தம் ஒவ்வொன்றினும் நசியாமல் தானாய்ச் சேடித்திருக்கிற பிரத்தியேகாத்ம சைதன்னியத்தைத் 'தன்னை' எனவும், அங்ஙனஞ் சேடித்ததானே அவைக ளனைத்தினும் பூரணமான பிரமசைதன்னியாய் விளங்குவதைத் 'தலைவன்' எனவும், அஃதே இஃது இஃதே அஃதாய் விளங்குஞ் சுத்தசைதன்னியந் தானாகுவதைப் 'பின்னையத்தலைவன் றானாய்ப் பிரமமாய்' எனவும், அங்ஙனம் விளங்கிய அனுபவத்திற்கு உதயாஸ்தமனம் இன்மையால் சநநமரண மின்றென்பதைப், 'பிறப்புத்தீர்வன்' எனவுங் கூறினார். 13

அ-கை. தன்னை யறியவேண்டும் என்பதைச் சர்வத்திர சாதாரணமாகக்கொள்ளுந் தேகமெனக்கருதி, அஃதை அறிந்தவர்கள் சநந மரணம் நீங்காமையான் அஃதின் உண்மையை யுணர வினாதல்.

என்னைத்தா னசட னாக வெண்ணியோ சொன்னீ ரையா
தன்னைத்தா னறியா மாந்தர் தரணியி லொருவ ருண்டோ
பின்னைத்தா னவர்க ளெல்லாம் பிறந்திறந் துழலு வானேன்
நின்னைத்தா னம்பி னேற்கு நிண்ணய மருளு வீரே.

இ-ள். எனதாசிரியரே! என்னை யான் அறியாதவனாகக் கருதியா சொன்னீர்? தன்னைத் தெரியாத மனிதர் பூமியின்கணொருவருளரோ? பின்பு அவர்கள் அனைவரும் சநந மரணத்திற் சுழலுவானேன்? தேவரீரை நம்பின அடியேனுக்கு நிச்சயத்தைச் சொல்வீர் எ-று.

ப-ம். ஆசிரியர் தனதனுபவப்படி தேகத்தில் தானாயிருந்த தன்னை அறியவேண்டும் என்ன, அஃதனுபவமாகாத சீடன் தேகமே தான் எனக்கருதி; என்னை யான் அறியவில்லையா வென்றானென்பார் 'என்னைத்தா னசடனாக வெண்ணியோ சொன்னீர்' எனவும், இங்ஙனம் அறிந்த யாவர்க்குஞ் சநந மரணமே நீங்கவில்லை யென்பானென்பார் 'பின்னைத்தா னவர்களெல்லாம் பிறந்திறந் துழலுவானேன்' எனவும், தான் என்பது இஃதென உண்மையாகத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்பானென்பார் 'நிண்ணய மருளுவீர்' எனவும் கூறினார்.

இ-ம். தான் என்பது அனுபவமாகும்பொருட்டு அதனியல்பை விசாரித்ததாம். 14

அ-கை. தான் என்பது இஃதெனக் கூறியுந் தோன்றாததற்காக ஆசிரியர் வருத்தமுற்று இரங்குதல்.

இன்னது தேகந் தேகி யிவனென வுணர்வன் யாவன்
அன்னவன் றன்னைத் தானென் றறிந்தவ ளுரு மென்ருர்
சொன்னபின் றேகி யாரித் தூலமல் லாம லென்ருன்
பின்னது கேட்ட வையர் பீடையு நகையுங் கொண்டார்.

இ-ள். சரீரமானது இத்தன்மையுள்ளது. சரீரி இத்தன்மை யுள்ளவன் என்று அறிகின்றவன் எவனே அவன் கூடஸ்தனைப் பிரமமென்று தெரிந்தவனுவன் என்ருர்; அங்ஙனம் போதித்தபின்பு இச்சரீரம் அன்றி சரீரி யார் என்று கேட்டான்; பின்பு அவன் அனுபவத்தைக் கேட்ட ஆசிரியர் துன்பமும் புன்னகையுங் கொண்டனர் எ-று.

ப-ம். இத்தேகந் தானுக எண்ணியிருப்பவனை எங்ஙனம் உய்விக்கலாம் என ஆலோசிக்கும் மனவருத்தமும், தேகந் தான் என அறிந்தவன் தேகியையுந் தான் என்று அறிவனென்னு மகிழ்ச்சியுங் கொண்டார் என்பார் 'பீடையு நகையுங்கொண்டார்' எனக் கூறினுர்.

இ-ம். ஆசிரியர் தனதனுபவமான சுத்தசைதன்னியத்தைத் தான் எனக் கூறச் சீடன் தனக்கனுபவமான தேகந் தானன்றித் தான் வேறுளதோ என வினவினதாம். 15

அ-கை. தேகந்தான் அன்று, அதன்கண் உள்ள தேகியே தான் என்பது தனக்குத்தானே தோன்ற, அவத்தாத்திரியங்களை அறிகின்றவன் யார் என ஆசிரியர் வினுதல்.

தேக மல்லா மல் வேறே தேகியார் காணே னென்ருய்
மோகமாங் கனவில் வந்து * முளைத்திடு மவனுர் சொல்லாய்
சோகமாங் கனவு தோன்ருச் சுழுத்திகண் டவனுர் சொல்லாய்
ஆகநீ நனவி லெண்ணு மறிவுதா னேது சொல்லாய்.

* "முளைத்தவனெவனீ" எனவும் பாடம்.

இ-ள். சரீரத்தையன்றி வேருயுள்ள சரீரி யார்? யான் கண்டி லேன் என்ருய்; மோகமாகிய சொற்பனத்தி லுதித்தவன் யாவன்? இதனை நீசொல்; மயக்கமாகிய சொற்பனந் தோற்ருத சுழுத்தியில் ஞனியமாகத் தரிசித்தவன் யார்? சொல்வாய்; ஆகிய இவ்விரண்டை யும் நீ சாக்கிரத்தில் நினைக்கும் அறிவு யாது சொல்? எ-று.

இ-ம். தேகத்தைத் தவிர தேகி ஒருவன் உளன் என்பது 16
தோன்ற வினுவினதாம்.

அ-கை. தேகத்தின்கண் அவத்தைகளை அறிகின்ற தேகி ஒருவன் உளனெனத் தோன்றுகின்றது. அதனை விளக்கவேண்டும் எனல்.

நனவுகண் டதுநான் கண்ட நனவுள நினைவு நீங்கிக்
கனவுகண் டதுமி ரண்டுங் காணுத சுழுத்தி கண்டும்
தினமனு பவித்த லொக்குந் தெரியவு மில்லை சற்றே
மன தினி லுதிக்கும் பின்னை மறைக்கும தருளு வீரே.

இ-ள். சாக்கிராவத்தையில் பார்த்ததும், யான் பார்த்த சாக் கிரத்திலுள்ள நினைப்பு நீங்கிச் சொப்பனத்தில் பார்த்ததும், இவ் விரண்டவத்தைகளின் தொழிலில்லாத சுழுத்தியில் ஞனியத்தைப் பார்த்ததும், நாடோறு மனுபவிப்பதனுல் தேவரீர் தேகி ஒருவன் இருக்கின்ருனென் றருளியது ஒக்கும்; அது பிரத்தியக்ஷமாகவுமில்லை; சற்று மனதிற் ருேற்றுகின்றது; பின்பு மறைகின்றது; அதின் ஸ்வ ரூபத்தைக் கிருபை செய்வீர் எ-று.

கண்டதென்பது கண்டுமெனவும் மறையுமென்பது மறைக்கு மெனவுந் திரிந்து நின்றன.

இ-ம். தான் என்பது தேகம் அன்று, தேகி என அவத்தை களை முன்னிட்டறிவிக்க, ஒருவாற்ருன் அறிந்த சீடன் அஃது மின்

மினிபோலத் தோற்றி மறைதலின், அதன் யதார்த்த ஸ்வரூபம்
இஃதென விளங்க அனுக்கிரகிக்க வேண்டிக்கோடலாம். 17

அ-கை. முன்தேகந் தானுயிருந்தவனைக் கிஞ்சித்து விலக்ஷணப் படுத்திப் பின் தடத்தவிலக்கணையான் முன்பு சடமான தேக விலக்கணங் கூறி, அதை நீக்கிப் பின் சித்தே தானென தேகி இலக்கணங் கூறத் தொடங்கல்.

தாலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பிறை காட்டு வார்போல்
ஆலத்தி னுடுக்கள் காட்டி யருந்ததி காட்டு வார்போல்
தூலத்தை முன்பு காட்டிச் சூக்கும சொரூப மான
மூலத்தைப் பின்பு காட்ட முனிவரர் தொடங்கி னரே.

இ-ள். பூமியின்கணுள்ள தருக்களைக் காண்பித்துத் தனியான மூன்றும் பிறையைத் தரிசிப்பிப்பவர்போல, ஆகாயத்தின்கணுள்ள நக்ஷத்திரங்களைக் காட்டி அருந்ததியைக் காண்பிப்பவர் போல, தூலமாயுள்ள தத்துவங்களை முன்னே தரிசிப்பித்து, அணுவுக்கணுவான காரணத்தைப் பின் தரிசிப்பிக்க ஆசிரியர் ஆரம்பித்தார் எ-று.

ஆலமென்பது ஆகுபெயர்.

இ-ம். போதமாகும்படி போதிக்குமரபு கூறினதாம். 18

அ-கை. தானாகிய சித்தைத் தனியே தரிசிப்பிக்கும் நிமித்தம் தன்னைச் சகசீவபரமாகத் தோற்றுவிக்கும் ஆரோப யுத்தியையும், அத்துவிதமான கூடஸ்த பிரமமாகத் தோற்றுவிக்கும் அபவாத யுத்தியையுங் கூறத்தொடங்கல்.

அத்தியா ரோப மென்று மபவாத மென்றுஞ் சொல்லும்
உத்தியாற் பந்தம் வீடென் றுரைக்கும்வே தாந்த மெல்லாம்
மித்தையா மாரோ பத்தாற் பந்தமா மபவா தத்தான்
முத்தியா மிவ்வி ரண்டின் முந்தியா ரோபங் கேளாய்.

இ-ள். அத்தியாரோபம் என்று சொல்லுகின்ற உத்தியினால் பந்தமெனவும், அபவாதம் என்று சொல்லுகின்ற உத்தியினால் வீடெனவும், உபநிடதம் அனைத்தும் சொல்லும்; ஆதலால், இல்லாத ஆரோபத்தால் பெத்தமாம்: அபவாதத்தினால் வீடாம்; இவ்விரு வகையில் முன்பு ஆரோபத்தைக் கேட்பாய் எ-று.

இ-ம். அத்தியாரோப அபவாத விலக்கணங் கூறினதாம். 19

அ-கை. அத்தியாரோப இலக்கணத்தைத் திஷ்டாந்த ரூபமாகக் கூறுதல்.

ஆரோப மத்தி யாசங் கற்பனை யாவ வெல்லாம்
ஓரோர்வஸ் துவினை வேறே யோரோர்வஸ் துவென வோர்தல்
நாரூடு பணியாத் தோன்ற னரனாகத் தறியிற் றோன்றல்
நீரூடு கானற் றோன்ற னிரந்தரம் வெளியிற் றோன்றல்.

இ-ள். ஆரோபமென்றும் அத்தியாசமென்றும் கற்பனையென்றும் ஆவன அனைத்தும் ஒவ்வொரு பொருளை வேறான ஒவ்வொரு பொருளென அறிதலாம்; பழுதையினிடத்துச் சர்ப்பந் தோற்றுதல், கட்டையினிடத்து மகனாகத் தோற்றுதல், கானலினிடத்துச் சலந்தோற்றுதல், ஆகாயத்தினிடத்தில் தரமின்மை தோற்றுதல் எ-று. 20

அ-கை. முற்கூறிய திஷ்டாந்தம்போலச் சுத்த சைதன்னியத்தில் சகசீவபரந் தோற்றுமெனல்.

இப்படி போல நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி
ஒப்பமா யிரண்டற் றொன்றா யுணர்வொளி நிறைவாய் நிற்கும்
அப்பிர மத்திற் றோன்று மைம்பூத விகார மெல்லாஞ்
செப்பிய கற்பி தத்தாற் செனித்தவென் றறிந்து கொள்ளே.

இ-ள். இவைபோல நாமரூபமான இரண்டு தன்மைகள் இன்றி ஒற்றுமையாயும், துவிதம் இன்றி ஏகமாயும், ஞானப்பிரகாச நிறைவாயும் இருக்கின்ற அப் பிரமத்தில் தோற்றாநின்ற பஞ்சபூத முதலிய வேறுபாடனைத்தும் சொல்லாநின்ற ஆரோபத்தால் உண்டானவைகளென்று தெரிவாய் எ-று.

இ-ம். உள்ளதான சத்தில் இல்லாததான சகசீவபரந் தோன்றுமுறைமை இங்ஙனமெனக் கூறினதாம். 21

அ-கை. பிரமத்தில் கற்பிதமாகச் சீவேஸ்வர சகத்து உண்டான முறையை இருவகையாகக் கூறத் தொடங்கி முன்னர் ஒரு வகையைக் கூறுகின்றார்.

அதுதானெப் படியென் றக்கா லநாதியாஞ் சீவ ரெல்லாம்
பொதுவான சுழுத்தி போலப் பொருந்துமவ் வியத்தந் தன்
இதுகால தத்து வப்பே ரீசனுட் பார்வை யாலே [னில்
முதுமூல சுபாவம் விட்டு முக்குணம் வியத்த மாமே.

இ-ள். அக்கற்பனை சிருஷ்டி எப்படி உண்டாயிற் றெனின், அநாதியாயுள்ள சித்துருபமான சீவகோடிகள் யாவும் சகலருக்கும் சாதாரண அநுபவமான சுழுத்தியைப்போல சூனியமாயிருக்கும் மூலப்பிரகிருதியாகிய மாயையின்கண்ணே அமையும்; இம்மாயையானது காலதத்துவமென்னும் நாமமுடைய ஈசுரனுடைய திருஷ்டியினாலே முன்னிருந்த காரணத்தன்மையை யொழித்து மூன்று குணங்களாக வெளிப்படும் எ-று. 22

அ-கை. முக்குண இயல்பு கூறல்.

உத்தம வெளுப்பு நீல முபயமாஞ் சிவப்பு மாகுஞ்
சுத்த சத்துவந் தமத்தோ டசுத்தசத் துவப்பேர் சொல்லுஞ்
சத்துவ மழுக்கி ருட்டாச் சாற்றுமுக் குணமு மூன்றாய்
ஒத்துள வெனினுந் தம்மு ளொருகுண மதிக மாமே.

இ-ள். முதலாவதான வெண்ணிறமும், இரண்டாவதான செம்மைநிறமும், மூன்றாவதான கருநிறமும் ஆகாநின்ற தூய்தான சத்துவகுணமும் ரசோகுணமும் தமோகுணமும் என நாமங் கூறப்பெறும்; சத்துவமான சுத்தமும் அழுக்கும் இருட்டுமாகச் சொல்லப்பட்ட இம்மூன்று குணங்களும் மூன்றாகி ஒத்திருப்பவைகளாயினும் அவைகளுள் இரண்டடங்கி யொருகுணம் விசேடித்து நிற்கும் எ-று.

இ-ம். வித்தைவடிவமான சீவர்கள் பந்தப்பட்டிருக்குந் தங்கள் மறதியான அவ்வியத்தத்தில் காலதத்துவமு முக்குணங்களும் வியத்தமாயின வென்பதாம். 23

அ-கை. மற்றொருவகைச் சிருட்டியின் மரபு கூறத் தொடங்கல்.

ஒருவழி யிதுவா மித்தை யொருவழி வேறாச் சொல்வார்
மருவுமவ் வியத்தந் தானே மகதத்துவ மாகு மென்றும்
அருண்மக தத்து வந்தா னகங்கார மாகு மென்றுங்
கருவகங் கார மூன்றாய்க் காட்டிய குணமா மென்றும்.

இ-ள். ஒருமார்க்கமிதுவாம்; இதையே மற்றொரு மார்க்கமாகச் சொல்லுவார்கள்; அஃது எங்ஙனமெனின், பொருந்திய அவ்வியத்தமே மகதத்துவமாம் எனவும், சொல்லிய மகதத்துவமே அகங்கார தத்துவமாம் எனவும், கருவாகிய அகங்காரமே மூன்றாய்த் தெரிவித்த குணங்களாம் எனவுஞ் சொல்லப்படும் எ-று.

இ-ம். சுத்த சைதன்னியமான தன்னை எதிரிட்டறிய உதயமான அறிவுக்கு முன்புண்டான மறதியே அவ்வியத்தமான பிரகிருதி எனவும், அவ்வறிவு பகிர்முக உன்முகமான இடமே மகதத்துவமெனவும்; அஃது தன்னிடத்துப் பிரதிபலனமான ஆரோபத்தை நான் என்பதே அகங்காரதத்துவம் எனவும், அதனிற்ச

சலமே சத்துவம் எனவும், அதன் சலனமே ரஜசு எனவும், அதன் மக்கினமே தமம் எனவும் உண்டான உகபர்ச் சிருட்டியைத் தன 24
தனுபவத்திற் காண்க.

அ-கை. மேற்கூறிய குணங்களிற் சகசீவபர உற்பத்தியைக் கூறுவான் தொடங்கி முன்னர் பரன் உற்பத்தியைக் கூறுகின்றார்.

இக்குணங் களிலே விண்போ னிருக்குஞ்சிற் சாயை தோன்
முக்குணங் களினுந் தூய்தா முதற்குண மாயை யாகும் [றும்
அக்குணம் பிரமச் சாயை யந்தரி யாமி மாயை
எக்குணங் களும்பற் றுதோ னிமித்தகா ரணமா மீசன்.

இ-ள். இம்மூன்று குணங்களில் ஆகாயம்போல நிரவயமாயிருக்கின்ற சிற்சாயைப் பிரதிபலிக்கும்; மூன்று குணங்களிலும் சுத்தமாகிய சத்துவகுணம் மாயையாம்; அந்தச் சத்துவத்திற் பிரதிபலித்த பிரமப்பிரதி பலனமே அந்தரியாமியாம். மாயாசம்பந்தமான எந்தக் குணங்களும் பற்றுதவனே பஞ்சபூத பவுதிக முதலிய சிருட்டிக்கு நிமித்தகாரணமாகிய ஈசனும் எ-று. 25

அ-கை. ஈசனது காரணசரீர உற்பத்தியையுஞ் சீவனது உற்பத்தியையுங் கூறல்.

ஈசனுக் கிதுசு ழுத்தி யிதுவேகா ரணச ரீரம்
கோசமா னந்த மாகுங் குணமிரா சதம வித்தைத்
தேசறு மவித்தை தோறுஞ் சிற்சாயை சீவ கோடி
நாசமா முயிர்க்கப் போது நாமமும் பிராஞ்ஞ னாமே.

இ-ள். இவ்வீஸ்வரனுக்கு இம்மாயையே சுழுத்தியவத்தையாம் இஃதே காரண சரீரமாம்; இதுவே ஆனந்தமயகோசமாம்; ரசோகுணம் அவித்தையாம்; விளக்கமில்லாத அவித்தைகள் தோறும் பிரதிபலித்த ஞானப்பிரதி பலினமே சீவராசிகளாம்; யாவையும்

இறந்த சுழுத்தியை அபிமானிக்கும் சீவர்களுக்கு அவ்வவசரத்தில் 26
பெயர் பிராஞ்ஞனும் எ-று.

அ-கை. சீவனது காரண சரீர உற்பத்தியைக் கூறுகின்றார்.

அழுக்கொடு பற்றுஞ் சீவர்க் கதுவேயா னந்த கோசஞ்
சுழுத்திகா ரணச ரீரஞ் சொன்னவிம் மட்டு மோகம்
முழுக்குணத் திரண்டால் வந்த மூலவா ரோபஞ் சொன்னோம்
வழுத்துசூக் குமவா ரோப வழியுநீ மொழியக் கேளாய்.

இ-ள். அவித்தையைச் சேர்ந்திருக்கின்ற சீவர்களுக்கு அவ்வவித்தையே ஆநந்தமயகோசமாம்; அஃதே சுழுத்தி அவத்தையாம்; அஃதே காரணசரீரமாம்; சொல்லிய இதுபரியந்தம் மயக்கமாகத் தோற்றிய பிரகிருதியின் முழுதுமான சத்துவ ரசோகுணத்திலுண்டான காரணசரீர அத்தியாசத்தை உரைத்தோம்; சொல்லப்பட்ட சூக்கும சரீர அத்தியாசமுண்டான மார்க்கத்தையும் யாஞ்சொல்ல நீ கேட்பாய் எ-று.

ப-ம். சுத்தசைதன்னியைச்சாயை அதிஷ்டானமாதலின் அதனை பிரமகூடஸ்தரெனவும், அஃது, சத்துவ ரசோகுணத்தில் தங்குதலின் அக்குணங்களை மாயை அவித்தையெனவும், அவற்றில் பிரதிபிம்பித்த சாயை ஆரோபமாதலின் அவற்றைச் சீவேஸ்வர ரெனவும், அம் மாயை அவித்தைகள் மேல்விளைவுக்குக் காரணம் ஆதலின் அவைகளைக் காரணசரீரமெனவும், அவைகளில் அனைத்தும் அடங்கி நிற்றலை சுழுத்தியவத்தை யெனவும், அவைகளில் அன்புற்று நிற்றலை ஆநந்தமயகோசமெனவும், அவைகளை அபிமானித்து நிற்பவரை அந்தரியாமி பிராஞ்ஞனெனவுங் கொள்க.

இ-ம். சீவேசுவர உற்பத்தியும் அவர்களுக்குண்டான காரண 27
சரீர அத்தியாசமும் கூறினதாம்.

அ-கை. சீவேசுவரர்களுக்குச் சூட்சுமசரீரம் உண்டான முறைமையைக் கூறுவான் தொடங்கி முன்பு சத்திகளின் தோற்றம் உரைத்தல்.

ஏமமா யாவி நோத வீசனா ரருளி னாலே
பூமலி யுயிர்கட் கெல்லாம் போகசா தனமுண் டாகத்
தாமத குணமி ரண்டு சத்தியாய்ப் பிரிந்து தோன்றும்
வீமமா மூட லென்றும் விவிதமாந் தோற்ற மென்றும்.

இ-ள். மோகமாகிய மாயையை விளையாட்டாகவுடைய ஈசுவரனுடைய கிருபையினால் பொலிவு மிகுந்த சீவர்கள் அனைவர்க்கும் அனுபோகசாதனம் உண்டாகும் பொருட்டுத் தமோகுணமானது பயங்கரமான ஆபரணமெனவும், நாநாவிதமாகும் விக்ஷேபமெனவும் இரண்டு சத்திகளாய்ப் பிரிந்து தோன்றும் எ-று.

ப-ம். உயிர்கட்கெல்லாம் போகசாதனம் உண்டாக என்பதனாற் சீவர்கள் சமஷ்டியே ஈசுவரனாதலின், அவ்வீசுவரனுக்குங் கொள்க.

இ-ம். தமோகுணப் பிரதிபலகமான சிற்சாயையின் அறிவின்மை ஆபரணமும், அறிவு விக்ஷேபமும் என இரண்டு சத்திகளாயின என்பதாம்.

28

அ-கை. விக்ஷேபசத்தியில் தன்மாத்திரையான சூட்சுமபூத உற்பத்தி கூறல்.

தோற்றமாஞ் சத்தி தன்னிற் சொல்லிய விண்ணும் விண்ணிற்
காற்றதாங் காற்றிற் றீயாங் கனலினீர் நீரின் மண்ணும்
போற்றுமிவ் வைந்து நொய்ய பூதங்க ளென்றும் பேராஞ்
சாற்றுமற் றிவற்றிற் போக சாதன தனுவுண் டாகும்.

இ-ள். விக்ஷேபசத்தியில் சொல்லப்படும் சத்ததன்மாத்திரையான ஆகாயமுண்டாகும்; அவ்வாகாயத்தில் பரிசதன்மாத்திரையான வாயுவுண்டாகும்; அவ்வாயுவில் ரூபதன்மாத்திரையான அக்கினியுண்டாகும்; அவ்வக்கினியில் ரசதன்மாத்திரையான அப்புவுண்டாகும்: அவ்வப்புவில் கந்ததன்மாத்திரையான பிருதிவியுண்டாகும்; போற்றப்பட்ட இத்தன்மாத்திரைகளைந்தும் சூக்குமபூதங்களென்று பெயர் பெறும்; சொல்லப்பட்ட இத்தன்மாத்திரைகளில் அனுபோகத்துக்குச் சாதனமான சூக்கும சரீரந் தோன்றும் எ-று.

29

அ-கை. தன்மாத்திரை சத்துவகுணத்தில் அந்தக்கரண ஞானேந்திரிய உற்பத்தி கூறல்.

ஆதிமுக் குணமிப் பூத மடங்கலுந் தொடர்ந்து நிற்கும்
கோதில்வெண் குணத்தி லைந்து கூறுணர் கருவி யாகும்
ஓதிய பின்னை யைந்து முளம்புந்தி யிரண்டா ஞான
சாதன மாமிவ் வேழுஞ் சற்குணப் பிரிவி னாலே.

இ-ள். முன் உண்டான மூன்று குணங்களும் இத்தன்மாத்திரைகள் ஐந்திலும் கூடியிருக்கும் குற்றமற்ற சத்துவகுணத்தில் வியஷ்டியான ஐந்து பங்கும் ஞானேந்திரியங்களாம்; சொல்லப்பட்ட சமஷ்டியான ஐந்து பங்கும் மனம் புத்தி என இரண்டாகும் சத்துவ குண அம்சம் ஆதலால் இந்த ஏழும் அறிகருவிகளாம் எ-று.

30

அ-கை. தன்மாத்திரையின் ரசோகுணத்தில் வாயு கன்மேந்திரியங்களின் உற்பத்தி கூறல்.

இராசத குணத்தில் வேறிட் டெடுத்தகூ றைந்து மைந்தும்
பிராணவா யுக்க ளென்றும் பெருந்தொழிற் கன்ம மென்றும்
பராவிய பெயரா மிந்தப் பதினேழு மிலிங்க தேகம்
சுராசுரர் நரர்வி லங்காய்த் தோன்றிய வுயிர்கட் கெல்லாம்.

இ-ள். ரசோகுணத்தில் எடுத்து ஒன்றுகவைத்த பங்கு ஐந்தும் பிராணுதி பஞ்சவாயுக்களெனவும், தனித்தனியே எடுத்தபங்கு ஐந் தும் பெரிய கிரியையைச் செய்யுங் கன்மேந்திரியங்க ளெனவும், பரவிய நாமங்களாம்; இப்பதினேழு தத்துவங்களும் தேவர்களும் அவுணர்களும் மனிதர்களும் மிருகங்களுமாகி உண்டான சீவர்கள் அனைவர்க்கும் சூக்கும சரீரங்களாம் எ-று.

சில நூலாசிரியர் சூக்குமதேகம் இருபத்துநான்கு தத்துவம் என்றதை இந்நூலாசிரியர் விடயம் ஐந்தையும் ஞானேந்திரியத்தில் அடக்கியும், அகங்காரத்தையுஞ் சித்தத்தையும் மனம் புத்தியில் அடக்கியும், பதினேழாகக் கூறினுரெனக்கொள்க.

இ-ம். சீவேஸ்வரருக்கு உண்டான சூக்கும சரீர அத்தியாசங் கூறினதாம். 31

அ-கை. சூக்குமதேகத்தினுல் வருங் கற்பனு நாமங்களைக்கூறல்.

இவ்வுடன் மருவுஞ் சீவர்க் கிலங்குதை சதனென் றுகும்
இவ்வுடன் மருவு மீசர்க் கிரணிய கருப்ப ஞகும்
இவ்வுட லிரண்டு பேர்க்கு மிலிங்கசூக் குமச ரீரம்
இவ்வுடற் கோச மூனரு மிதுகனு வவத்தை யாமே.

இ-ள். இவ்வியஷ்டி சூக்குமதேகத்தைச் சேர்ந்து அபிமானிக் குஞ் சீவர்களுக்கு விளங்காநின்ற அபிமானி நாமம் தைசதன் என்ப தாம்; இச்சமஷ்டி சூக்குமதேகத்தைச் சேர்ந்து அபிமானிக்கின்ற ஈஸ்வரனுக்கு அபிமானிநாமம் இரணியகருப்பனென்பதாம்; இச் சரீரம் சீவேஸ்வர ரிருவர்க்கும் சூக்குமசரீரமாம்; இச்சரீரத்துக்குப் பிராணமயம் மனோமயம் விஞ்ஞானமயம் எனக் கோசங்கள் மூன் றுகும்; இது சொப்பனுவஸ்தையாம் எ-று.

தன்மாத்திரைகள் சூக்குமம் ஆதலின் அவற்றைச் சூக்கும பூத மெனவும், அவற்றின் தடிப்பைச் சூக்குமதேகமெனவும், அதை அபிமானிப்பவர்களை இரணியகருப்பன் தைசதனெனவும், அது மனோராச்சியஞ் செய்தலைச் சொப்பனுவஸ்தையெனவும், அஃது பிராண மனோ புத்திகளாகத் தன்னை மறைத்தலைக் கோசங்களெனவுங் 32
கொள்க.

அ-கை. பாஞ்சபூத பௌதிகமான சகத்து உற்பத்தியைக் கூறு வான் தொடங்கி அஃதுண்டாகுதற்கேது கூறுகின்றுர்.

சூக்கும சகமிம் மட்டுஞ் சொல்லினே மிப்பாற் றாலம்
ஆக்குமா ரோபந் தானு மடைவினின் மொழியக் கேளாய்
தாக்குமிவ் வுயிர்க்குத் தூல தனுவும்போ கமுமுண் டாகக்
காக்குமிவ் வீசன் பஞ்சீ கரணங்கள் செய்தான் றுனே.

இ-ள். சூக்கும சரீரப் பிரபஞ்சத்தை இதுபரியந்தஞ் சொன் னேம்; மேல் தூலபூதமும் தூலதேகமு முண்டாக்கும் அத்தியாசத் தையும் கிரமமாகச் சொல்லக் கேட்பாய்; சூக்குமசரீரத்திற் சேர்ந் திருக்கின்ற இச்சீவர்களுக்குத் தூலதேகமும் அனுபோகமும் உண் டாகும்படி சீவர்களைப் பாதுகாக்கும் இவ்வீசுவரன் பஞ்சீகரித்தலைச் செய்தனன் எ-று.

தனுவும் போகமும் என்ற உம்மையால் அண்டமும் புவனமுங் 33
கொள்க.

அ-கை. பஞ்சீகரணமும் அவற்றினுலாய காரியமுங் கூறல்.

ஐந்துபூ தமும்பத் தாக்கி யவைபாதி நந்நான் காக்கி
நந்துதன் பாதி விட்டு நாலொடு நாலுங் கூட்ட
வந்தன தூல பூத மகாபூத மவற்றி னின்றுந்
தந்தன நான்காந் தூல தனுவண்ட புவன போகம்.

இ-ள். தமோகுணப் பங்காகிய சூக்கும பஞ்சபூதங்களைப் பத்துப்பங்கு செய்து, அவற்றிற் பகுத்த பாதியை ஒவ்வொன்றை நான்கு நான்கு செய்து, கேடில்லாத் தன் அம்சமான பாதியை நீக்கி, மற்ற நான்கோடு நான்கையுஞ் சேர்க்கத் தூலபூதம் உண்டாயின; தூலபூதமாகி அவைகளினின்று உண்டாக்கப்பட்டன தூல சரீரமும் அண்டமும் புவனமும் போகங்களும் ஆகிய நான்குமாம் எ-று.

அண்டம் என்பது பஞ்சபூதசமஷ்டி எனவும், புவனம் என்பது அவைகளினுள்ள பதப்பிராப்தி ஸ்தானங்கள் எனவுங் கொள்க.

இ-ம். சூட்சுமபூத பஞ்சீகரிக்கத் தூலபூதமும் அவற்றில் தூல சரீர முதலிய நான்குந் தோற்றின என்பதாம். 34

அ-கை. தூலதேகத்திஞல் வருங் கற்பஞ நாமங்களைக் கூறல்.

தூலமே மருவுஞ் சீவன் சொல்லிய விசுவ ஞகும்
தூலமே மருவு மீசன் சூழ்விராட் புருட ஞகும்
தூலஞ்சாக் கிரவ வத்தை சொன்னதோ ரன்ன கோசம்
தூலகற் பனையீ தென்று தொகுத்தது மனத்திற் கொள்வாய்.

இ-ள். வியஷ்டி தூலதேகத்தைச் சேர்ந்து அபிமானிக்கின்ற சீவனுக் கபிமானிநாமஞ் சொல்லப்பட்ட விசுவன் என்பதாம்; சமஷ்டி தூலதேகத்தைச்சேர்ந்து அபிமானிக்கின்ற ஈசுவரனுக் கபிமானிநாமம் கருதாகின்ற விராட்புருடன் என்பதாம்; இவை இருவர்க்குந் தூலதேகமாம்; இவை இவ்விருவர்க்குஞ் சாக்கிராவவத்தையாம்; சொல்லிய இது இவ்விருவர்க்கும் அன்னமயகோசமாம்; தூல சரீர அத்தியாசம் இதுவென்று தொகுத்துச் சொன்னதை மனதிலுணர்வாய் எ-று.

தன்மாத்திரை மிசிரமானதை தூலபூதம் எனவும்; அஃதோருருவமானதை தூலசரீரம் எனவும், அஃதை அபிமானிப்பவர்களை விசுவன் விராட்டு எனவும், அதினின்று யெதிரிட்டு அறிதலை சாக்கிராவவத்தை எனவும், அஃது அன்னமயமாதலின், அதனை அன்னமயகோசம் எனவுங் கொள்க.

இ-ம். அபிமான நாமமுதலியவைகள் உண்டான அத்தியாசங் 35
கூறினதாம்.

அ-கை. சீவேசுவரர்களுக்கு பாதி ஒன்ருயின் அவர்கள் பேதமறிவது எங்ஙனம் என்ற வினுவுக்கு உத்தரம்.

சீரிய வீச ஞர்க்குஞ் சீவர்க்கு முபாதி யொன்றேல்
ஆரிய குருவே பேத மறிவதெப் படியென் றக்கால்
காரிய வுபாதி சீவன் காரண வுபாதி யீசன்
வீரிய மிகுச மட்டி வியட்டியாற் பேத மாமே.

இ-ள். சிறப்பையுடைய ஈசுவரனுக்கும் சீவனுக்கும் உபாதி ஒன்ருஞல், அறிவுருவான ஆசிரியரே! சீவேசுவரர் என்கின்ற வேற்றுமை யறிவது எவ்வாறு என்பாயாகில், காரியோபாதியுள்ள சீவர்கள் வியஷ்டியினுலும் காரணோபாதியுள்ள ஈசுவரன் வீரமிகுந்த 36
சமஷ்டியினுலும் பேதமாகும் எ-று.

இதுவுமது

மரங்கள்போல் வியட்டி பேதம் வனமெனல் சமட்டி பேதம்
சரங்கடா பரங்கள் பேதந் தனியுடல் வியட்டி யென்பார்
பரம்பிய வெல்லாங் கூட்டிப் பார்ப்பது சமட்டி யென்பார்
இரங்கிய பலசீ வர்க்கு மீசர்க்கும் பேத மீதே.

இ-ள். தருக்களைப்போல வியஷ்டியின் பேதமாம்; வனம் என்பது சமஷ்டியின் பேதமாம்; சராசரவுயிர்களின் பேதமான தனிமையான தேகத்தை வியஷ்டி என்று சொல்லுவார்கள்; விரிந்த தூலதேக முதலிய அனைத்தையுஞ் சேர்த்துக் காண்பது சமட்டி என்று சொல்லுவார்கள்: இரங்காநின்ற அநந்த சீவர்களுக்கும் ஈசுவரனுக்கும் பேதம் இதுவாம் எ-று.

இ-ம். சமட்டியினால் ஈசுவரனுக்குக் காரணோபாதியும், வியட்டியினாற் சீவருக்குக் காரியோபாதியுமாம் என்பதாம். 37

அ-கை. அத்தியாரோப உத்தியினால் தன்னிடத்தில் ஆரோபமாகத் தோற்றின சகசீவபரங்களைக் கூறி அவைகள் உண்டான கிரமப்படி லயிப்பிக்கும் அபவாத வுத்தியைக் கூறத் தொடங்கல்.

கற்பனை வந்த வாறு காட்டினேங் காண்ப வெல்லாஞ்
சொற்பனம் போல வெண்ணித் துணிந்தவன் ஞானி யாவன்
செற்புதை மழைக்கா லம்போய்த் தெளிந்தவா காயம் போல
அற்புத முத்தி சேரு மபவாத வழியுங் கேளாய்.

இ-ள். ஆரோபமான சிருட்டியுண்டான முறையை அறிவித்தோம்; திரிசியம் அனைத்தையும் கனவைப்போலக் கருதித் தெளிந்தவன் ஞானியாவன்; மேகம் நிறைந்திருக்கின்ற வருஷாகால நீங்கிச் சரற்காலத்தில் தெளிந்த ஆகாயம்போல அற்புதமான மோக்ஷமடையும் அபவாத மார்க்கத்தையுங் கேட்பாய் எ-று. 38

அ-கை. அபவாத இலக்கணங்கூறல்.

அரவன்று கயிறென் றுற்போ லாளன்று தறியென் றுற்போல்
குரவன்ற னுபதே சத்தாற் கூறுநூல் வெளிச்சங் கொண்டு

புரமன்று புவன மன்று பூதங்க ளன்று ஞானத்
திரமென்றும் பிரம மென்றுந் தெளிவதே யபவா தங்காண்.

இ-ள். சர்ப்பமன்று பழுதை யென்றதுபோலவும், மகனன்று குத்தியென்பதுபோலவும், ஆசிரியர் உபதேசமென்னு ஞானக்கண்ணினால் தத்துவத்தைச் சொல்லும் ஞானசாஸ்திரங்களாகிய பிரகாசத்தைக்கொண்டு, தேக முதலிய தத்துவங்களன்று, அவைகட்கு அதிட்டானமான கூடஸ்த சைதன்னிய மென்னும் புவனங்களுமன்று, பஞ்சபூதங்களுமன்று, அவைகட்கு அதிட்டானமான ஸ்திர ஞானமெனவும் பிரமமெனவும் அனுபவமாய்த் தெளிவதே அபவாதமாம் எ-று.

புவனமென்பது சகளீகரித்திருக்குங் கயிலாசமுதலிய ஸ்தானமும, பூதங்களென்பது விராட்டுருவமும் எனக்கொள்க.

இ-ம். ஆரோபத்தை நீக்கி அதிஷ்டானத்தைத் தரிசிப்பித்த 39
தாம்.

அ-கை. அதிஷ்டானத்தைத் தவிர ஆரோபம் இன்றெனல்.

படமுநூ லும்போற் செய்த பணியும்பொன் னும்போற்
பார்க்கில், கடமுமண் ணும்போ லொன்றுங் காரிய காரணங்
கள், உடன்முதற் சுபாவ மீரு யொன்றிலொன் றுதித்த
வாறே, அடைவினி லொடுக்கிக் காண்ப தபவாத வுபாய
மாமே.

இ-ள். வஸ்திரமும் நூலும் போலவும், செய்த ஆபரணமும் பொன்னும் போலவும், கலசமும் மண்ணும் போலவும், பார்க்கு மிடத்தில் காரிய காரணங்க ளிரண்டும் ஒன்றேயாம்; தூலதேக முதற் பிரகிருதி பரியந்தம் ஒன்றிலொன்றுண்டானபிரகாரம் முறை

யாக அடைக்கிச் சுத்தப் பிரமத்தைத் தரிசிப்பது அபவாத வுத்தியாம் எ-று.

இ-ம். தன்னிடத்தில் கற்பிதமான சகசீவபரங்களைத் தனது உருவமாக ஒடுக்கிக் காண்பதே அபவாதவுத்தி யென்பதாம். 40

அ-கை. முற்கூறிய ஆவரணசத்தியின் இலக்கணம் யாதென வினாதல்.

தூடண தமத்தில் வந்த தோற்றமாஞ் சத்தி செய்யும்
ஈடணை விகாரஞ் சொன்னீ ரிரண்டுசத் திகளென் றீரே
மூடலாஞ் சத்தி செய்யு மோகமுஞ் சொல்லு மையா
கேடறுங் குருவே யென்னக் கிருபையோ டருள்செய் வாரே.

இ-ள். நித்தியமாகிய குருசுவாமியே! தூஷிக்கத்தக்க தமோகுணத்தில் உண்டான விக்ஷேபசத்தி செய்யாநின்ற இச்சாரூபப் பிரபஞ்சம் உண்டான வேறுபாடுகளைச் சொன்னீர்; இரண்டு சத்திகளென்று சொன்னீரே, ஆவரணசத்தி செய்கின்ற மயக்கத்தையும் அருளவேண்டுமென்றுகேட்க, கருணையோடும் ஆசிரியர் அனுக்கிரகிப்பார் எ-று. 41

அ-கை. ஆவரணசத்தியின் தன்மைகூறல்.

தானிகர் தனக்கா மீசன் றனையுந்தங் களைத்தான் கண்ட
ஞானிக டமையு மன்றி நாஸ்திந பாதி யென்னும்
ஊனிறை யுயிர்க ளுள்ளி னுணர்விழிக் குருடாம் வண்ணம்
வானிலந் திசைகண் மூடு மழைநிசி யிருள்போன் மூடும்.

இ-ள். தனக்குத்தானே சமானமாகிய பிரமமயமான ஈசனையும், தாமாகிய கூடஸ்தரைத் தரிசித்த ஞானவான்களையும் அல்லாமல்

பிரமமென்பது வேறு இல்லை; இருக்கிற் காணானே என்கின்ற இருமுகத்தினால், தேகத்தில் வசிக்கும் சீவர்களின் அகத்தின் விளங்கிய ஞானதிருட்டியானது தெரியாதபடி, விண் மண் திக்குகளை மூடுகின்ற கார்காலத்து இரவின் இருளைப்போல, ஆவரண சத்தியானது மறைக்கும் எ-று.

இ-ம். கூடஸ்தபிரமங்களை மறையாமல் அவைகளின் ஆரோப 42
மான சீவேசுவரர்களை மறைக்குமென்பதாம்.

இதுவுமது

பூன்றமாம் பிரமத் துக்கும் புறத்துள விகாரங் கட்கும்
ஆன்றகூ டத்த னுக்கு மகத்துள விகாரங் கட்கும்
தோன்றிய பேதஞ் சற்றுந் தோன்றாமன் மறைத்து மூடும்
ஊன்றிய பவவி யாதி யுண்டாக்கு முபாதி யீதே.

இ-ள். பூரணமான பிரமஸ்வரூபத்துக்கும், புறம்பிலுள்ள ஈசன் முதலிய வேறுபாடுகளுக்கும், மாட்சிமையுள்ள அறிவுருவான கூடஸ்தனுக்கும், அகத்திலுள்ள சீவன் முதலிய வேறுபாடுகளுக்கும் உண்டான சித்சடபேதங்களை எவ்வளவுந் தோற்றாமல் மறைக்கும் ஸ்திரமான பவப்பிணியை விளைவிக்கும் உபாதியானது இவ்வாவரண சத்தியேயாம் எ-று.

இ-ம். அதிஷ்டான ஆரோபங்களின் பேதந் தெரியவொட்டா
மல் நாஸ்தி நபாதி என்னும் இருமுகத்தால் ஞானதிருஷ்டியை 43
மறைக்குதல் ஆவரணசத்தியின் தன்மை என்பதாம்.

அ-கை. அதிஷ்டான திருஷ்டி சாமானியமாகத் தோற்றிய பின்னர், அஃது மறைபடும்போது மறைபடாதபோதும் ஆரோபந் தோன்றக் கணக்கில்லையே என்ற சீடனைநோக்கி, அவ்வதிஷ்டான இலக்கணத்தை இரண்டுவிதமாகக் கூறுகின்றார்.

ஆதார மறைந்து போனா லாரோப மெங்கே தோன்றும்
ஆதார மறையா தாயி னாரோப மிலையே யென்றால்
ஆதாரஞ் சமம்வி சேட மாமென விரண்டு கூறும்
ஆதாரஞ் சமமா மெங்கு மாரோபம் விசேட மாமே.

இ-ள். பிம்பம் மறையுமானால் பிரதிபிம்பம் எங்ஙனந் தோன்றும்? பிம்பம் மறையவில்லையெனின் பிரதிபிம்ப மில்லையேயெனின், ஆதாரமானது சமமாமெனவும் விசேடமாமெனவும் இரண்டு வகையாம்; சமமானது எவ்விடத்துமுள்ள ஆதாரமாகும்; விசேடமானது கற்பிதமாம் எ-று.

இ-ம். ஆதாரமான சுத்தசைதன்னியம் பூரணமான கூடஸ்த பிரமமாக விளங்குமிடத்தில் சமம் எனவும், அதனி லுதயமான அறிவு சீவேசுவர சகத்தாக விரிந்தொடுங்குமிடத்து விசேடம் எனவும், இங்ஙனம் உதித்தொடுங்கும் அறிவுண்மையாயினும் அக்கிரியைகள் மித்தையாதலின் அவ்விசேடத்தை ஆரோபம் எனவுங்கொள்க.

இதுவுமது

சகமிதி லிதுவென் சுட்டாச் சமானக்கண் மறைந்தி டாது
மிகவுரை கயிறும் பாம்பும் விசேடங்கண் மறைந்து போகும்
அகமெனுஞ் சமானந் தன்னை யஞ்ஞான மறைத் திடாது
பகர்வதோர் விசேடஞ் சீவன் பரனெனு மவரை மூடும்.

இ-ள். உலகத்தின்கண் இதுவென்று சுட்டப்படாத சமமாகிய கண்கள் ஒன்று மறைக்க அதனால் மறைபடாது, மிகவுஞ் சொல்லாநின்ற பழுதையுஞ் சர்ப்பமுமாகிய விசேடமாகத் தோற்றினவை ஒன்று மறைக்க மறைபடும்; அதனைப்போலத் தானென்னுங் கூடஸ்த பிரமத்தை அறியாமையான ஆவரணம் மறைக்கமாட்டாது; சொல்லப்பட்ட ஓர் விசேடமாகிய சீவேசுவரரென்கிற அவர்களை மறைக்கும் எ-று.

ப-ம். 'சீவன் பரனெனும் அவரைமூடும்' என்றது அவர்களுணர்வை எனவும், 'அஞ்ஞான மறைத்திடாது' என்றது, ஆவரண மறைத்திடாதெனவும், கானலிருக்குமிடத்துச் சலந் தோற்றுதலும், அக்கானலாய்ப் பார்க்குமிடத்து அஃது தோற்றியும் இல்லாதது போல ஆதாரமிருக்குமிடத் தாரோபந் தோற்றுதலும், அவ்வாதாரமாய்ப் பார்க்குமிடத்து அஃது தோற்றியும் இல்லாததே யாமெனவுங்கொள்க.

இ-ம். ஆரோபமான சீவேசுவரரைத் தமக்கு ஆதாரமான கூடஸ்த பிரமத்தைப் பார்க்கவொட்டாமல் அவரது உணர்வை இவ்வாவரண மறைக்குமே யன்றி ஆதாரத்தை மறைக்கமாட்டாதென்பதாம். 45

அ-கை. அவ்வுணர்வை மனமுதலாகத் தோன்றின விக்ஷேபகாரியம் மறைத்ததேயன்றி ஆவரணமெங்கே மறைத்ததெனல்.

கேவல நிலைதோன் றாமற் கெடுத்தது பஞ்ச கோசம்
சீவனுஞ் சகத்து மாகிச் செனித்தவி க்ஷேப மன்றோ
ஆவர ணந்தா னேபா ழனர்த்தமென் றுரைத்த தேதோ
மேவருங் குருவே யென்று வினாவின மகனே கேளாய்.

இ-ள். முத்திநிச்சயந் தோன்றாமல் அழித்தது பஞ்சகோசமும் சிதாபாசனும் உலகமுமாய் உண்டான விக்ஷேபமன்றோ? அங்ஙனமிருக்க ஆவரணமே பாழ் எனவும் அனர்த்தம் எனவும் சொல்லியதென்னை? அடைதற்கரிய ஆசாரியரே என்று கேட்ட மாணாக்கனே! நீ கேட்பாய் எ-று.

ஆநந்தமயகோசமும் சீவனும் விக்ஷேபகாரியங்கள் அல்லாதனவாயிருக்க அங்ஙனங் கூறியது என்னையெனின், அந்தக்கரணப் பிரதிபலன் சீவனும், அவன் அறியாமை ஆநந்தமயகோசமும் ஆதலால் இங்ஙனம் கூறியதெனக் கொள்க.

இ-ம். வெளிப்படை. 46

அ-கை. விக்ஷேபசத்தியினல் உண்டாகும் நன்மையும் ஆவரண சத்தியினல் உண்டாகுந் தீங்கையுங் கூறுகின்ருர்.

தோற்றமாஞ் சத்தி தானே துன்பமாம் பவமா னலும்
ஆற்றலான் முத்தி சேர்வார்க் கனுகூல சகாய மாகும்
ஊற்றமாம் பகற்கா லம்போ லுபகார நிசியி லுண்டோ[தே.
மாற்றமென் னுரைப்பேன் மைந்தா மறைப்பதுமிகப்பொல்லா

இ-ள். விக்ஷேபசத்தியே துன்பமயமான ஜநநத்துக்குக்காரண மானலும் சிரவணுதி முயற்சியினல் வீடடைபவர்களுக்கு அது மிக வும் சகாயமாம்; அறிதற் குதவியாகும்; பகற்காலம்போலச் சகாய மானது இரவிலுளதோ? என்ன சொல்வேன் மகனே! மூடுகின்ற ஆவரணம் மிகவும் பொல்லாததாம் எ-று. 47

அ-கை. இன்னும் அதனை வற்புறுத்தல்.

சுழுத்தியிற் பிரள யத்திற் தோற்றமாஞ் சகங்கண் மாண்டும்
அழுத்திய பவம்போய் முத்தி யடைந்தபே ரொருவ ருண்டோ
முழுத்தவி க்ஷேப மெல்லா முத்தியிற் கூட்டு கிற்கும்
கொழுத்தவா வரண முத்தி கூடாமற் கெடுத்த கேடே.

இ-ள். நாள்தோறும் உண்டாகாநிற்கும் பிரளயமாகிய சுழுத்தி யிலும் பிரமப் பிரளயத்திலும் உண்டான உலக முதலியன நசித் தும், அப்போது தம்மைத் துன்பத்தின் மூழ்கப்பண்ணிய சகந நீங்கி வீட்டைப் பெற்றவர்கள் ஒருவருளரோ, இல்லை; முழுதும் விக்ஷேப காரியமான அனைத்தும் வீட்டிற்சேர்க்கும்; அறியாமை மிகுந்த ஆவரணமானது வீட்டைச்சேராமல் கெடுத்தகேடாம் எ-று.

ப-ம். மனனதியானதியால் பரமசுகத்தை அடைதலின் 'விக்ஷேப மெல்லா முத்தியிற் கூட்டுகிற்கும்' என்ருர்.

இ-ம். முத்தியை அடைதற்கு அறிதலுள்ள விக்ஷேபம் சாதன மாமேயன்றி அறியாமையான ஆவரணம் ஆகாது என்பதாம். 48

அ-கை. மித்தையான விக்ஷேபசத்தியினல் வெளிப்படும் மித் தையே ஆமெனில், அங்ஙனம் ஆகாது எனல்.

சுத்தியில் வெள்ளி போலத் தோன்றிய தோற்ற மான
சத்தியும் பொய்யே யென்ருற் சத்திசா தனமா வந்த
முத்தியும் பொய்யா மென்னின் மோகநித் திரைவி லங்கால்
நித்திரை தெளியு மாபோ னிருவாண நிலெமெய் யாமே.

விக்ஷேப

இ-ள். கிளிஞ்சிலில் ரசிதாரோபம்போல உண்டான குருசாஸ்தி சத்தியும் மித்தையாயின், அவ்விட்சேபசத்தி ரூபமான மோக ராதி சாதனமாக உண்டான வீடும் மித்தையாம் என்பாயாகில், சாக் மான சொப்பனத்திற்கண்ட சிங்கத்தினல் நித்திரைதெளிந்து உண் கிரம் வருவதுபோல, அச்சத்தியினு லுண்டாகு முத்திநிலெயும் மையேயாம் எ-று.

சாக்

இ-ம். மித்தையான சொப்பன சிங்கத்தின லுண்டான காரிய கிரம் சத்தியமானதுபோல மித்தையான விக்ஷேபசத்தியின் மான தியானதிகளா லுண்டான வீடும் சத்தியமேயாம் என்பதாம்.

மேது

அ-கை. இச்சத்திகளின் காரணமான மாயைகளை நீக்கு கூறல்.

இம்பரி னஞ்சை நஞ்சா விரும்பினை யிரும்பா லெய்யும்
அம்பினை யம்பாற் பற்று மழுக்கினை யழுக்கான் மாய்ப்பர்
வம்பியன் மாயை தன்னை மாயையான் மாய்ப்பர் பின்னைத்
தம்பமா மதுவுங் கூடச் சவஞ்சுடு தடிபோற் போமே.

இ-ள். இவ்வுலகத்தில் சர்ப்பந்தீண்டின விஷத்தை ஔஷத மான விஷத்தினலும், இரும்பை அரமாகிய இரும்பினலும், விடும் அம்பை அதற்குப் பகையான அம்பினலும், வஸ்திரத்தில் பிடித்த அழுக்கை அதை நீக்கும் உழமண் முதலிய அழுக்கினலும் கெடுப்

பார்கள்; அங்ஙனமே, அசுத்தமாயையைச் சுத்தமாயையால் கெடுப்பார்கள்; பின்பு பற்றுக்கோடான அச்சுத்தமாயையும் அசுத்த மாயையோடுங்கூடப் பிரேததகனஞ் செய்யுந் தண்டம் அதனோடு வேவுதல் போலக் கெடும் எ-று.

இ-ம். சகத்ரூபமான அசுத்தமாயை சித்ரூபமான மாயையினால் கெடுத்தவிடத்து, உதயமான பரஞானத்திற் சுத்தமாயையும் அசுத்த மாயையோடு கெடும் என்பதாம். 50

அ-கை. ஆத்மாக்களுக்கு இவ்விருவிதமான சுத்தமாயைகளால் சத்தாவத்தைகள் வருமாறும் அவற்றின் நாமமுங் கூறல்.

இந்தமா யையினாற் சீவர்க் கேழவத் தைகளுண் டாகும்
அந்தவே ழவத்தை தம்மை யடைவினின் மொழியக் கேளாய்
முந்தவஞ் ஞான மூடன் முளைத்தல்கா ணாத ஞானம்
சந்ததங் கண்ட ஞானந் தழல்கெடல் குளிர்மை யாதல்.

இ-ள். இம்மாயையினால் சீவர்களுக்குச் சத்தாவத்தைகள் உளவாம்; அவ்வேழவத்தைகளின் நாமங்களைக் கிரமமாகச் சொல்லக் கேட்பாய், முன்னம் அஞ்ஞானமும் ஆவரணமும் விக்ஷேபமும் பரோக்ஷஞானமும் நித்தியாபரோக்ஷஞானமும், துக்க நிவர்த்தியும், தடையற்ற ஆநந்தமுமாம் எ-று. 51

அ-கை. அச்சத்தாவத்தைகளின் தன்மையைக் கூறல்.

பிரமமாந் தனைம றந்த பேதமை யேயஞ் ஞானம்
பரனிலை காணோ மென்று பகர்தலா வரண மூடல்
நானொரு கர்த்தாச் சீவ னானெனல் முளைத்த ரேற்றம்
குரவன் வாக்கியத்தாற் றன்னைக் குறிகொளல் பரோக்ஷ ஞானம்.

இ-ள். பிரமஸ்வரூபமாகிய தன்னை மறந்த அறியாமையே அஞ்ஞானமாம்; பிரமம் இல்லை இருந்தாற் காணோம் என்று சொல்லுதல்

மூடல் என்னும் ஆவரணசத்தியாம்; ஒரு புருடன் ஓர் நினைப்பினால் நான் சீவன் எனல் விக்ஷேபசத்தியாம்; ஆசிரிய ருபதேசத்தினால் பிரமத்தைக் குறிப்பாகத் தெரிந்துகொள்ளுதல் பரோக்ஷ ஞானமாம் எ-று. 52

இதுவுமது

தத்துவ விசாரஞ் செய்து சகலசந் தேக மும்போய்
அத்துவி தந்தா னாத லபரோக்ஷ ஞான மாகும்
கத்தனாஞ் சீவ பேதங் கழிவதே துக்கம் போதல்
முத்தனா யெல்லாஞ் செய்து முடிந்ததா நந்த மாமே.

இ-ள். பிரமவிசாரஞ் செய்து எல்லா ஐயமு நீங்கி, கூடஸ்த பிரம ஐக்கியமான அத்துவித ஸ்வரூபந் தானாக விளங்குதல் அபரோக்ஷஞானமாம்; அகம்பாவமான சீவேஸ்வரபேதம் நீங்கலே துக்க நிவர்த்தியாம்; சகல துக்கங்களினின்று விடுபட்டவனாய்ச் செய்யத்தக்கன வனைத்துஞ்செய்து அடையத்தக்கன வனைத்தும் அடைந்தனம் என்னும் சந்தோஷமே ஆநந்தமாம் எ-று.

இ-ம். அஞ்ஞானம் ஆவரணம் இரண்டும் அசுத்தமாயா சம்பந்தம் விக்ஷேபம் பரோக்ஷம் இரண்டும் சுத்தாசுத்த மாயாசம்பந்தம்; அபரோக்ஷ முதலிய மூன்றுஞ் சுத்தமாயா சம்பந்தமாம்; அவைகளில் அபரோக்ஷ ஞானத்தினால் பரோக்ஷமும், விக்ஷேபசத்தியின் காரியமான திரிஸ்யமும், துக்கநிவிர்த்தியினால் ஆவரணமும், தடையற்ற ஆநந்தத்தினால் அஞ்ஞானமு நீங்கும்: அவைகள் நீங்கவே இவைகள் நாமங்களு நீங்கி நிரதிசயாநந்தமாகத்தானே விளங்குமென்பதாம். 53

அ-கை. அச்சத்தாவத்தையை விளக்கு நிமித்தம் தசபுமான் திட்டாந்தங்கூறல்.

இதுநினக் கறியும் வண்ண மிப்படி யொருதிட் டாந்தம்
புதுமையாங் கதைகேள் பத்துப் புருடரோ ராற்றை நீந்தி
உதகதீ ரத்தி லேறி யொருவ னொன்பதுபே ரெண்ணி
அதனொடு தசமன் றானென் றறியாமன் மயங்கி நின்றான்.

இ-ள். இஃது உனக்குத்தெரியும்படி இவ்வண்ணம் ஒருதிட்டாந்தமாக வியப்பான ஒருகதை கூறுவன் கேட்பாய்; பதின்மர் ஒரு நதியைநீந்தி நதிக்கரையிலேறி ஒரு புருடன் ஒன்பது பெயரையெண்ணி அவர்களோடும் எண்ணின தான் பத்தாவான் என்று தெரியாமல் பிரமித்து நின்றான் எ-று. 54

அ-கை. திட்டாந்த தாட்டாந்தங்களுக்கு ஒப்புமைகாட்டல்.

அறியாத மயலஞ் ஞான மவனிலைக் காணோ மென்றல்
பிரிபவா வரண மாகும் பீடைகொண் டழல் விக்ஷேபம்
நெறியாளன் றசம னுண்டு நிற்கின்றா னென்ற சொல்லைக்
குறிப்பாக வெண்ணி நோக்கிக் கொள்வது பரோக்ஷ ஞானம்.

இ-ள். தன்னைத்தெரியாத மயக்கமே அஞ்ஞானமாம்; அத்தசமன் இல்லை; இல்லாமையால் காண்கிலோம் எனல் அறியாமை நீங்காத ஆவரணமாம்; தசமனைக் காணோமென்று துன்பமுற்றலறல், விக்ஷேபமாம்; வழிச்செல்வோன் இவன் கருத்தைக்கண்டு பதின்மனுளன், இவ்விடத்திருக்கிறான் என்று சொல்லிய வசனத்தைக் குறிப்பாக நினைத்து அறிந்துகொள்வது பரோட்ச ஞானமாம்.

இதுவுமது

புண்ணிய பதிகன் பின்னும் புருடரொன் பதின்மர் தம்மை
எண்ணிய நீபத் தாவா னென்னவே தன்னைக் காணல்
கண்ணினிற் கண்ட ஞானங் கரைதல்போ வதுநோய் போதல்
திண்ணிய மனதி லையந் தெளிதலா னந்தமாமே.

இ-ள். புண்ணியவானான நெறிச்செல்வோன் பின்பும் ஒன்பது புருடர்களை எண்ணின நீ பத்தாவானாவாய் என்றுசொல்லவே, தன்னைத் தசமனாகக் காண்டல் அபரோட்ச ஞானமாம்; அழுகை நீங்கினது துக்க நிவர்த்தியாம்; வன்மையான உள்ளத்தில் சந்தேகந் தீர்தல் தடையற்ற ஆநந்தமாம் எ-று.

இ-ம். தசமன் திட்டாந்தத்தினால் தன்னை மறந்ததனால் வந்த உபாதிகளையும் தத்தரிசனத்தில் அவைகளின் நீக்கத்தையுங் கூறினதாம். 56

அ-கை. தசமன் தன்னைத் தானெனக் கண்டதுபோலத் தன்னைத் தானாகத் தரிசிப்பிக்கவேண்டும் என்ற சீடனை நோக்கி மகாவாக்கியார்த்த நிரூபகத்தினால் அத்துவிதமான தன்னை அறிவிக்கத்தொடங்கல்.

தசபுமான் றனைக்கண் டாற்போற் றேசிக மூர்த்தியே யென்
நிசவடி வினையான் காண நீர்காட்டல் வேண்டு மென்றான்
சுசிபெறு மிலக்கி யார்த்தந் தொம்பதந் தற்ப தங்கள்
அசிபத மைக்கியஞ் செய்யு மதிசய வுண்மை கேளாய்.

இ-ள். ஆசாரியரே! பதின்மனானவன் தன்னைக்கண்டதுபோல எனது தத்துவதீனமான பிரமத்தை நான் தரிசிக்கும்படி தேவரீர் காண்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டான், (நீ அது என்னும்) தொம்பத தற்பதங்களின் பரிசுத்தமாகிய இலக்கியார்த்தமான கூடஸ்த பிரமத்தினுள் ஐக்கியத்தை (அது நீயானாய் என்னும்) அசிபதபொருளானது காட்டும்; இந்த அற்புதமான உண்மையைக் கேட்பாய். 57
எ-று.

அ-கை. ஒன்றான சைதன்னியமே நான்கு சைதன்னியமாகத் தோன்றுமெனல்.

விண்ணொன்றே மகாவிண் ணென்று மேகவிண் ணென்
றும் பாரில், மண்ணென்ற கடவிண் ணென்று மருவிய சல
விண் ணென்றும், எண்ணுங் கற்பனைபோ லொன்றே யெங்கு
மாம் பிரமமீசன், நண்ணுங்கூ டஸ்தன்சீவ னென்குசை தன்
னிய மாமே.

இ-ள். ஆகாயமொன்றே மகா ஆகாயமெனவும், மேகசலப்பிரதிபிம்ப ஆகாயமெனவும், மண்ணென்ற கட ஆகாயமெனவும், அதிற் பொருந்திய கடகசலப் பிரதிபிம்ப ஆகாயமெனவும், நினைக்கப்பட்ட கற்பிதத்தைப்போல ஏகமான சுத்த சைதன்னியமே பூரணமாகிய பிரமமெனவும் ஈஸ்வரனெனவும் பொருந்திய கூடஸ்தனெனவும் சீவனெனவும் நான்கு சித்துக்களாம் எ-று. 58

அ-கை. ஆரோப சைதன்னியத்தை நீக்கி அதிஷ்டான சைதன்னியத்தை அடையவேண்டுமெனல்.

பூச்சிய வீசன் சீவன் புகல்பத மிரண்டி னுக்கும்
வாச்சிய மிலக்கி யந்தான் மலமிலாப் பிரம மாத்மா
காய்ச்சிய பாலினெய்போற் கலந்தொன்றுங் கடைந்தெடுக்கும்
ஆச்சிய மென்ன வுன்னை யறிந்துநீ பிரிந்து கொள்ளே.

இ-ள். மகா வாக்கியத்திற் சொல்லும் தற்பதம் தொம்பதமான இருபதங்கட்கும் வாச்சியார்த்தமானவை ஆரோபமான சீவேஸ்வரராம்; இலக்கியார்த்தமானது நிர்மலமான பிரமகூடஸ்தராம்; காச்சின பாலில் வெண்ணெயைப்போலச் சடத்திற்சேர்ந்து ஒருமித்திருக்கின்ற ஆத்மாவைத் தரிசித்துக் கடைந்தெடுத்து உருக்கிய நெய்போல நீ அநாத்மாவினின்று பிரிவாயாக எ-று.

இ-ம். தற்பததொம்பதங்களின் வாச்சியார்த்தமான சீவேஸ்வரன் ஆரோபமெனக்கண்டு அவைகளை நீக்கி இலக்கியார்த்தமான கூடஸ்த

பிரம அதிஷ்டானத்தை யொன்றாகக்காணின் அதுவே அசிபதார்த்தமான சுத்த சைதன்னியமாம் என்பதாம். 59

அ-கை. தன்னைத் தரிசிப்பிக்கு நிமித்தம் தானல்லாதவைகளை நியதி களைதல்.

பிறிவதெப் படியென் றக்காற் பிணமாகு முடனு னென்னும்
அறிவினைக் கொல்லல் வேண்டு மைம்பூத விகார மன்றோ
வெறியதோர் துருத்தி மூச்சு விடுவது போல மூக்கால்
எறிபிரா ணனுநீ யல்லை யிராசத குணவி காரம்.

இ-ள். அநாத்மாவை நீங்குவது எங்ஙனம் எனின்; சவமாய்ச் சிதைகின்ற தேகம் பஞ்சபூத விகாரமாமாதலால், அதை நானெனக் கருதும் பிராந்தியைக் கெடுத்தல்வேண்டும்; வெறுந்துருத்தியானது காற்றை விடுவதுபோல மூக்கினால் வீசும் பிராணவாயுவும் ரசோ குணத்தின் விகாரமாம் ஆதலால் அதுவும் நீ யல்லை எ-று. 60

இதுவுமது

கரணமா மனது புந்தி கருத்தாவா மவையான் மாவோ
தரமுள விரண்டு கோசஞ் சத்துவ குணவி காரம்
வரமறு கனவா நந்த மயனையு நானென் றோதே
விரவிய தமவஞ் ஞான விருத்தியின் விகார மாமே.

இ-ள். அந்தக்கரணமான மனமும், அகம்பாவமாகிய புத்தியும், ஸ்திரமில் பேதமுள்ள மனோமயகோசமும், விஞ்ஞானமயகோசமும், சத்துவகுணவிகாரமுமாம்; ஆதலால் அவ்விரண்டும் ஆத்மாவோ; அல்ல; பொருந்திய தமோரூபமான அவித்தியா விருத்தியினது விகாரமாம்; ஆதலால் ஆனந்தமயகோசனான சீவனையும் ஆத்மாவென்று கருதாதே எ-று.

இ-ம். தேகமுதல் அவித்தை பரியந்தமான மூன்று தேகமும் மூன்றவத்தையும் மூன்றபிமானியும் பஞ்சகோசங்களுந் தான் அன்
றென நியதிகளைந்ததாம். 61

அ-கை. நியதிகளைந்த நீ அவ்விடத்திலுள்ள சுத்த சைதன்னியத்தைத் தரிசித்து அதுவாகும்பொருட்டுப் பஞ்சகோசவிலக்ஷணனுவாய் எனல்.

சத்தொடு சித்தா நந்தஞ் சமந்திரஞ் சாக்ஷி யேகம்
நித்தியம் வியாபி யான்மா நீயது வாய றிந்து
பொத்தொடு சடந்துக் காதி பொருந்துபே தங்க ளான
குத்திர பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியி லாவாய்.

இ-ள். சத்து சித்தும் ஆநந்தமும் சமமும் ஸ்திரமும் சாக்ஷியும் ஏகமும் நித்தியமும் பூரணமும் ஆகி விளங்குவது ஆத்மஸ்வரூபமாம்; ஆதலால், கூடஸ்தனே பிரமம் பிரமமே கூடஸ்தன் என அத்துவித ஸ்வரூபமாகத் தரிசித்து அனுர்த சடதுக்கமுதலியவற்றை அடையா நின்ற வேறுபாடுகளுள்ள வஞ்சகமான பஞ்சகோசமாகிய தேகத்தை நீங்கி வெளிப்படுவாய் எ-று.

இ-ம். பஞ்சகோசங்களைக் கண்டு அவைகட்கு விலக்ஷணனுவாய்
என்பதாம். 62

அ-கை. விலக்ஷணமான இடத்தைப்பார்த்து இவ்விருளோ நான் என வினுதல்.

பஞ்சகோ சமும்விட் டப்பாற் பார்க்கின்ற போது பாழே
விஞ்சிய ததுவல் லாமல் வேறென் றுந் தெரியக்கா ணேன்
அஞ்சன விருளோ யோநா னகமென வனுப விப்பேன்
வஞ்சமில் குருவே யென்ற மகன்மதி தெளியச் சொல்வார்.

இ-ள். உண்மையான ஆசாரியரே! ஐந்து கோசமான மூன்று தேகத்தையும் நீக்கி அப்பால் பார்க்கும்பொழுது சூனியமே சேஷித்திருக்கின்றது; அச்சூனியமே அன்றி மற்றென்றும் தோன்றக் காண்கிலேன்; கரிய அந்தகாரத்தையா யான் நான் என்று அனுபவிப்பேன்? என்று கேட்ட சீடனறிவு தெளியும்படி போதிப்பார் எ-று.

அஞ்சன இருளென்பது பிரகிருதி எனக்கொள்க.

இ-ம். நியதிகளைந்ததா னிருக்க அதனைக்காணமல் நியதி களை
யப்பட்டவைகள் தோற்றுமையைத் தான் தோற்றவில்லை எனக் 63
கலங்கி வினுவினதாம்.

அ-கை. பிரகிருதியை நீக்கிச் சுத்த சைதன்னியனுன தன்னைத் தரிசிப்பிக்கும்பொருட்டு இருளைக் கண்டவன் பாழா? அவனே நீ எனக் காண்பாய் எனல்.

முன்புக றசமன் புத்தி மோகத்தா லெண்ணி யெண்ணி
ஒன்பது பேரைக் கண்ட வொருவனுந் தனைக்காணுத
பின்பவ னிடையிற் கண்ட பெரியபா ழவனே பாராய்
அன்புள மகனே காண்ப தடங்கலுங் காண்பா னீயே.

இ-ள். முன் சொல்லிய பதின்மனுனவன் புத்தி மயக்கத்தினுல் நினைத்து ஒன்பது பெயர்களைப்பார்த்த ஒருவனுகிய தன்னைப் பாராத பின் தன்னிடத்திலே தன்னைத் தசமனுகப்பார்த்த அவனு பெரும்பாழ்? பார்ப்பாய் அன்புள்ள புத்திரா! சூனியமுதலிய திரிஸ்யங்களனைத்தையும் பார்ப்பவன் நீயே ஆவாய் எ-று.

இ-ம். அவ்விருளாகிய அறியாமை நீ அன்று அதனைக்கண்ட 64
ஞானமே நீயென அறிவித்ததாம்.

அ-கை. அங்ஙனம் அதிஷ்டான சைதன்னியமான தனது சந்நிதியிற் சகலமும் உதித்தொடுங்கு மெனல்.

தூலசூக் குமமஞ் ஞானந் தோன்றுமுன் றவத்தை தாமும்
காலமோர் மூன்றுஞ் சன்மக் கடலெழுங் கல்லோ லங்கள்
போலவே வந்து வந்து போனவெத் தனையென் பேனுன்
ஆலமர் கடவு ளாணை யவைக்கெலாஞ் சாக்ஷி நீயே.

இ-ள். தூலசூக்கும காரணமாகிய சரீரத்திரயங்களும், தோற்று நின்ற சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி என்னும் அவத்தாத் திரயங்களும் விசுவ தைசத பிராஞ்ஞன் என்னும் அபிமானத்திரயங்களும், திரிகாலங்களும், பிறப்பாகிய சமுத்திரத்திலுண்டான பேரலைகளைப் போலவே உண்டாகி உண்டாகி அழிந்தன; யான் எவ்வளவென்று சொல்வேன்; கல்லாலின் நிழலில் எழுந்தருளிய சற்குருவின் ஆஞ்ஞைப்படிக்கு அவைகளனைத்திற்கும் நீயே சாட்சியாம் எ-று.

இ-ம். ஆரோபமான அவித்தை முதலியவைகளின் ஏகதேசமும் அவைகட்கு அதிட்டானமான ஆத்மஞான வியாபகத்தையுந் தெரிவித்ததாம். 65

அ-கை. அவ்வாத்ம ஞானத்தைத் தவிர மற்றோர் ஞானம் அன்றென்பதை உறுதிப்படுத்தும் நிமித்தந் தன்னையறிவது தானே எனல்.

எல்லாங்கண் டறியுமென்னை யேதுகொண் டறிவேனென்று, சொல்லாதே சுயமாஞ் சோதிச் சுடருக்குச் சுடர்வேறுண்டோ, பல்லார்முன் றசமன் றன்னைப் பாப்பதுந் தனைக்கொண்டே தான், அல்லாது பதினொன் றானுமவ னிடத் துண்டோ பாராய்.

இ-ள். அனைத்தையும் பார்த்தறிகின்ற என்னை எதைக்கொண்டு அறிவேனென்று உரையாதே; சுயஞ்சோதியான பிரகாசத்தை அறிவிப்பதற்குப் பிரகாசம் வேறுமுளதோ? பலர் முன்னர் பதின்மனைக்

காண்பதும் தன்னைக்கொண்டே அன்றி பதினோராம் புருடனும் அத்தசமனிடத்து உளனோ? பார்ப்பாய் எ-று.

இ-ம். ஆத்ம சைதன்னியம் ஒன்றே என்று அறிவித்ததாம்.

அ-கை. சர்வஞ்ஞத்துவ கிஞ்சிஞ்ஞத்துவத்தையும் அறிவறியாமையையும் நீக்கிச் சுத்தசைதன்னியத்தைத் தரிசிப்பித்தல்.

அறிவுக்கு மறிவுசெய்யு மறிவு வேறுண் டென் றெண்ணும்
அறிவற்ற குதர்க்க மூடர்க் கனவத்தை பலமாய்த் தீரும்
அறிபடும் பொருளு யல்லை யறிபடாப் பொருளு யல்லை
அறிபொரு ளாகுமுன்னை யனுபவித் தறிவாய் நீயே.

இ-ள். சுயஞ் சைதன்னியத்துக்கும் அறிவிக்கும் ஞானம் மற்றொன்றிருக்கின்றதென்று நினைக்கின்ற உணர்வற்ற குதர்க்கஞ்செயும் அஞ்ஞானிகளுக்கு அனவஸ்தாதோஷம் பிரயோசனமாய் முடியும்; திரிசியவஸ்துக்களும் நீ அல்லை; அறியாமையான சூனியவஸ்துக்களும் நீ அல்லை; சைதன்னிய வஸ்துவான உனதாத்ம ஸ்வரூபத்தை நீ அனுபவித் துணர்வாய் எ-று.

இ-ம். துவிதமாகிய அபரவுணர்வை நீக்கி அத்துவிதமான பர உணர்வு இதுவென உணர்த்தியதாம். 67

அ-கை. அப்பரவுணர்வே தானாக விளங்கிய சிதானந்தமே சர்வமாக விளங்குகின்றதென உணர்த்துதல்.

மதுரமாங் கட்டி சுட்ட மாப்பணி யார மெல்லாம்
மதுரமாக் கியவ தற்கு மதுரந்தான் சுபாவ மன்றோ
அதுவிது வெனுஞ் சடங்க ளறிவாக வறிவைத் தந்தே
அதுவிது விரண்டு மாகா வகம்பொரு ளறிவாய் நீயே.

இ-ள் தித்திப்பாகிய கருப்புக்கட்டி சேர்த்துச் சுடப்பட்ட மாப் பலகாரங்க ளனைத்தையும் மதுரமாகச்செய்த அவ்வெல்லக்கட்டிக்கு

மதுரமானது சுபாவம் அன்றோ? அது என்னுஞ் சமஷ்டியும் இது என்னும் வியஷ்டியுமான திரிசியவஸ்துக்களை அறியும்படியான ஞான திருஷ்டியைக் கொடுத்துச் சீவேஸ்வர துவிதமாகாத தானாகிய அத்துவித வஸ்துவையே நீயே தரிசிப்பாய் எ-று.

இ-ம். தனது அம்சத்தைத்தவிர வேறொன்றும் இல்லை எனத் தனது வியாபகத்தை விளக்கியதாம். 68

அ-கை. இவ்வத்துவிதநிலை சித்திக்கும்பொருட்டு அதிஷ்டானத்துக்கு ஐக்கியமேயன்றி ஆரோபத்திற்கு ஐக்கியம் இன்றெனல்.

இந்தநீ தொம்ப தத்தி னிலக்கியப் பொருளா மென்றும்
பந்தமில் பிரம மேதற் பதந்தனி லிலக்கி யார்த்தம்
அந்தமாஞ் சீவ னீச னவர்களே வாச்சி யார்த்தம்
சந்ததம் பேத மாவார் தமக்கைக் கியங்கூ டாதே.

இ-ள். இத்தன்மையுள்ள கூடஸ்தனை நீயே தொம்பதத்தினுடைய லக்ஷியார்த்தமாம்; எப்பொழுதும் மாயாரகிதமான பிரமம் என்னும் அதுவே தற்பதத்தினுடைய லக்ஷியார்த்தமாம்; தோன்றி அழியும் சீவேஸ்வரரான அவர்களே வாச்சியார்த்தமாம்; என்றும் பேதமாகிய சீவேஸ்வரர்களுக்கு ஏகமாதல் கூடாதாம் எ-று.

பேதமாவார்க்கு ஐக்கியங் கூடாதென்றதனால் அபேதமாவார்க்கு ஐக்கியங் கூடுமென்றாயிற்று.

இ-ம். மகாவாக்கியத்தின் இலக்கியார்த்தமான கூடஸ்த பிரமம் அபேதமாதலின் அவர்கட்கு ஐக்கியம் கூடுமென்பதாம். 69

இதுவுமது

பேதமா னதுவுங் கேளாய் பேராலு மிடங்க ளாலும்
ஓதரு முபாதி யாலு முடலாலு முணர்வி னாலும்

பாதலம் விசும்பும் போலப் பலதர மகன்று நிற்பார்
ஆதலா லிவர்க்கெந் நாளு மைக்யமென் பதுகூ டாதே.

இ-ள். சீவேஸ்வரர்களுக்குண்டான பேதத்தைக் கேட்பாயாக; சீவ ஈஸ்வரர்கள் என்னும் தங்கள் நாமங்களினாலும், அண்ட பிண்டங்களாயிருக்கின்ற ஸ்தானங்களினாலும், சொல்லுதற்கரிய காரண காரியமாகிய உபாதிகளினாலும் சமஷ்டி வியஷ்டியாகிய தேகங்களினாலும், சர்வஞ்ஞத்துவம் கிஞ்சிஞ்சிஞ்ஞத்துவம் என்னும் ஞானத்தினாலும், அவர்கள் பாதாளமும் விண்ணுலகமும்போலவும் நாநாவிதத்தினாலும் பேதமுற்று நிற்பார்கள்: ஆதலால், இத்தன்மையுள்ள சீவேஸ்வரர்களுக்கு எப்பொழுதும் கலத்தலென்பது கூடாதாம் எ-று.

இ-ம். மகா வாக்கியத்தின் வாச்சியார்த்தமான சீவேஸ்வரர் இங்ஙனம் பேதமாதலின் அவர்கட்கு ஐக்கியங்கூடாதென்பதாம். 70

அ-கை. மகா வாக்கியார்த்தப்படி கூடஸ்தபிரமம் ஏகம் என்னும் பொருள்தோன்ற மூவித இலக்கணையைக் கூறுகின்றார்.

வடநூல்வல் லவர்கள் சொல்லும் வாசகப் பொருள் சேராமல்
இடராகிற் பொருளாம் வண்ண மிலக்கணை யுரையாற்கொள்
திடமான வதுவு மூன்றாச் செப்புவார் விட்ட தென்றும் [வார்
விடலிலா தென்றும் விட்டு விடாததென் றும்பே ராமே.

இ-ள். வடநூலாசிரியர் சாஸ்திரங்களிற் சொல்லாநின்ற வாச்சியார்த்தத்தினால் பொருள் விளங்காது தடைபடின், அர்த்தமாகும் பொருட்டு இலக்கியார்த்தத்தினால் பொருள் கொள்வார்கள்; திறமாக அவ்விலக்கணையையும் மூன்றுவிதமாகச் சொல்லுவார்கள்; அவற்றிற்கு விட்ட இலக்கணை எனவும், விடாத இலக்கணை எனவும், விட்டும் விடாத இலக்கணை எனவும், நாமங்களாம் எ-று.

இ-ம். இலக்கணையின் நாமங்களைக் கூறினதாம். 71

அ-கை. அவற்றிற்கு உதாரணங்கூறல்.

கங்கையிற் கோஷமென் றுங் கறுப்புச்சேப் போடுமென் றும்
தங்கிய சோயந் தேவ தத்தனென் றுஞ்சொல் வார்கள்
இங்குதா ரணங்க ளாக்கி யிந்தமூன் றுரைக ளாலே
துங்கநூல் விரோ தமான சொல்லெலாம் பொருளாந் தானே.

இ-ள். கங்கைக்கண் இடைச்சேரி எனவும், கருமை செம்மைகள் செல்லுகின்ற எனவும், தங்காநின்ற அவனே யிவனுன தேவதத்தனென்னும் ஓர் புருடன் எனவும் உரைப்பார்கள்; இவ்விடத்து உதாரணங்களாகக்கொண்டு இம்மூன்று இலக்கணைப் பொருள்களினுல் மேலான சாஸ்திரங்களில் அர்த்தம் பொருந்தாமல் வேறுபடுகின்ற வாக்கியங்களனைத்தும் அருத்தமாம் எ-று.

ப-ம். கங்கைக்கணிடைச்சேரி யென்னு மிடத்து, கங்கையினிடத் திடைச்சேரி யிருக்குமா? அதன் கரையி லிருக்குமென்று அதைவிட் டிதைக்கொள்வது விட்ட இலக்கணை யென்பார் 'கங்கையிற் கோஷம்' எனவும், கருமை செம்மை செல்லுகின்றன என்னுமிடத்து அவைகள் தனியே செல்லுமா? கருமை நிறமாகிய பசுவும் செம்மைநிறமாகிய குதிரையுஞ் செல்லுகின்றன என்று அந்நிறத்தைவிடாமல் அவ்வான்மாக்களைக் கொள்வது விடாத இலக்கணை என்பார் 'கறுப்புச் சேப்போடும்' எனவும், அவ்விடமும் அக்காலமும் அவ்வேடமும் உள்ள அவனே இவ்விடமும் இக்காலமும் இவ்வேடமும் உள்ள இவன் என அவைகளைநீக்கி இப்புருடனை மாத்திரங் கொள்ளும்போது, அவ்விடம் முதலானவைகள் நீங்கி இப்புருடன் மாத்திரம் இருக்கின்றதை விட்டும்விடாத இலக்கணையென்பார் 'தங்கியசோயந் தேவதத்தன்' எனவும், இவ்விலக்கணை வாக்கியப்படி பொருள்கோடலே நூல்களனைத்தினுமுள்ள அவிரோதமான பொருள்கோட லென்பார். இந்த மூன்றுரைகளாலே 'துங்கநூல் விரோதமான சொல்லெலாம் பொருளாம்' எனவுங் கூறினர்.

இ-ம். தொம்பதார்த்தத்தை விட்ட இலக்கணையால் தரிசிக்கவேண்டுமென்பது, தூலமுதல் அவித்தைபரியந்தமான சரீரத்திரயங்களைவிட்டு, அவைகட்கு விலக்ஷணமான கூடஸ்த சைதன்னியத்தைத் தரிசிப்பதும்; தற்பதார்த்தத்தை விடாதஇலக்கணையால் தரிசிக்கவேண்டுமென்பது, சைதன்னியம் ஆனந்தானுபூதியின்றி விளங்காமையால், இச்சைதன்னியத்தை விடாமல் ஆநந்தோப் பிரமத்தைத் தரிசிப்பதும், அசிபதார்த்தத்தை விட்டும் விடாத இலக்கணையால் தரிசிக்கவேண்டுமென்பது, ஆநந்தமின்றி யறியவும், அறிவின்றி ஆநந்தமு மின்மையால், அவைகளின் பேதமான துவிதத்தைவிட்டு, அபேதமான அத்துவித வஸ்துவைவிடாமல் தரிசிப்பதுமாம். 72

இதுவுமது

பன்னிய சோய மென்னும் பதங்களின் வாச்சி யார்த்தம்
அன்னிய தேயங் கால மவனிவ னென்ப வெல்லாம்
சொன்ன விவ்வி ரோதம்விட்டுத் தொகையி லக்கியம் விடாமல்
உன்னி டிற்றேவ தத்த னொருவனை வெளியாக் காட்டும்.

இ-ள். முன்சொன்ன அவனே இவனென்னும் பதங்களுக்கு வாச்சியார்த்தமானது வேறான தேசமும் காலமும் அவன் இவனென்பனவாகச் சொல்லப்பட்ட விரோதமாயுள்ள இவ்வனைத்தையும் விடுத்து முடிவில் இலக்கியார்த்தத்தை விடாமல் சிந்திக்கில் தேவதத்தனென்னு மொருபுருடனையே பிரத்தியக்ஷமாகக் காண்பிக்கும் எ-று.

இ-ம். இவ்விலக்கணையின் பொருளொருமையை நன்றாகத் தெரிவித்ததாம். 73

அ-கை. இத்திஷ்டாந்தப்படி தாஷ்டாந்தத்தை விளக்குதல்.

தத்துவப் பதங்க டாமுஞ் சாக்ஷியாய்ப் பிரம மான
வத்துவை விடாமற் பேத வாச்சியார்த் தத்தை விட்டு

நித்தமு மதுநீ யாகு நீயது வாகு மென்னும்
அர்த்தமு மகண்ட மென்றே யசிபத வைக்கியங் காட்டும்.

இ-ள். மகாவாக்கியமான அது நீ என்னும் பதங்கள் பிரமமாயும் சாக்ஷியுமாயுமுள்ள சேதனபாகமான இலக்கியார்த்தத்தை விடாமல் பேததர்மங்களையுடைய வாச்சிய பாகங்களை விடுத்து, சர்வகாலமும், பிரமமே நீயாம், நீயே பிரமமாம் என்று சொல்லும் அசிபதத்தின் பொருளும் ஏகமே என்று ஐக்கியத்தை யுணர்த்தும் எ-று.

இ-ம். ஆசிரியர் உபதேசப்படி வேத நிச்சயம் இருப்பதுதோன்ற அதின் முடிவான மகாவாக்கியத்தின் இலக்கியார்த்தமான கூடஸ்த பிரமத்தின் ஒருமையை உணர்த்தியதாம். 74

அ-கை. இவ்வத்துவிதமான சுவானுபூதியே தானாக விளங்குவாய் எனல்.

கடநீரின் மேக நீரிற் கண்டவா னிரண்டும் பொய்யே
குடவானும் பெரிய வானுங் கூடியொன் றுமெப் போதும்
இடமான பிரமஞ் சாக்ஷி யிரண்டுமெப் போது மேகம்
திடமாகச் சுவானு பூதி சிவோகமென் றிருந்தி டாயே.

இ-ள். கடசலத்திலும் மேகசலத்திலும் தோற்றுகின்ற பிரதிபிம்ப ஆகாயமான இரண்டும் மித்தையேயாம்; கடாகாயமும் மகாகாயமும் எக்காலமும் கலந்து ஏகமாகும்; (அதுபோல) வியாபகமான பிரமனும் கூடஸ்தனும் ஆகிய இரண்டு சைதன்னியமும் எக்காலமும் ஒன்றேயாம்; ஆதலின் ஸ்திரமாகச் சுவானுபூதியாகிய சிவோகம் என்று இருப்பாய் எ-று.

இ-ம். சுருதி குருவாக்கியார்த்தம் ஒன்றுபட்ட அத்துவிதமான சுத்த சைதன்னியமே தானாக விளங்குவாய் என, மௌனநிலையை உணர்த்தி, ஆசிரியர் மௌனமாயிருந்தா ரென்பதாம். 75

அ-கை. குருவாக்கியப்படி சமாதியில் தன்னைத் தரிசித்தல்.

தஞ்சமாங் குருவுஞ் சொன்ன தத்துவ வழிதப் பாமல்
பஞ்சகோ சமுங் கடந்து பாழையுந் தள்ளி யுள்ளில்
கொஞ்சமா மிருப்பும் விட்டுக் கூடஸ்த பிரம மென்னும்
நெஞ்சமு நழுவி யொன்றாய் நின்றபூ ரணத்தைக் கண்டான்.

இ-ள். தனக்கு உயிர்த்துணையான ஆசிரிய ரனுக்கிரகஞ்செய்த தற்பத தொம்பத சோதனைசெய்த மார்க்கங்கள் தவறாமல் ஐந்து கோசங்கட்கும் விலட்சணனாய் அங்ஙனங்கண்ட சூனியத்தையும் நீக்கி, உள்ளத்தில் அற்பமாகத் தோற்றியிருக்கின்ற ஸ்மரணத்தை யும்விடுத்து, கூடஸ்த பிரமம் என்கின்ற நினைவும் இறந்து, அத்துவிதமாயிருந்த பரிபூரணஸ்வரூபத்தைத் தரிசித்தான். எ-று. 76

அ-கை. சமாதிகூடி சுவானுபூதிமயமாதல்.

அனுபவா நந்த வெள்ளத் தழுந்தியே யகண்ட மாகித்
தனு கரணங்க ளாதிச் சகலமு மிறந்து சித்தாய்
மனதுபூ ரணமாய்த் தேக மானசற் குருவுங் காண
நனவினிற் சுழுத்தி யாகி நன்மகன் சுபாவ மானான்.

இ-ள். சுவானுபவமாகிய நிரதிசயாநந்த சமுத்திரத்தில்மூழ்கி, அகண்டாகாரமாய்த் தேகேந்திரிய அந்தக்கரணம் முதலிய அனைத்தும் நசித்து, சின்மாத்திரானுபவத்தினால் மனம் பூரணமாகி, பூரணமே திருவுருக்கொண்ட ஆசிரியரும் பார்க்கும்படி நனவிற் சுழுத்தியை அடைந்து, நற்சீடன் தனதியல்பான ஸ்வரூபமாக விளங்கினான். எ-று.

இ-ம். சுருதி குருவாக்கியப்படி சுவானுபவம் விளங்கிற்றென்பதாம். 77

அ-கை. சமாதியினின்றும் வெளிப்படல்.

அளிமக னெடும்போ திவ்வா றுனபின் மனது மெள்ள
வெளியில்வந் திடவு ணர்ந்தான் விமலதே சிகனைக் கண்டான்
துளிவிழி சொரியப்பா தந் தொழுதுவீழ்ந் தெழுந்துசூழ்ந்தான்
குளிர்முகச் சுவாமி கேட்கக் கும்பிட்டு நின்று சொல்வான்.

இ-ள். கனிவுள்ள சீடனானவன் வெகுநேரம் இவ்வண்ணமாக விளங்கினபின்பு, ஸ்வரூப சமஸ்காரமான மனது மெள்ள அச்சமாதியினின்றுந் துரிதமாய் வெளிப்பட, அறிந்தவனாய் நிர்மலமான ஆசாரியரைப்பார்த்துக் கண்கள் ஆநந்தபாஷ்பம் பொழிய அவரது பாதத்தில் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து, பின்பெழுந்து வலம்வந்து பிர்மாநந்தம் விளங்குகின்ற முகத்தையுடைய ஆசாரியர் கேட்கும்படி சிரசின் மேல் அஞ்சலியோடு நின்று துதிப்பான். எ-று.

இ-ம். சமாதி அனுபவ சமஸ்காரத்தோடு சகநிட்டைக்கு வெளிப்பட்டதாம். சகநிட்டை-சதாநிட்டை. 78

அ-கை. கைம்மாறு காணேன் எனக் குருவைத் துதிசெய்தல்.

ஐயனே யெனது ளேநின் றனதுசென் மங்க ளாண்ட
மெய்யனே யுபதே சிக்க வெளிவந்த குருவே போற்றி
உய்யவே முத்தி நல்கு முதவிக்கோ ருதவி நாயேன்
செய்யவே றொன்றுங் காணேன் றிருவடி போற்றி போற்றி.

இ-ள். ஆசாரியரே! என துள்ளத்தினின்று அளவிறந்த பவங்கள் தோறும் ஆளாநின்ற காத்தனே! அனுக்கிரகிக்கும் நிமித்தம் மானிட வடிவுகொண் டெழுந்தருளிய ஆசிரியரே! வணங்குகின்றேன்; அடியேன் ஈடேறும்பொருட்டு வீடளித்த சகாயத்திற்கு ஒரு கைம்மாறு அடியேன் செய்ய மற்றொன்றுங் காண்கிலன்; ஆகையால் தேவரீர் அழகிய பாதங்களைத் துதிக்கின்றேன். எ-று. 79

அ-கை. சமாதி அனுபவம் பெற்ற சீடனை நோக்கிச் சகநிட்டை அனுபவம் உதயமாம்பொருட்டு உனதனுபவந் தடையின்றி விளங்குமெனில் அஃதே கைம்மாறு எனக் கூறுதல்.

சிட்டனிவ் வாறு சொல்லத் தேசிகர் மகிழ்ந்து நோக்கிக்
கிட்டவா வென விருத்திக் கிருபையோ டருளிச் செய்வார்
துட்டமாந் தடைகண் மூன்றுந் தொடராமற் சொரூப ஞான
நிட்டனா யிருப்பா யாகி னீசெய்யு முதவி யாமே.

இ-ள். சீடனானவன் இவ்வண்ணந் துதித்துரைக்க, ஆசிரியரானவர் மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்து, சமீபத்தில் வாவென்று அழைத்து இருக்கச் செய்து, கருணையோடும் அனுக்கிரகஞ் செய்வார்; பொல்லாதனவாகிய பிரதிபந்தங்கள் மூன்றும் தொடர்ந்து வாராமல் ஸ்வரூப சைதன்னிய சமாதியை உடையவனாய் இருப்பாயானால் இஃதே நீ எனக்குச் செய்யுங் கைம்மாறாகும் எ-று.

இ-ம். தானென அனுபவமான சுகபோகத்தைத் தவிர வேறு கருதாமல் இருக்கவேண்டு மென்பதாம். 80

அ-கை. அனுபவமான அத்துவித ஞானந் தடைகளினால் நீங்குமோ என்ற சீடனை நோக்கி அவைகளுண்டேல் அனுபவந் திறமாக விளங்காது எனல்.

நீநானென் றிரண் டில்லாம னிறைந்தபூ ரணமா யெங்கும்
நானாகத் தெரிந்த ஞான நழுவுமோ குருவே யென்றான்
தானாகும் பிரம ரூபஞ் சற்குரு நூலாற் றோன்றும்
ஆனாலுந் தடைகளுண்டே லனுபவ முறைத்தி டாதே.

இ-ள். நீ எனவும் நான் எனவும் துவிதமின்றி அத்துவிதமாக வியாபித்த பரிபூரணமாய் எவ்விடத்தும் தானாகவறிந்த சைதன்னியமானது, ஆசாரியரே! நழுவுமோ? என்று கேட்டான்; தன்மயமான

ிஞலும் வேதாந்த சாஸ்திரங்களி
தங்க ிளிருக்குமாஞல் அவ்வனுபவம்

ருவாக விளங்கிய ஆனந்தமெனவும்,
க விளங்கிய அறிவெனவுங் கொள்க.
நீக்கும் உபாயங்களையுங்கூறல்.

ஞ் சந்தேகம் விபரீ தங்கள்
சன்மப் பழக்கத் தாலே
வயர்ஞானங் கெடுமி வற்றைத்
டல் சிந்தித்த றெளித லாலே.

யென்ருல், அஞ்ஞானமும் சந்தேக
நசெய்யும் இம்மூன்று தடைகளும்
அடிக்கடிவரும்; அங்ஙனம் வருமாகில்
த்தடைகளைத் திடமாகச் சிரவணத்தி
ியாசனத்திஞலும் நீக்குவாய். எ-று.
ஞுபவம் விளங்காது எனத் திருஷ்
.

முஞ் சுடமாட் டாது
பங் தழும்வே வாது
சிந்தித்த றெளித லாலே
பரீதம் போக்கு வாயே.

நப்பானது ஸ்தம்பனமாஞல் சற்றும்
ஞ்ஞானம் சந்தேகம் விபரீதங்களால்
ல் வரப்பட்ட திரிசிய வாசனையும்
மற் பழக்கஞ்செய்து சிரவணத்திஞல்

இ-ம். அஞ்ஞானம் முதலிய தடைகளைக் கேட்டல் முதலிய உபாயங்களால் கெடுக்கிற் சுவானுபவந் தடையின்றி விளங்கும் என்பதாம்.

85

அ-கை. அக்கேட்டல் முதலியவைகள் வேண்டுங் கால அளவு கூறல்.

எத்தனை நாண்ஞா தாவு ஞானமு மிருக்கு முன்பால்
அத்தனை நாளும் வேண்டு மப்பாலோர் செயலும் வேண்டா
நித்தமும் வெளிபோற் பற்று ஞேயமாத் திரமாய்ச் சீவன்
முத்தரா னவர்வி தேக முத்திபெற் றிருப்ப ரென்றும்.

இ-ள். எவ்வளவுகாலம் காண்பானும் காட்சியும் இருக்குமோ அவ்வளவு காலமும் இக்கேட்டல் முதலிய மூன்றும் வேண்டும்; அதற்குமேல் ஓரனுஷ்டானமும் வேண்டுவதில்லை; எப்போதும் நான்கு பூதத்தினுலுந் தாக்கற்றிருக்கின்ற ஆகாயத்தைப்போலத் திரிசியங்களிற் பற்றுதுநிற்கும் ஆத்மஸ்வரூபமாய் சீவன் முத்தியை யடைந்தவர்கள் எப்பொழுதும் விதேக கைவல்யத்தை அடைந்திருப்பார்கள் எ-று.

இ-ம். 'இருக்குமென்னில்' என்றும் சிலபிரதி. காண்பானுங் காட்சியும் நீங்கி ஸ்வரூபந் தானுகிற பரியந்தம் கேட்டல் முதலியவைகளைப் பழகல்வேண்டும் என்பதாம்.

86

அ-கை. அச் சீவன்முத்தர்கள் தொகையும் நாமமுஞ் சொல்லி அவர்கள் இயல்பு கூறத் தொடங்கல்.

ஞானமார் சீவன் முத்தர் நால்வகை யாவர் கேளாய்
வானிகர் பிரம வித்து வரன்வரி யான்வ ரிட்டன்
ஆனவர் நாம மீதா மவர்களிற் பிரம வித்தின்
தானமு மற்றை மூவர் தாரதம் மியமுஞ் சொல்வேன்.

இ-ள். ஞானநிறைந்த சீவன்முத்தர்கள் நான்குவிதமாவார்கள்; அவர்களது பெயர், ஆகாயத்துக்கொப்பான பிரமவித்து, பிரமவரன், பிரமவரியான், பிரமவரிட்டன் ஆகிய இவையாம்; அவர்களுக்குள் பிரமவித்தின் நிலையையும் ஏனைய மூவருடைய தாரதம்மியத்தையுஞ் சொல்வேன் கேட்பாயாக எ-று.

87

இ-ம். வெளிப்படை.

அ-கை. சீவன்முத்தர்களில் பிரமவித்தின் இயல்பு கூறல்.

தீரராய்ப் பிரம வித்தாய்த் தெளிந்தவர் தெளியு முன்னம்
வாரமா யிருந்த தங்கள் வருணமாச் சிரமஞ் சொன்ன
பாரகா ரியமா னுலும் பலர்க்குப கார மாக
நேரதாச் செய்வார் தீர்ந்த நிலைவிடாச் சீவன் முத்தர்.

இ-ள். தீரமுள்ளவர்களாய்ப் பிரமவித்தாய்த் தெளிந்த சீவன் முத்தர்கள் இங்ஙனந் தெளிவதற்கு முன்பு உரிமையாயிருந்த தங்களுடைய வர்ணச்சிரமங்களைக் குறித்துக் கன்மநூலாற் சொல்லப்பட்டவைகள் வருத்தமான கருமங்களாயினும் யாவர்க்கும் அனுகூலமாகக் கிரமமாக அவற்றைச் செய்வார்கள், முடிவான நிச்சயத்தை விட்டு நீங்கார்கள் எ-று.

இ-ம். பிரமவித்து லோகோபகார நிமித்தம் சற்கருமத்தை அனுஷ்டிப்பான் என்பதாம்.

88

இதுவுமது

காமமா திகள்வந் தாலுங் கணத்திற்போ மனத்திற் பற்றார்
தாமரை யிலைத்தண் ணீர்போற் சகத்தொடுங் கூடி வாழ்வார்
பாமர ரெனக்காண் பிப்பார் பண்டிதத் திறமை காட்டார்
ஊமரு மாவா ருள்ளத் துவகையாஞ் சீவன் முத்தர்.

இ-ள். காம முதலியவைகள் ஒருபோது நேரிட்டாலும் அநிச்சாபிராரத்தமாகக் கணத்தில் நீங்கும்; மனதில் வையார்கள்; தாமரையிலைத் தண்ணீர்போல உலகத்தாருடன் சேர்ந்து வாழ்வார்கள்; அஞ்ஞானிகளைப்போலக் காட்டுவார்கள்; வித்துவத் திறத்தைக் காண்பியார்கள்; உள்ளத்தின்கண் நித்தியாநந்தத்தையுடைய பிரமவித்தானவர்கள் மௌனமாயு மிருப்பார்கள் எ-று.

காமமாதிகள் வந்தாலும் என்ற வும்மை அவைகள் வாரா என்பதை உணர்த்தியதாம்.

ப-ம். பிராரத்தம் அனுபவித்துத் தீரும்படியான இச்சையாதிகள் ஒருபோது ஏகதேசமாக உதிக்கினும் அவைகள் ஆத்மசுகத்தை விளக்குதற்கு வெஞ்சகமா நின்று விளக்கித் தான் உடனே நசித்தலின் "காமமாதிகள் வந்தாலுங் கணத்திற்போம்" எனவும், மனம் பூரணாநந்தமாகத் தெளிந்திருத்தலின் "மனத்திற் பற்றார்" எனவும், உலகருடன் மனம் ஒவ்வாமல் வாக்குங்காயமும் ஒத்திருத்தலை, "தாமரையிலைத் தண்ணீர்போற் சகத்தோடுங் கூடிவாழ்வார்" எனவும், எவரெவர் எங்ஙனம் எங்ஙனம் வஸ்து நிச்சயங்கூறினும் அந்நிச்சயங்கள் அனைத்தும் தமது சுவானுபவத்திற் கொத்தலின் அவைகளை மறுக்க அறியாத பேதையர்கள்போலக் காட்டுதலை, "பாமரரெனக் காண்பிப்பார்" எனவும், அங்ஙனம் நிச்சயித்த நிச்சயங்கள் அனைத்துந் தமது அனுபவ வியாபகத்திற்கு அங்கமாகத் தாம் அவைகளின் அங்கியாக விளங்கும் அனுபவத்தை அறிவியாதிருத்தலை, "பண்டிதத்திறமை காட்டார்" எனவும், துரியாதீதமான மகா மௌனமா யிருத்தலை, "ஊமருமாவார்" எனவும், மனஞ்சென்ற இடமெல்லாஞ் சிதாநந்தமாக விளங்குதலை, "உள்ளத்துவகையாம்" எனவுங் கூறினர்.

இ-ம். பிரமவித்தின் அனுபவ விலாசத்தைக் கூறினதாம். 89

இதுவுமது

பேதகன் மத்தால் வந்த பிராரத்த நாநா வாகும்
ஆதலால் விபகா ரங்க ளவரவர்க் கான வாகும்
மாதவஞ் செயினுஞ் செய்வர் வாணிபஞ் செயினுஞ் செய்வர்
பூதலம் புரப்ப ரையம் புகுந்துண்பர் சீவன் முத்தர்.

இ-ள். அறிவின்மையான சஞ்சிதகன்மத்தால் உண்டான பிராரத்த கன்மம் பலவிதமாம்; ஆதலினால், விருத்திகள் அவரவர்களுக்கு நியமித்தவையாம்; பிரமவித்தானவர்கள் மகா தவத்தைச் செய்தாலுஞ் செய்வார்கள்; வியாபாரஞ் செய்தாலுஞ் செய்வார்கள்; பூமிபாலனஞ் செய்தாலுஞ் செய்வார்கள்; பிச்சைவாங்கிப் புசித்தாலும் புசிப்பார்கள் எ-று.

இ-ம். பிரமவித்து எத்தொழிலைச் செய்யினும் அவைகள் பிரா 90
ரத்தகன்மமே அன்றி அவர்க்கில்லை என்பதாம்.

இதுவுமது

சென்றது கருதார் நாளைச் சேர்வது நினையார் கண்முன்
நின்றது புசிப்பார் வெய்யி னிலவாய்விண் விழுது வீழ்ந்தும்
பொன்றின சவம் வாழ்ந்தாலும் புதுமையா யொன்றும் பாரார்
நன்றுதீ தென்னார் சாட்சி நடுவான சீவன் முத்தர்.

இ-ள். முன் நீங்கினவைகளை நினைத்து வாடார்கள்; எதிர்காலத்துவரும் பொருளை நினைத்து மகிழார்கள்; நிகழ்காலத்துள்ள பொருளைப் பிராரத்தமென்று அனுபவிப்பார்கள்; உஷ்ண கிரணமானது அமிர்தகிரணமாய் ஆகாயத்தினின்று விழுதாக இறங்கினாலும், மரித்த பிரேதஞ் சீவித்தாலும், அதிசயமாக ஒன்றையுங் காணார்கள்; இது நன்றென்றுந் தீதென்றுஞ் சொல்லார்கள்; சாக்ஷியாய் மத்தியகதமாய் விளங்கிய பிரமவித்துக்கள் எ-று.

ப-ம். முன்புள்ள அறிவின்மையும் பின்புள்ள திரிசிய உணர்வையுங் காணுது நடுநிலையாகிய பரவுணர்விற் சுகித்திருத்தலின் "சென்றது கருதார் நாளைச் சேர்வது நினையார் கண்முன், நின்றது புசிப்பார்" எனவும், சகல விசித்திரமும் தமது லீலையாகக் கருதி அவைகளில் வியப்புறுதிருத்தலின் "வெய்யி னிலவாய்விண் விழுது வீழ்ந்தும் பொன்றின சவம் வாழ்ந்தாலும் புதுமையா யொன்றும் பாரார்" எனவும், சர்வமுந் தமது சித்துருவமாக விளங்குதலின் "நன்றுதீ தென்னர்" எனவும், மத்தியகத சர்வ சாக்ஷியான தாம் அத்துவிதமாக விளங்குதலின் "சாட்சி நடுவான சீவன் முத்தர்" எனவுங் கூறினர்.

இ-ம். பிரமவித்து மனம் அடங்கி அனுபவமாய் நிற்றலின் ஒன்றைக் கருதுதலும் வியப்புறுதலும் இலன் என்பதாம். இந்நான்கு செய்யுளில் முந்தின பிரம வித்தின் இயல்பைக் கூறியதெனக் 91
கொள்க.

அ-கை. மற்ற மூவர் இயல்பு கூறல்.

பின்னைமூ வரிலி ரண்டு பேர்களுஞ் சமாதி யோகம்
தன்னையுற் றிருப்பார் தேக சஞ்சார நிமித்தந் தாஞய்
உன்னுவோன் வரன்வேற் றேரா லுணர்பவன் வரியா னுகும்
அன்னியர் தம்மாற் றன்ன லறியாதோன் வரிட்ட ஞமே.

இ-ள். மற்ற மூன்றுபேர்களில் பிரமவரன் பிரமவரியான் என்னும் இரண்டு சீவன்முத்தர்களும் சமாதி ஞானத்தை அடைந்திருப்பார்கள்; தேகஞ் சஞ்சரிக்கும்பொருட்டுத் தாஞய் உணவு முதலியவற்றை நினைப்பவன் பிரமவரனும்; அன்னியராகிய சீடர் முதலியோரால் உணவு முதலியவைகளைக் கொள்ள வறிபவன் பிரமவரியானும், பிறராலும் தன்னலும் அவ்வுணவு முதலியவைகளைக் கொள்ள வறியாதவன் பிரமவரிட்டனும் எ-று.

பிரமவரிட்டன் சமாதியில் அதீதமானவன் எனக்கொள்க.

இ-ம். பின்னுள்ள பிரமவரன் பிரமவரியான் பிரமவரிட்டன் 92
இவர்கள் இயல்பைக் கூறினதாம்.

அ-கை. இந்நால்வர் பயன்களைக் கூறல்.

அரிதாகு மிவர்க ளிவ்வா றநேகரா னுலு முத்தி
சரியாகும் பாடு பட்ட சமாதிக்குப் பலனே தென்றல்
பெரிதான திட்ட துக்கம் பிரமவித் தனுப விப்பன்
வரியானும் வரனு மற்றை வரிட்டனுஞ் சுகமாய் வாழ்வார்.

இ-ள். திரிலோகத்திலுங் கிடைத்தற்கரிய இச்சீவன்முத்தர்கள் இவ்வண்ணம் அநந்தராஞலும், அவரடைந்த ஞானத்தில் தாரதம்மியமின்மையால் வீடு ஒரு தன்மைத்தாம்; வருத்தமுற்றுச்செய்த நிஷ்டைக்குப் பிரயோசனம் யாதென்னில், பிரமவரியானும் பிரமவரனும் பிரமவரிட்டனும் நிரதிசயாநந்தமாக வாழ்வார்கள்; ஏனைய அச்சமாதியில் பாடுபடாத பிரமவித்தானவன் பிராரத்தவசத்தால் நேரிடும் பெருந்துன்பங்களை அனுபவிப்பான் எ-று.

இ-ம். இச் சீவன்முத்தர்கள் பிராரத்தத்திஞல் வருஞ் சுகதுக்கானுபவத்தில் தாரதம்மியராயினும் பிரமாநந்தகைவல்யப்பேற்றில் 93
அஃதிலர் என்பதாம்.

அ-கை. பெத்தமுத்தர்களின் இயல்பு கூறல்.

பிரமஞா னிகளுங் கன்மப் பேதையர் போல வாழ்ந்தால்
திரமுறு மஞ்ஞா னம்போய்ச் செனியாத வழியே தென்னின்
பரவுமா காய மொன்றிற் பற்ருது மற்றை நாலும்
விரவின தோடுங் கூடும் விதமிரு வோரு மாவார்.

இ-ள். ஸ்வரூபஞானிகளும் கன்மிகளான அஞ்ஞானிகளைப் போலச் சீவித்திருந்தால், நிலையாகத் தோற்றிய அறியாமை நசித்து

இனிப் பிறவாத மார்க்கம் யாதென்றால், வியாபித்திருக்குங் ககனமானது ஒன்றிலுந் தோயாது நிற்க, மற்றை நான்கு பூதங்களும் ஒன்றுடனொன்று கலக்கும், இவ்விதமாக ஞானி அஞ்ஞானிக ளிருவரும் ஆகுவர் எ-று.

இ-ம். ஞானி அஞ்ஞானிகளின் கிரியை ஒன்றாயினுங் கருத்து வேறு என்பதாம். 94

அ-கை. சீவன் முத்தர்களின் தரிசன மகிமை சொல்லி அவர்கள் விதேக முத்தரான வழி சொல்லத் தொடங்கல்.

சீவன்முத் தரைச்சே வித்தோர் சிவனய னெடுமா லான
மூவரு மகிழ நோன்பு முழுவதுஞ் செய்து சன்ம
பாவன மானு ரென்று பலமறை முழங்கு மிப்பால்
மேவருஞ் சீவன் முத்தர் விதேகமுத் தியுநீ கேளாய்.

இ-ள். சீவன்முத்தர்களைத் தரிசித்தவர்கள் சிவனும் பிரமனும் திருமாலும் ஆகிய மும்மூர்த்திகளு மிக மகிழத் தவங்களனைத்து முடித்துப் பவம் பரிசுத்தமானுர்களென்று அநந்தவேதங்கள் முறையிடுகின்றன; இனி அறிதற்கரிய சீவன்முக்தர்களடையும் விதேக முத்திப் பலத்தையும் நீ கேட்பாயாக எ-று.

இ-ம். சன்ம பாவனமானுரென்பது ஞானதனுவாயினுரெனக் கொள்க. 95

அ-கை. கன்மத்திரய ஒழிபு கூறல்.

பஞ்சினை யூழித் தீப்போற் பலசன்ம விவித வித்தாம்
சஞ்சித மெல்லா ஞானத் தழல்சுட்டு வெண்ணீ றுக்கும்
கிஞ்சிலா காமி யந்தான் கிட்டாமல் விட்டுப் போகும்
விஞ்சின பிராரத் தத்தின் வினையனு பவித்துத் தீரும்.

இ-ள். பஞ்சை வடவைத் தீ எரிப்பதுபோல அநந்த பவங்களுண்டாவதற்குப் பலவித விதைகளான சஞ்சிதகன்மங்கள் அனைத்தையும் ஞானக்கினியானது எரித்து வெண்மையாகிய சாம்பலாக்கும்; ஆகாமிய கன்மமானது அற்பமும் நெருங்காமல் நீங்கும்; சேடித்த பிராரத்தகன்மமானது மூன்றுவிதமாக அநுபவித்து நீங்கும் எ-று.

சஞ்சிதம்—சென்ற செனனங்களிற் செய்யப்பட்டு பலனனுபவிக்காமல் நின்ற கருமம். பிராரத்தம்—சென்ற சனனங்களிற் செய்யப்பட்டு வர்த்தமான சனனத்துக்கு ஏதுவாகிய கருமம். ஆகாமியம்—வர்த்தமான சனனத்திற் செய்யப்பட்டு மறு சனனத்துக்கு ஏதுவான கர்மம்.

மூவிதமான இச்சை அனிச்சை பரவிச்சை என்பனவாம். 96

அ-கை. இருவினை நீங்கும் வகை கூறல்.

பொறுமையாற் பிராரத் தத்தைப் புசிக்குநாட் செய்த கன்மம்
மறுமையிற் றொடர்ந்தி டாமன் மாண்டுபோம் வழியே தென்
சிறியவ ரிகழ்ந்துஞானி செய்தபா வத்தைக்கொள்வர் [னின்
அறிபவ ரறிந்து பூசித் தறமெலாம் பறித்துண் பாரே.

இ-ள். சாந்தத்தினல் பிராரத்த கன்மத்தை அனுபவிக்குங் காலத்தில் சீவன் முத்தர்கள் செய்யுங் கருமங்கள் மேற்பிறவியைக் கொடுப்பதற்குத் தொடர்ந்துவாராமல் நசிக்கும் மார்க்கம் யாதென்றால், மூடர்கள் நிந்தித்து ஞானவான் செய்யும் பாவகன்மத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுவார்கள்; விவேகிகள் சிவசொரூபமென்றறிந்து ஆராதித்து அவர்கள் செய்யுந் தருமங்களனைத்தையும் கவர்ந்து அனுபவிப்பார்கள் எ-று. 97

அ-கை. சரீரத்திரய ஒழிபு கூறல்.

அரியமெய்ஞ் ஞானத் தீயா லவித்தையா முடனீ றாமே
பெரியதூ லமுங்கா லத்தாற் பிணமாகி விழுமந் நேரம்
உரியசூக் குமச ரீர முலையிரும் புண்ட நீர்போல்
துரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொரூபத்தி லிறந்து போமே.

இ-ள். அறிதற்கரிய ஞானாக்கினியினால் காரணசரீரம் நசிக்கும்; பருத்த தூலசரீரமும் காலநியமப்படி பிரேதமாம்; அப்போது சாதனத்துக்குரித்தான சூக்குமதேகமானது கொல்லன் உலையிற் காய்ந்த அயமானது கிரகித்த சலத்தைப்போலத் துரியமாகவும் வியாபகமாகவும் இருந்த பிரமஸ்வரூபத்தில் நசிக்கும் எ-று.

இ-ம். சஞ்சிதவினையுங் காரண சரீரமும் பரஞானத்தினால் கெடுதலும், ஆகாமியவினையுஞ் சூக்குமதேகமும் அந்த ஞானத்தில் லயமாகுதலும், பிராரத்த கன்மமுந் தூலதேகமும் நியமித்த கால அளவில் நீங்குதலும் ஆம் என்பதாம். 98

அ-கை. விதேகமுத்தியின் இயல்பு கூறல்.

கடமெனு முபாதி போனாற் ககனமொன் றானாற் போல
உடலெனு முபாதி போன வுத்தரஞ் சீவன் முத்தர்
அடிமுடி நடுவு மின்றி யகம்புற மின்றி நின்ற
படிதிகழ் விதேக முத்திப் பதமடைந் திருப்ப ரென்றும்.

இ-ள். குடமென்கிற உபாதி நீங்கினால் கடாகாய முதலிய நான்கும் ஏகமானதுபோல, மூன்று தேகமென்கிற உபாதி நீங்கின க்ஷணம் சீவன் முத்தரானவர் ஆதிமத்தியாந்த ரகிதமாய் உட்புறமின்றி எப்போது மிருந்தவண்ணம் விளங்குகின்ற விதேகமுத்திப்பதத்தைப் பெற்றிருப்பார் எ-று. 99

அ-கை. இவ்வனுபவம் எஞ்ஞான்றும் விளங்குவது எனல்.

சொல்லிய மகனே யெங்குஞ் சூழ்வெளி யிருக்க மண்ணைக்
கல்லிய பின்பு தோன்றுங் கிணற்றினா காயம் போல
ஒல்லையாம் பிரம நூலா லுற்றது போலே தோன்றும்
எல்லையி னாமெய்ப் போது மேகமென் றிருந்தி டாயே.

இ-ள். முன் அனுபவஞ்சொன்ன புத்திரா! எவ்விடத்தும் சூழ்ந்த ஆகாயம் இருக்கப் பூமியை அகழ்ந்தபின்பு உண்டானதுபோலத் தோற்றுகின்ற கூப ஆகாசம்போல, அநாதியாய் விளங்குகின்ற பிரமஸ்வரூபமானது ஆத்ம ஞான சாஸ்திரங்களால் உதித்ததுபோலத் தோன்றும்; பிரமாணாதீதமான சுத்தசைதன்னிய ஸ்வரூபமான யாம் எக்காலமும் ஒன்றே என்றிருப்பாய் எ-று.

இ-ம். இப்போது உதித்ததுபோலத் தோற்றிய அனுபவஞ் சிருட்டிக்கு முன்னும் பின்னும் நடுவுமான எப்போதும் இருந்து நித்திய திருத்தியாக விளங்கிய சச்சிதாநந்தமேயன்றி இப்போது உதித்தது அன்றென்பதாம். 100

அ-கை. சத்து அசத்து இவைகளின் உண்மையைத் தெரிவித்தல்.

கானனீர் கிளிஞ்சில் வெள்ளி கந்தர்ப்ப நகர்க னாவூர்
வானமை கயிற்றிற் பாம்பு மலடிசேய் முயலின் கோடு
பீனமாந் தறிபு மானிப் பிரபஞ்ச மெல்லாம் பொய்யே
ஞானமெய் மகனே யுன்னை நம்மாணை மறந்தி டாதே.

இ-ள். கானற்சலம் போலவும், சுத்திகா ரசிதம்போலவும், கந்தர்ப்பநகரம் போலவும், சொப்பனநகரம் போலவும், ஆகாய நீலம் போலவும், ரச்சு சர்ப்பம்போலவும், வந்தியா புத்திரன்போலவும், சசவிஷாணம்போலவும், பருத்தகட்டைசோரனைப்போலவும், பிரமத்தில்

கற்பிதமாகத் தோற்றுகின்ற இச்சகத்து அனைத்தும் மித்தையேயாம்; சுத்தசைதன்னியம் ஒன்றே உண்மையாம்; மாணாக்கனே! இங்ஙனம் விளங்கிய உனது ஸ்வரூப சைதன்னியத்தை நமதாக்கினேப்படிக்கு மறவாமல் அதுவாய் விளங்குவாய் எ-று.

இ-ம். எப்போதுஞ் சத்தான சுகபோதம் இருக்கின்றதே அன்றி அசத்தான திரிசியங்கள் இல என்பதாம். 101

தத்துவவிளக்கப்படலம்

முற்றிற்று.

இரண்டாவது

சந்தேகந்தெளிதற்படலம்

அவதாரிகை:—முன்படலத்தில் தத்துவமாகிய ஆநந்த பிரஜ்ஞையை நிஷ்டா பிரஜ்ஞையால் விளக்கி, இனிச்சொரூப பிரஜ்ஞையினுல் முன்கற்பனையாகத்தோற்றிய சீவேஸ்வரசகம் சிற்சுகாகாரமாக விளங்குவதை விளக்கும்பொருட்டுச் சந்தேகந்தெளிதலைக் கூறுகின்றார்.

நாற்குழி பறித்து மெள்ள நாட்டிய நெடிய கம்பம்
உரமுறக் குத்திக் குத்தி யுரப்பிக்கு முபாயம் போலப்
பரமமாஞ் சொரூபந் தன்னிற் பற்றிய மனோவி ருத்தி
திரநிலை பெறச்சந் தேகந் தெளிதலை மொழிகின் றேனே.

இ-ள். மானிடர்கள் பள்ளங் கல்லி மெள்ள எடுத்து நட்ட நீண்ட ஸ்தம்பமானது அசைவின்றி ஸ்திரமாக நிற்கும்பொருட்டுக் குத்திக் குத்திப் பலப்படுத்துகின்ற யுக்தியைப்போலப் பிரமஸ்வரூபத்தில் பொருந்திய சித்தவிருத்தியானது ஸ்திரநிலையை அடையும் பொருட்டுச் சந்தேகந் தெளிதலைச் சொல்லுகின்றேன். எ-று.

இத்திட்டாந்தம் தூண கநந்நியாயமெனக் கொள்க. தூண—கம்பம், கநநம்—புதைத்தல், நியாயம்—திருஷ்டாந்தம்.

ப-ம். தானல்லாத விஷயங்களை நீக்கித் தானாகிய பிரமத்திற் கலந்த மனம் அப்பிரமவியாபகமான பூரணவிருத்தியில் சஞ்சரிக்குமிடத்தில் சர்வம் பிரமமயம் என்னுஞ் சாக்ஷாத்காரானுபவந் தடையின்றி விளங்குவதே விவகரித்தும் விவகரியாத நிலையாதலின்,

அதற்குத் தடையாய் உள்ளவைகளைக் களைதல் வேண்டு மென்பார் "சொரூபந் தன்னிற்பற்றிய மனோவிருத்தித் திரிவிலைபெறச் சந்தேகந் தெளிதல்" என்றார்.

இ-ம். சித்தினிடத்து உதயமாய்ப் பகிர்முகம் இன்றி அச்சித்தில் கரைந்த மனமானது சென்ற இடமெல்லாம் சிதாநந்தமாக ரமிக்கும் பொருட்டுச் சந்தேகந்தெளிதலைக் கூறத்தொடங்கினதாம். 1

அ-கை. குருகுலவாசஞ் செய்யும் தன்மையைக் கூறல்.

நற்கருத் துடையோ னாகி ஞானவா னாகி நின்றோன்
மர்க்கட நியாயம் போல மகாபூத விகாரந் தொட்டு
நிர்க்குண விதேக முத்தி நிலைபரி யந்தஞ் சொன்ன
சற்குரு வினைவி டாமற் சந்தத மனுச ரித்தான்.

இ-ள். பேராநந்தமான சிந்தையை யுடையவனுஞ் சைதன்னிய ஸ்வரூபியாகி இருந்த சீடனானவன் மர்க்கட நியாயத்தைப்போலப் பஞ்சபூதகாரியமான தூலதேகமுதல் திரிகுண ரகிதமான விதேக கைவல்யமட்டும் அருளிய ஆசாரியரை விட்டு நீங்காமல் சதாகாலமுந் தொடர்ந்து நின்றான் எ-று.

மர்க்கடநியாயம்-குரங்கின்குட்டி தன் தாய்க்குரங்கு எங்கே தாவினும், தான் அதனை விடாதுபற்றி நிற்றல். மார்ச்சால நியாயம்-தாய்ப்பூனை தன் குட்டிகள் கிடக்குமிடந்தேடிக் காப்பாற்றுதல்.

இ-ம். வெளிப்படை. 2

அ-கை. ஆசிரியர் சீடனை அனுபவம் வினுதல்.

சந்ததம் புருடன் றன்னைச் சாயைபோல் விடாம லன்பா
மைந்தனை நோக்கிச் சாக்ஷி மாத்திர மாய்நின் றோயோ
சிந்தையி லைய மெல்லாந் தீர்ந்தவோ தெளிவி னுள்ளே
அந்தரங் கலந்த துண்டோ வனுபவ முரைசெய் வாயே.

இ-ள். எப்பொழுதும் ஓர்புருடனைவிட்டு நீங்காத சாயைபோல ஆசாரியரைவிட்டு நீங்காமல் அன்புருவமாய்நிற்கின்ற சீடனை அருட் கண்சாத்திப் பிரத்யேகாத்ம ஸ்வரூபமாக நிற்கின்றாயா? மனத்தின் கணுள்ள சமுசயங்க ளனைத்தும் நீங்கினவோ? தெளிவின்கண் ஜீவேஸ்வர சகத்பேதம் சேர்ந்ததுமுளதோ? உனதனுபவத்தைச் சொல்வாய் எ-று.

இ-ம். பேதமின்றித் தெளிவாகச் சுவானுபவமாய் விளங்குகின்றாயா? என மூவகையாக வினவினதாம். 3

அ-கை. முன்வினு மூன்றற்கும் விடைகூறல்.

எனவுரைத் தருளு மாசா னிருபதம் வணங்கி யெந்தாய்
சனனவன் காட்டின் மோகத் தமத்தெழு பேதப் பேய்கள்
உனதரு ளுதய வெற்பி லுபதேச வருக்கன் றோன்றி
மனவிழி தெரிய ஞான வான்கதிர் பரந்தா லுண்டோ.

இ-ள். என்று கேட்டருளிய தேசிகருடைய உபயபாதங்களைப் பணிந்து, என்னுடைய பிதாவே! வலிமையாகிய சனனஆரண்யத்தி லிருக்கும் அஞ்ஞானமாகிய இருளில் தோன்றுகின்ற பேதங்களென்னும் பிசாசங்கள், தேவரீரது கருணை என்னும் உதயகிரியில், பிரமோபதேசம் என்னும் சூரியனுதித்து, அகக்கண்விளங்க மேலான சிற்பிரகாசமானது வியாபித்தால் இருக்குமோ எ-று.

ப-ம். சாக்ஷிமாத்திரமாய் விளங்குகின்றது என்பார் "உபதேச வருக்கன்றோன்றி" எனவும், சிந்தையில் ஐயமெல்லாந் தீர்த்ததென்பார். "மனவிழிதெரிய" எனவும், அந்தரமானபேதம் உதிக்க

வில்லை என்பார், "ஞானவான்கதிர் பரந்தாலுண்டோ" எனவுங் கூறினர்.

இ-ம். தனது அனுபவத்தில் சந்தேக விபரீதம் இன்றென்பதை அறிவித்ததாம். 4

அ-கை. சமாதியில் தடை இன்ருயினும் சகசத்தில் அவையின்றி நிற்பதற்கு வினவ வேண்டுவது உண்டெனல்.

மந்திர மூர்த்தி தன்ஞன் மாற்றிய பேய்போ ஞலும்
எந்திர மெழுதிக் கட்டி யினிவரா வகைசெய் வார்போல்
முந்தியுன் னுபதேச சத்தான் மோகம்போ ஞலு மையா
புந்திநின் றுரைக்க வின்னம் புகலும்விண் ணப்ப முண்டே.

இ-ள். எனதாசிரியரே! மாந்திரிகனல் நீக்கப்பட்ட பிசாசமானது நீங்கிஞலும், எந்திர ஸ்தாபனஞ்செய்து மேல்வாராத வண்ணஞ் செய்பவர்களைப்போல, முன்னமே தேவரீரனுக்கிரகத்திஞல் மயக்கம் நீங்கிஞலும், அறிவு நிலைபெறும்பொருட்டு மேலும் அடியேன் கேட்கும் விண்ணப்பமுளது எ-று.

இ-ம். சகசத்துக்குத் தடையாயுள்ள சந்தேகங்களை நீக்கும் பொருட்டு வினவத் தொடங்கினதாம். 5

அ-கை. சீடன் தனக்கு அனுபவமான பிரமவஸ்து மனேவாக்குகளுக்கு அகோசரமா? கோசரமா என அறியும் நிமித்தமும் அங்ஙனங் கூறும் சுருதி வாக்கியத்தை இரண்டு சங்கையாக விஞதல்.

ஆகமப் பிரமா ணத்தா லறியென்றும் வாக்குக் கெட்டா
தேகமாம் பிரம மென்று மிதயத்தா லுணர்வா யென்றும்
சோகமா மனத்திற் கெட்டாச் சுயஞ்சோதி யென்றுஞ் சொன்
மோகமா மிரண்டு சங்கை முளைத்தன பறித்தி டீரே. [னீர்

இ-ள். அத்துவிதப் பிரமத்தை வேதமுடிவான மகாவாக்கியப் பிரமாணத்திஞல் அறிவாய் எனவும், இவ்வேதவாக்கியத்துக் கெட்டமாட்டாது எனவும், இச்சுயம்பிரகாசத்தை மனதிஞலறிவாய் எனவும், துன்பமான மனத்திற்கு அறிதற்கரியது எனவும் அருளினீர், மயக்கமாகிய இரண்டு சங்கைகள் உளவாயின. அவைகளைக் களைந்திடீர் எ-று.

பிரமவஸ்து மனேவாக்குக்களுக்கு அகோசரமுங் கோசரமுமாம் என வேதங் கூறுவதை ஆசிரியர் கூறினதாகக்கொண்டு விஞவினது என்க. 6

இ-ம். வெளிப்படை.

அ-கை. முதற்சங்கையில் பிரமம் சுருதிக்கு அகோசரமாம் என்றதற்கு உத்தரங் கூறல்.

மற்றைமுப் பிரமா ணத்தால் வஸ்துநிர் ணயங்கூ டாதே
உற்றதோர் விடயம் பூத முபபமன் ருத லாலே
குற்றமாங் குணவி சேடங் கூடாம லிருக்கை யாலே
இற்றது வாக்குக் கெட்டா தென்பது மறிவாய் நீயே.

இ-ள். பரப்பிரமமானது, பஞ்சேந்திரியங்களுக்கு விஷயமான சத்தம் பரிசம் ரூபம் ரசம் கந்தம் ஆகிய ஐந்தும், பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் என்னும் பஞ்சபூதங்களும், உபமான வுபமேயங்களாகிய இரண்டும், அன்று ஆகலான் பிரத்தியக்ஷம், அநுமானம், உபமானம் என்னும் மூன்றுபிரமாணங்களாலும் பிரமசொரூப நிச்சயஞ்செய்தல் கூடாது. இத்தன்மைத்தான பரப்பிரமம், குற்றமுள்ள குண விஷேங்களைப் பொருந்தாமல் இருத்தலாலே, சத்தரூபமாகிய வேதத்துக் கெட்டாது என்று நீ அறியக்கடவாய் எ-று.

இ-ம். பிரமம் அகோசரம் என்பதை உறுதிப்படுத்தும் நிமித்தம் ஆகம முதலிய நான்கு பிரமாணங்களினாலும் அறியக்கூடாதது என 7
அறிவித்ததாம்.

அ-கை. அச்சங்கையில் பிரமம் சுருதிக்குக் கோசரமாம் என்றதற்கு உத்தரம்.

வாக்கியந் தனக்கெட் டாத வஸ்துவென் றுரைத்த வேதம்
வாக்கிய விருத்தி யாலவ் வஸ்துவைக் காட்டிற் றன்றோ
வாக்கியங் களிலே மான மாவதே தென்று யாகில்
வாக்கிய மிரண்டு மெய்யே மறைகள்பொய் யாநீ கேளாய்.

இ-ள். வாக்குக்கு எட்டாத பொருளென்று சொன்ன வேதமானது மகாவாக்கிய விசாரத்தால் அப்பிரமப்பொருளைக் காட்டியது; இவ்விரண்டு வாக்கியங்களில் பிரமாணமாவது யாது? என்று கேட்பாயாகில், இவ்விரண்டு வாக்கியமும் உண்மையே; வேதங்கள் அசத்தியம் உரையா, ஆகையால் அதை நீ கேட்பாய் எ-று.

அன்றோ என்பது அசை.

இ-ம். வெளிப்படை. 8

அ-கை. பிரமம் சுருதி வாக்கியங்களுக்கு அகோசரமும் கோசரமும் ஆமெனக் கூறுதல்.

தன்பதி யல்லாப் பேர்க ளடையல்ல னல்ல னென்றுள்
அன்பனைக் கேட்ட நேர மவள்வெட்கி மௌன மானாள்
என்பது போல நீக்கி யிதன்றிதன் றெனச்சே டித்த
பின்பரப் பிரமந் தன்னைப் பேசாமற் பேசும் வேதம்.

இ-ள். தன் நாயகன் அல்லாதவர்களை இவன் அல்லன் இவன் அல்லன் எனக் கூறின தலைவி, நாயகனைக் காட்டிக் கேட்டபோது

அத்தலைவியானவள் வெட்கமுற்றுப் பேசாதிருந்தாள் என்பதுபோல, இது அன்று இது அன்று என்று தள்ளிப் பின்பு சேஷித்துநின்ற பரப்பிரம வஸ்துவை வேதமானது சொல்லாமற் சொல்லும் எ-று.

இ-ம். சுருதி சத்தரூபத்தால் அறிவிக்காமல் அருத்தரூபத்தால் 9
அறிவிக்கும் என்பதாம்.

அ-கை. இரண்டாஞ் சங்கையில் பிரமம் மனத்திற் கெட்டும் எட்டாது என்பதற்கு உத்தரங் கூறுவான்தொடங்கி மனோவுற்பத்தியின் காரணங் கூறுகின்றார்.

முந்திய சங்கைதீர மொழிந்ததை யறிந்து கொள்வாய்
பிந்திய சங்கை தீரப் பேசுமுத் தரநீ கேளாய்
இந்தியங் களுக் கிராச னிதயமா மதினெண் ணங்கள்
புந்தியு மனமு மென்றே புறத்தகத் துலாவி யாடும்.

இ-ள். முதற்சங்கை தீரும்படி சொன்னதைத் தெரிந்துகொள்வாயாக; இரண்டாஞ்சங்கை தீரும்படி சொல்லும் உத்தரத்தையும் நீ கேட்பாய்; மன முதலிய இந்திரியங்களுக்குத் தலைவன் ஞானமாம்; அதின் நினைவுகள் புத்தி எனவும் மனம் எனவும் புறம்பிலும் உள்ளிலும் சஞ்சரிக்கும் எ-று.

இ-ம். ஞானஸ்மரணமே மனமும் புத்தியுமாம் என்பதாம். 10

இதுவுமது

உன்முகம் போற்கண் ணாடிக் குள்ளொரு முகங்கண் டாற்போ
சின்மய வடிவின் சாயை சித்துப்போற் புத்தி தோன் றும் [ல்
நின்மல விருத்தி யந்த நிழல்வழி யாயு லாவும்
தன்மகன் மகனே யித்தைத் தானன்றோ ஞான மென்பார்.

இ-ள். தர்மவடிவாகிய சற்புத்திரா! உன்னுடைய முகம்போல எதிரிட்ட கண்ணாடிக்குள்ளே ஓர் முகங் கண்டதுபோலச் சைதன்

னிய ஸ்வரூபச் சாயையே அறிவைப்போலப் புத்தியில் பிரதிபலிக்கும்; நின்மல விருத்தியானது அச்சாயையின் மார்க்கமாகச் சஞ்சரிக்கும், இவ்விருத்தியை அன்றே அறிவென்று சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள் எ-று.

ப-ம். அந்தக்கரணப் பிரதிபலனம் சிதாபாசனென்பார் "சித்துப்போற் புத்தி தோன்றும்" எனவும், புத்தியில் தங்குஞ் சிற்சாயையே விருத்தியென்பார் "நின்மல விருத்தி" எனவும், அவ்விருத்தி சிதாபாசனுக்கு இடமாக விளங்குமென்பார் "அந்த நிழல்வழியா யுலாவும்" எனவும், லோகாந்த குந்தம்போலச் சிதாபாசாந்த விருத்தியே ஞானமென்பார் "இதைத்தானன்றே ஞானமென்பார்" எனவுங் கூறினர்.

இ-ம். விருத்திஞானமும் சிதாபாசனும் இத்தன்மையவெனக் கூறினதாம். 11

இதுவுமது

உருக்கிய தராநீர் நாநா வுருவங்க ளானாற் போல
விருத்திகள் கடப டாதி விடயமாய்ப் பரிண மிக்கும்
அருப்பல விடய மெல்லா மாபாசன் றேற்று விக்கும்
இருட்டினில் விளக்குங் கண்ணு மில்லாமற் பொருள்காணதே.

இ-ள். குகையில்வைத்துருக்கிய தராநீரானது பலவடிவமானது போல, அந்தக்கரண விருத்திகளானவை கடபடமுதலிய ஆகாரங்களாக வேறுபடும், விடயங்களனைத்தையும் அரும்பலமென்னப்பட்ட சிதாபாசன் தெரிவிக்கும்; தீபமும் விழியும் இன்றி இருளிலிருக்கும் வஸ்து தெரியமாட்டாது எ-று.

இ-ம். சிற்சாயையே சகத்தாகத் தோற்றுதலின், "விருத்தியே கடபடாதி விடயமாய்ப் பரிணமிக்கும்" என்றார். 12

இதுவுமது

எரிகின்ற விளக்காற் கண்ணு விருட்பொருள் காணல் வேண்டும், தெரிகின்ற பரிதி காணச் சென்றிடிற் கண்ணே போதும், விரிகின்ற சகத்தைக் காண விருத்தியும் பலமும் வேண்டும், புரிகின்ற விருத்தி யொன்றே போதுமெய்ப் பொருள்காண் போர்க்கே.

இ-ள். பிரகாசிக்கின்ற தீபத்தினாலும் விழியினாலும் இருட்டின் கண் உள்ள வஸ்துவைப் பார்க்கவேண்டும்; தெரியாநின்ற சூரியனைப் பார்க்கச் சென்றால் நேத்திரமொன்றுமே போதும்; அவைபோலப் பரந்த உலகத்தைப்பார்க்க விருத்தியும் பலமும் வேண்டும்; உண்மையான பிரமவஸ்துவைத் தரிசிப்பவர்களுக்கு முன் சொல்லிய விருத்தியொன்றுமே போதும் எ-று.

ப-ம். விஷயாஞ்ஞானத்தைப் போக்குதற்கு விருத்தி ஞானமும், அதை அறிதற்குப் பலரூபமான சிதாபாசனும் வேண்டுமென்பார், "சகத்தைக்காண விருத்தியும் பலமும் வேண்டும்" ஆத்மாவைத் தரிசித்தற்கு விசாரரூபமான விருத்திஞானம் வேண்டுமென்பார் "விருத்தியொன்றே போதுமெய்ப்பொருள் காண்போர்க்கு" எனவுங் கூறினர்.

இ-ம். லோகாந்த குந்தம்போல ஆதாரமான விருத்தி ஞானமும் ஆதேயமான சிதாபாசனுமாகிய இவ்விரண்டி னிலக்கணமுங் கூறியதாம். 13

அ-கை. மனத்தின் உருவங் கூறல்.

விருத்தியும் பலமுங் கூடும் விகாரமே மனமென் பார்கள்
கருத்தெழும் விருத்தி வேண்டுங் கணக்கினன் மனத்திற் கெட்
வருத்திய பலமா மிந்த மனத்திற்கெட் டாது கண்டாய் [டும்
அருத்தமிப் படியென் றைய மகன்றுநீ தெளிந்தி டாயே.

இ-ள். விருத்தியும் பலமுஞ் சேர்ந்த விகார ரூபமே மனம் என்று சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள்; பகுத்தறியும் நினைவில் உண்டாகும் விசார ஞானமானது சித்தை அறிதற்கு ஒருதலையாக வேண்டுதலின், அவ்விருத்தி ரூபமான மனத்திற்குச் சித்து எட்டும்; வருத்துகின்ற விடயத்தை அறியும் பலரூபமான இம்மனத்திற்குச் சித்து எட்டாது; முன் சொல்லிய இரண்டுக்கும் பொருள் இவ்வண்ணமென்றறிந்து சந்தேக நீங்கி நீ தெளியக்கடவாய் எ-று.

சித்து சம்பந்தஞானம் விருத்தியும், சடசம்பந்தஞானம் பலமும் எனக்கொள்க.

ப-ம். சிற்சடரூபமனம் என்பார், "விருத்தியும் பலமுங்கூடும் விகாரமே மனம்" எனவும், சித்தம் சமான விருத்தியினுல் சித்தை அறியலாமென்பார், "விருத்திவேண்டுங் கணக்கினுன் மனத்திற் கெட்டும்" எனவும், சடாம்சமான மனத்தினுற் சித்தை யறியக்கூடாதென் பார், "பலமா மிந்த மனதிற் கெட்டாது" எனவுங் கூறினுர்.

இ-ம். அகமுகமுள்ள மனதிற்கு பிரமம் அறியப்படும் எனவும் பகிர்முகமுள்ள மனதிற்கு அறியப்படாதெனவுந் தெரிவித்ததாம். 14

அ-கை. முற்கூறிய கடாவிடைகளால் கோசராகோசரம் இன்றி, சுத்தப் பிரமமான சுவாநுபூதியே தானென் றறிந்து அதில் உதிக்கு மனதை அதிற் கரைக்கும் பொருட்டு ஒரு சங்கை வினுதல்.

வே று

வஞ்சகமில் பரமார்த்த குருவே சொன்ன வழிகளறிந் தே
னினியோர் வசனங் கேளீர், சஞ்சலமற் றகண்டபூ ரணமாய்ச்
சித்தந் ததாகார மாவதன்றோ சமாதி யோகம், உஞ்சலை
யொத் தலைவதுதன் சுபாவ மாகி யொருகணத்திற் பலவுலகா

யுதிக்கு மிந்த, நெஞ்சகம்வஸ் துவிலசையா நிவாத தீப நிலை
யடைவ தெப்படியோ நீர்சொல் வீரே.

இ-ள். வஞ்சனை யின்றி யதார்த்தமாக விளங்கிய ஆசாரியரே! தேவரீ ரனுக்கிரகித்த மார்க்கங்களைத் தெரிந்துக்கொண்டேன்; இன்னு மொரு விண்ணப்பங் கேட்கவேண்டும்; மனமானது சலனமின்றி அகண்டபரிபூரண ஸ்வரூபமாய்த் தன்மயமாவதன்றே நிஷ்டையி லுதிக்கு ஞானம்? ஊசலைப்போலச் சஞ்சலப்படுவது தனதியல்பாய் ஒரு க்ஷணத்தில் நாநாவுலகமாய்த் தோன்றுகின்ற இந்த மனம் பிரமத் தில் சலனமின்றிக் காற்றில்லாத விளக்கைப்போல நிலைபெறுவது எவ்வண்ணம்? தேவரீரருள்செய்வீராக எ-று. 15

இ-ம். வெளிப்படை.

அ-கை. மனத்தின் முக்குணமும் அவைகளால் உண்டாகும் பய னுங் கூறல்.

கருதுமனே குணமூன்று மூன்றி லொன்று கதித்தெழுந்
தான் மற்றிரண்டுங் கரந்து நிற்கும், தருமமிகு சத்துவமே
லான போது சன்மார்க்க மானதெய்வ சம்பத் துண்டாம்,
மருவு மிராசதமாகி லுலக தேக வாதனையாஞ் சாத்திரவா
தனையு மாகும், அருமகனே தாமதமே லான போதி லசுரசம்
பத் துண்டாகு மறிந்து கொள்ளே.

இ-ள். நினைக்கின்ற மனத்திற்குத் திரிகுணமாம்; அம்மூன்று குணங்களில் ஒன்று மிகுந்தெழுமாயின் மற்ற இரண்டுகுணங்களும் மறைந்திருக்கும்; சற்கருமத்திற் கேதுவாகிய உயர்ந்த சத்துவகுண மானது மிகுந்தபோது சன்மார்க்கமாகிய தெய்வசம்பத்துண்டாகும்; பொருந்திய ரசோகுண மிகுமாயின் லோகவாதனையும் தேகவாதனை யும் சாஸ்திர வாதனையும் உண்டாகும்; தமோகுண மிகுந்தபோதில் 16
அசுரச் செல்வமுண்டாகும்; தெரிந்துகொள்வாயாக எ-று.

அ-கை. சித்தம் சமானசத்துவஞ் சேடிக்கின் மனஞ்சித்தில் அசைவின்றி நிற்கும் எனல்.

மனதுசத் துவசொரூப மற்றி ரண்டும் வந்துகலந் தன
வவற்றை மாற்றி ஞற்போம், தனதுசன்மார்க் கத்தைவிடா
திருந்த போது தாமதமு மிராசதமுஞ் சமிக்கும் பின்னைக், கன
பரிஞ மஞ்சலனம் போம்போ னக்காற் களங்கமற்று நின்றவா
காயம் போலும், நினதுளமப் படியாமப் பிரமத் தொன்
ருய் நிருவிகற்ப சமாதியிலே நிற்குந் தானே.

இ-ள். மனமானது சத்துவ வடிவமாம்; மற்ற ரசோ தமோ குணங்களாகிய இரண்டும் வந்து சேர்ந்தவைகளாம்; அவ்விரண்டு குணங்களையும் நீக்கிடின் நீங்கும்; தனது சன்மார்க்கமான சத்துவ குணத்தை விடாமலிருந்தபோது தமோகுணமும் ரசோகுணமு நசிக்கும்; பின்பு கனமான திரிசியமாதலும் அதிற் சலன மடைதலும் நீங்கும்; அவை நீங்கினல் நிர்மலமாயிருந்த ஆகாயத்தைப்போலும் உன் மனமானது அவ்வண்ணமாம்; அப்பிரம ஸ்வரூபத்தில் ஏகமாய் நிருவி 17
கற்ப சமாதியிலே நிலைபெற்றிருக்கும் எ-று.

இதுவுமது

களங்கமற்ற கண்ணுடி தன்முன் வேருேர் களங்கமற்ற
கண்ணுடி காட்டும் போது, விளங்கியதன் மயமாகி யபேத
மாகி விகற்பமின்றி நிருவிகற்ப மானுற் போல, அளந்தறியப்
படாவிபுவாய்ச் சத்தாய்ச் சித்தா யானந்த மாம்பிரமத் தைக்
கிய மான, உளந்தெளிந்த படியிருந்தா லுலக மெங்கே யுலை
வெங்கே யென்று சங்கை யொழித்தி டாயே.

இ-ள். நிர்மலமாகிய கண்ணுடிமுன் மற்ருெரு நிர்மலமாகிய கண்ணுடியைக் காண்பிக்கும்போது பிரகாசியாநின்ற தனது ஸ்வரூபமாய்ப் பேதமிறந்ததாகி வேறுபாடின்றி ஒன்ருனதுபோல, அளவிட்டறியக் கூடாத வியாபகமாகியும் சத்தாகியும் சித்தாகியும் ஆனந்தமாகியும் விளங்குகின்ற பிரமஸ்வரூபத்தில் கரைந்த மனமானது பிரமமாகத் தெளிந்தவண்ணம் விளங்கினின்ருல் திரிஸ்யமான சகத்து இன்று; அதைப்பற்றிய சஞ்சலம் இன்று என்று சங்கையை நீக்குவாய் எ-று.

இ-ம். சித்தம் சமானமனஞ் சித்தாகவே விளங்கின் சகமாதலும் 18
அதிற் சலனம் அடைதலும் அதற்கு இன்றென அறிவித்ததாம்.

அ-கை. முற்கூறிய உத்தரத்திஞல் சித்தம் சமானமனஞ் சித்தே ஆயிற்று என அறிந்து, மேற் சடாம்சமான மனமும் அதன் தொழிலும் எவ்விதமாயினவென்பதை அறியும்நிமித்தம் மனஞ் சித்தில் இறக்கில் சீவன்முத்தர் எங்ஙனஞ் சஞ்சரிப்பாரெனல்.

ஏகமாய் மனமிறந்தாற் சீவன் முத்த ரிருக்குமட்டும்
பிராரத்த மெதினு லுண்பார், போகமா னதுபுசித்துத் தொலை
ப்ப தன்ருே புசித்தாலு மனந்தானும் போன தன்றே,
சோகமா மனமிறந்தாற் போக மில்லை தோன்றுமெனின் முத்
தரென்று சொலக்கூ டாதே, மோகமா மிதுதெளியக் குரு
வே நன்ரு மொழிந்தருள வேண்டு மென்ருன் முழுது
மானேன்.

இ-ள். ஆசாரியரே! பிரம்மஸ்வரூபமாகி மனம் நசிக்கின் சீவன் முத்தர்கள் இருக்குமளவும் பிராரத்த கன்மங்களை யாதிஞலனுபவிப் பார்கள்? போகங்களை அனுபவித்து நீக்கவேண்டுமென்ருே? அனுபவிக் கின் மனமிறந்ததன்றே? துன்பமாகிய மனமிறக்கின் போகானுபவ மில்லை; மனமுதிக்குமாயின் சீவன் முத்தரென்று உரைத்தல் கூடாதே;

மயக்கமான இச்சங்கை தெளியுமாறு யாவுமான சீடன் தெளிவாகச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டான் எ-று.

இ-ம். வெளிப்படை. 19

அ-கை. அச்சங்கைக்கு உத்தரங் கூறுவான் தொடங்கி மனோநாசம் இருவிதமாகக் கூறுகின்றார்.

மனநாசஞ் சொரூப மொன்று மரூப மென்றும் வகுத்து
ரைப்பா ரிருவகையாய் வருமி வற்றில், வினவாத சீவன்முத்த
ரிடத்தி லொன்றும் விதேகமுத்த ரிடத்திலொன்று மேவு
மைந்தா, தனதான சத்துவமாய் மனஞ்சே டித்துத் தாம
தமிரா சதநசித்தல் சொரூப நாசம், அனகாசத் துவந்தானு
மிலிங்க தேக மடங்கும்போ தடங்குவதே யரூப நாசம்.

இ-ள். மாணாக்கனே! மனோ நாசமானது உருவநாசமெனவும் அருவநாசமெனவும் வகுத்துச்சொல்வார்கள்; இரண்டுவிதமாகவருகின்றவைகளில் சங்கையறத் தெளிந்த சீவன்முத்தர்களிடத்து உருவநாசமொன்றும், விதேகமுத்தர்களிடத்தில் அருவநாசமொன்றும், உண்டாகும்; தனது சுபாவமான சத்துவகுணமாக மனம்சேஷித்து, தமோரசோகுணங்கள் தாமே நசிக்கும், அப்படி நசித்தலே உருவ நாசமாம்; அச்சத்துவகுணமும் சூக்கும சரீர நசிக்கும்போது ஒக்க நசிக்கும், அப்படி நசித்தலே அருவநாசமாம். எ-று.

இ-ம். மனம் உருவநாசமாயின் சீவன்முத்தியும், சீவன், அருவநாசமாயின் விதேகமுத்தியும் ஆமெனக் கூறினதாம். 20

அ-கை. உருவம் இன்றி யருவமாய் அறிவுருவமான மனதினால் யாவும் அனுபவிக்கலாம் எனல்.

சுத்தமாஞ் சத்துவமே யுண்மை யாகுந் துகளிருள்போ
னன்மனமென் சொல்லும் போம்போம், வர்த்தமா னத்தில்

வந்த வுணவை யுண்பார் வருவதும்போ வதுநினைந்து மகிழார்
வாடார், கர்த்தரா மகந்தையைவிட் டகர்த்த ராகிக் கரண
விருத் திகளவத்தை காண்பா ராகி, முத்தரா யிருக்கலுமாம்
புசிப்புங் கூடு முட்டிலையென் றறிந்துசங்கை மோசிப்
பாயே.

இ-ள். களங்கமற்ற சத்துவகுணமே தத்துவமாம்; ரசோதமோகுணங்கள் நீங்கினால் மனம் என்று உரைப்பது நீங்கும்; நிகழ்காலத்தில் கிடைத்த உண்டியைப் புசிப்பார்கள்; எதிர்காலத்து வரும் பொருளையும் கருதி மகிழார்கள்; செல்காலத்தில் போனபொருளையும் கருதி வாடார்கள்; யான் எனது என்னு மகந்தையை நீக்கி, அகர்த்தராய் அந்தக்கரண விருத்திகளையும் அவஸ்தாத் திரயங்களையும் பார்ப்பவர்களாகிச் சீவன்முத்தருமாயிருக்கலுமாம்; எல்லாவற்றையுமனுபவிக்கவுங் கூடும்; தடையில்லையென்றறிந்து சங்கையை நீக்குவாய் எ-று.

இ-ம். சத்துவமான மனதினால் எவற்றைப் புசிக்கினும் அவைகளால் வருஞ் சுகதுக்கம் இவர்க்கில்லை என்பதாம். 21

அ-கை. மனஞ் சத்துவமாக விவகரிக்கின் சமாதி எங்ஙனங்கூடும் என்ற வினாவிற்கு உத்தரம்.

விவகார வேளையெல்லாஞ் சமாதி யென்றால் விகற்பமன்
றோ மனமலைந்து விடாதோ விட்டால், அவதான நழுவு
மன்றோ வென்று யாகி லதற்கொருதிட் டாந்தங்கே ளாசை
கொண்டு, நவமாகப் பரபுருடன் றன்னைக் கூடி நயந்துசுக மனு
பவித்த நாரி நெஞ்சந், தவமான மனைத்தொழில்கள் செய்யும்
போதுந் தழுவியனு பவித்தசுகந் தனைவி டாதே.

இ-ள். விவகரிக்குங் காலங்களனைத்தும் சமாதி என்று சொன்னால் இவ்விவகாரந் திரிசிய வேறுபாட்டைத் தோற்றுவிக்கும் அன்றோ? அங்ஙனம் ஆயின் மனஞ் சஞ்சலத்தை அடையாதோ? அங்ஙனம் சஞ்சலத்தை யடையுமாயின் ஞானநழுவுமன்றோ? என்று கேட்பாயாகில், அத்தாட்டாந்தத்திற்கு யாம் ஒரு திட்டாந்தஞ் சொல்லுவோங் கேட்பாய்: காமமுற்று நூதனமான சோரபுருடனை இன்புறப் புணர்ந்து விடயாநந்தத்தை அனுபவித்த பெண்ணின் மனமானது தவத்துக்குரிய இல்வாழ்க்கைக்குத் தக்க செயல்களைச் செய்யுங்காலத்தும் முன் கூடி யனுபவித்த விடயாநந்தத்தை நீங்காது எ-று.

நெஞ்சஞ் சுகந்தனை விடாதென்பதைச் சுகம் நெஞ்சந்தனை விடாதெனப் பொருள் கொள்க, மனதை விழுங்குவது சுகமாதலின்.

இ-ம். விவகாரங்களைச் சத்துவத்தின் உதயமான சுகபோதம் விழுங்கிக் கோடலின் அவ்விவகாரஞ் சமாதியே ஆம் என்ப 22
தாம்.

அ-கை. விவகாரங்களில் அகம்பாவம் நீங்குதற்பொருட்டுச் சிற்சுகமான சீவன்முத்தரது சத்துவமான மனதிற்கு அகங் கூடுமோ? என்ற வினவிற்கு உத்தரமாக விரதத்திரயங்கூறல்.

தேகத்த னலனுகி யகர்த்த னுகிச் சீவனின்றிப் பிரம
மாய்த் தெளிந்த முத்தன், போகத்தை யுண்பனென்றுற்
கருத்தா வாமே பூரணமா மகர்த்தனுக்குப் போக முண்டோ,
சோகத்தை யறுத்தருளுங் குருவே யிந்தத் துகளறுக்க
வேண்டுமென்று சொன்னு யாகில், மாகர்த்தன் மாபோகி
மாத்தி யாகி வகைமூன்று யவரிருக்கு மகிமை கேளாய்.

இ-ள். துன்பத்தைக் கெடுத்து இன்பத்தைக் கொடுக்கின்ற ஆசாரியரே! உடலை நான் என்பதல்லாதவனாய் அகர்த்தாவாய்ச் சீவேஸ்வரத்துவம் இல்லாமல் கூடஸ்த பிரம ஐக்கியமாகித் தெளிந்த சீவன்முத்தனானவன் விடயபோகங்களைப் புசிப்பானென்றால் யான் என்பவனுமே பரிபூரணமான அகர்த்தாவுக்கு விடயபோக முளவோ. இக்குற்றத்தை நீக்க வேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், மாகர்த்தனும் மாபோகியும் மாத்தியாகியும் ஆகிய மூன்று விதமாக அச்சீவன்முத்தர்கள் இருக்கின்ற பெருமையைக் கேட்பாய் எ-று.

இ-ம். கர்த்தத்துவம் இன்றி அகர்த்தத்துவமான சீவன்முத்தருக்குப் போகங் கூடுந்தன்மை எங்ஙனம் என்ற வினவிற்கு உத்தரங் 23
கூறத்தொடங்கினதாம்.

அ-கை. மாகர்த்தன் இலக்கணங் கூறல்.

செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்குங் காந்தச் சிலை
மலைமுன் னிரும்புகள்சேட் டிக்கு மாபோல், செய்கையுஞ்
செய் விக்கையுமற் றிருக்கு மென்முன் சடமான வுலகமேல்
லாஞ் சேட்டை செய்யும், மெய்கலந்த விந்திரிய விகார ரூப
விவகார விருத்திக்கு விருத்தி தானு, மெய்கலந்த சமாதிக்
குஞ் சாக்ஷி யேநான் வெயில்போலென் றுறைத்தவனே
விபுமா கர்த்தன்.

இ-ள். தொழில் செய்தலும் தொழில் செய்வித்தலும் இல்லாதிருக்கின்ற காந்தக்கல்லின்முன் இரும்புகள் அசையுமாறுபோலப் பிரோகப் பிரேரியங்கள் இல்லாதிருக்கின்ற என்முன் சடமாய் உள்ள சகங்கள் அனைத்தும் அசைந்துகொண்டிருக்கும்; தேகத்திற் சேர்ந்த ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரிய பேதரூபங்களான பிரேரகம் பிரேரியமான விருத்திகளுக்கும் அவ்விருத்திகள் அடங்கித் தன்மயமான உண்மை கலந்திருக்கும் ஸ்வரூபசமாதிக்கும் சூரிய கிரணத்தைப்

போலச் சர்வசாக்ஷியே நானென்ற ஸ்திரமானவனே சர்வவியாபகமாகிய மாகர்த்தனும் எ-று.

இ-ம். அத்துவிதமான எனது சந்நிதியில் நடக்குந் தேக முதலிய விவகாரங்களுக்கும் இவைகள் இறந்துநின்ற ஞானசமாதிக்கும் சாக்ஷி நானே என்று அவைகளோடுங் கூடாமல் கூடியிருப்பவனே மாகர்த்தன் என்பதாம். 24

அ-கை. மாபோகி மாத்தியாகிகளின் இலக்கணங் கூறல்.

அறுசுவையின் குணங்குற்ற மசுத்தஞ் சுத்த மபத்தி
யம்பத் தியமெனவா ராய்ந்தி டாமல், பொறுமையுடன் கிட்டி
னதைக் காட்டுத் தீப்போற் போகங்கள் புசிப்பவன்மா போகி
யாகும், சிறிதுவலி துகடனதன் னியங்க ணன்மை தீமை
கள்சே ரினும்படிகச் செயல்போற் சித்தம், வெறிதிருக்கு
மவனேமாத் தியாகி யாவன் விரதமிம்மூன் றுள்ளவரே
வீடுள் ளோரே.

இ-ள். அறுவகை ரசங்களின் குணகுணங்களைச் சுத்தா சுத்தங்கள் பத்தியாபத்தியங்கள் என உணவை ஆராய்ந்து பாராமல் சாந்தத்தோடும் நேரிட்டதைக் காட்டுத்தீப்போலப் போகங்களை அனுபவிப்பவன் மாபோகியாம்; அற்பமும் மகத்துமானவைகளும், தன்னுடையதும் பிறருடையது மானவைகளும் புண்ணிய பாவங்களும் ஆகிய இவைகள் அடைந்தாலும் படிகத்தின் தன்மையைப் போலச் சித்தமானது பற்றின்றி நிற்பவனே மாத்தியாகியாவான்; இம்மூன்று விரதங்களும் உடையவர்களே முத்தியையுடைய சீவன் முத்தர்கள் எ-று.

இ-ம். உணவின் ரசாரசங்களைப் பாராமல் தனது ரசமாக யாவையும் புசிப்பவனே மாபோகி எனவும், தன்னிடத்தில் தனக்கு அன்

னியமானவைகள் யாது பற்றினுந் தான் பற்றின்றிச் சுயமா விளங்குகின்றவனே மாத்தியாகி எனவுங் கூறினதாம். 25

அ-கை. சீவன்முத்தன் விவகரித்துக்கொண்டிருக்க அஃதின்றிக் கிருத கிருத கிருத்தியனுனது எங்ஙனம்? எங்ஙனம்என வினுதல்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்

மெய்யுங் கொண்டுபி ராரத் தந் தரு விதிவழி நின்றிடவும்
உய்யுங் கன்மிக ளுக் கனு குணமா வுறுதொழில் செய்திடவும்
செய்யுஞ் செய்கைமு டிந்தவ னென்றுரை செப்புவ தெப்படி
நையுந் துன்பம கற்றிய குருவே நலமா வருள்வீரே. [யோ

இ-ள். வருந்தும் பவத்துன்பத்தை நீக்கிய ஆசாரியரே! தேகத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு பிராரத்த கன்மங் கொடுக்கின்ற நியதிமார்க்கத்தில் நிற்கவும், முமூட்சுக்களுக்கு அனுகூலமாகப்பொருந்திய சிரவணுதிகளைச் செய்துகொண்டிருக்கவும், கிருத கிருத்தியனென்று சொல்லுவது எவ்வண்ணம்? நன்றாகச் சொல்வீர் எ-று. 26

இ-ம். வெளிப்படை.

அ-கை. மேல்வினுவிற்கு உத்தரங் கூறல்.

ஆடவர் செய்தொழின் மூவகை யாகும வித்தைவசத்
துறுநாள், ஈடணை மமதைய கந்தையு ளார்க்கே யிகபர விவ
காரம், வீடணு குவமெனு மிச்சையு ளார்க்கே வித்தைப
டிப்பவெலாம், பாடன்மி குந்தொழி லாற்பல னுண்டோ பரிபூ
ரணமாஞல்.

இ-ள். புருஷர்கள் செய்கின்ற கிரியையானது மூன்றுவிதமாம்; அஞ்ஞான வசமாய்ச் செல்கின்ற காலத்திஞல் ஈஷணுத்திரயமும் மமதையும் அகந்தையும் உள்ளவர்களுக்கே இகலோக பரலோக விவகாரங்களுளவாம்; முமூட்சுக்களுக்குச் சடசித்தைப் பகுத்தறியுஞ்

சாஸ்திரங்களனைத்தையும் அப்யாசித்தலுளவாம்; பரிபூரணமானவர்களுக்கு மிகுந்த சாஸ்திராப்பியாசத்தினால் பயனுளதோ எ-று.

இ-ம். அஞ்ஞானதிசையில் உலகவிவகாரங்களும் முமூட்சுதிசையில் சிரவணாதி விவகாரங்களும் உளவாம்; முத்தித்திசையில் பல வியாப்தியின்றி விர்த்தியாப்தியாக விவகாரங்களைச்செய்தலின் அவையுஞ் செய்துஞ் செய்திலர் என்பதாம். 27

அ-கை. சீவன்முத்தர்க்கு உலக விவகாரங்கள் இலவாயினும் சிரவணாதி விவகாரங்கள் வேண்டாவோ? என வினாதல்.

குரவர்சி காமணி யேநீர் கேளீர் கூறின வழியொக்கும்,
பாமுட னிகழுமி ழுந்தவ ரன்றோ பழகுவர் மெய்ஞ்ஞானம்,
விரவுமு யற்சியின் மீண்டவ ரதையினி வேண்டுவ ரோவேண்
டார், சிரவண மனன திகள்வேண் டாவோ சித்தமு றைத்
திடவே.

இ-ள். தேசிக சிரோரத்தினமே! கேட்டருள்வீர்: தேவரீர் அருளிச்செய்த முறை சரியே; பரலோக இச்சையோடும் இகலோக இச்சையையும் நீங்கின முமூட்சுக்கள் அன்றோ உண்மைஞானத்தை அப்பியாசிப்பார்கள்? கலக்கின்ற முயற்சியில்நின்று நீங்கினவர்கள் அவ்விகலோக பரலோக இச்சையை விரும்புவார்களோ? விரும்பார்கள்; ஆயினும், மனம் நிலைபெறும்பொருட்டுச் சிரவணமனன முதலிய ஐந்தும் வேண்டாவோ? எ-று. 28

இ-ம். வெளிப்படை.

அ-கை. மேல்வினாவிற்கு உத்தரங் கூறல்.

கிளர்மக னேகேள் தத்துவ மறியார் கேட்டல்செ யக்கடனே
தளர்வறு சிந்தித் தலின்முயல் வார்சிலர் சந்தே கங்களுளார்

தெளிதலி னிற்பார் விபரீ தப்பேய் தீரா வாதனையோர்[டோ.
வெளியுரு வாயறி வாய்நிறை வாயினர்வேண்டுவ தொன றுண்

இ-ள். விளங்காநின்ற புத்திரனே! கேட்கக்கடவாய்: உண்மைஞானத்தைத் தெரியாதவர்கள் சிரவணஞ் செய்யவேண்டியது கடமையாம், கேட்ட வஸ்து நிச்சயத்தில் சந்தேக முள்ளவர்களாகிய சிலர் தளர்வற்றிருக்கும்படி மனனஞ்செய்தலின் முயற்சி செய்வார்கள், ஒன்றை ஒன்றாக அறியும் நீங்காத வாதனையை உடையவர்கள் நிருத்தியாசனத்தைக் கொண்டு சமாதியி லிருப்பார்கள்; பரமாகாசமாய் அபரோட்ச ஞானமாய்ப் பரிபூரணமானவர்கள் விரும்புவதொன்றுளதோ? எ-று.

இ-ம். கேட்டல் முதலிய மூன்று விவகாரங்களும் அஞ்ஞான முதலிய மூன்றும் உள்ளமட்டும் வேண்டுமேயன்றி மேல்வேண்டப் 29
படுவன அல்ல என்றதாம்.

அ-கை. விவகாரநீங்கில் சீவன்முத்தர்க்கு எங்ஙனம் அகம்பாவம் உண்டாதல் கூடும்? என வினாதல்.

ஐயா கேளீர் தத்துவ ஞானியு மஞ்ஞா னிகள்போலச் [மோ
செய்யா நின்றேன் கண்டே னுண்டேன் சென்றே னெனலா
பொய்யாம் விபரீ தங்கள வர்க்குப் போயின தென்றீரே
மெய்யாம் பிரம விகாரமி தன்றே வெளியா யுரையீரே.

இ-ள். எனதாசிரியரே! கேட்டருள்வீர்; மெய்யுணர்வுடைய சீவன்முத்தனும் அஞ்ஞானிகளைப்போல இதைச் செய்கிறேன், இதைப் பார்த்தேன், இதைப் புசித்தேன், இங்ஙனம் சென்றேன் என்று சொல்லலாமா? அச்சீவன் முத்தர்களுக்கு அசத்தியமான பேதபாவனைகள் நீங்கினவென் றருளினீரே, தத்துவமான பிரமவிகாரமானது இஃதன்றே. நன்றாகத் தெரியும்படி சொல்வீர் எ-று.

இ-ம். சீவன்முத்தர் அஞ்ஞானிகளைப்போல விவகரிக்கின் அவர்களுக்கு விபரீதம் எங்ஙனம் நீங்கிற்று? என வினவினதாம். 30

அ-கை. மேல்வினவிற்கு உத்தரங் கூறல்.

ஒய்ந்தக னவிற் கண்டப ழங்கதை யோதுவன் வா தனையால்
ஆய்ந்தறி வுற்றவ னப்படி செப்புவ னுபா சனுமாகான் [வான்
மாய்ந்தத னுடல்வே மளவும் விண்ணவன் மனிதனெனப்படு
வீய்ந்தசி தாபா சன்போ மளவும் விவகா ரந்தொடரும்.

இ-ள். இந்திரியங்களொழிந்த சொப்பனத்தில் கண்ட பழங் கதையை வாசனையால் சாக்கிரத்தில் ஒருவன் சொல்லுவன்; வேத முடிவான மகா வாக்கியார்த்தத்தை ஆராய்ந்து தன்னை யறிந்த சீவன் முத்தன் அத்தன்மையாகவே பூர்வ அஞ்ஞான வாசனையாய் இதைச் செய்கிறேன் இதைப் பார்த்தேன், இதைப்புசித்தேன்; இங்ஙனஞ் சென்றேன் என்று சொல்லுவான்; அப்படிச் சொல்லுவனுயினும் சிதா பாசனுகான்; தேவனுயினேன் தேவதத்துவ மடைவோமென்று அக்கி னியிற் பிரவேசமாய் மாய்ந்த தன் தேகம் வெந்து நீறுகுமளவும் மனித னென்று சொல்லப்படுவான்; சித்துருவமாக நசித்த சிதாபாசன் விதேக முத்தியை அடையுமளவும் விவகாரந் தொடர்ந்துவரும் எ-று.

அரசனு'யுள்ளோன், நித்திரா மோகத்தாற் சொப்பனத்தில் பிட்சை யேற்பவனுகத் தன்னைக்கண்டு விழித்தபின், அம்மோகம் நீங்கி அரசனு யிருந்துகொண்டு, முன்னே சொப்பனத்திற் கண்ட வாசனையால் தன்னைப் பிட்சகனுகச் சொல்லினும் உண்மையாகத் தான் பிட்சகனென்பது அவனுக்கு உள்ளே இல்லாமைபோல, ஞானியும் பூர்வ வாசனையால் சிதாபாசனுகத் தன்னை வியவகாரத்திற் சொல்லினும் அவனுள்ளே அகங்காரக் கிரந்தி யின்மையின் அவன் சிதாபாச னல்லன்.

தான் தேவனுக வேண்டுமென்று அக்கினியிற் புக்கிறந்தோன் உடனே தேவனுனுலும் அவன்தேகம் நசிக்குமளவும் மநுடனுக அந்நி யரால் எப்படி வியவகரிக்கப்படுவனே அப்படித் தத்துவஞானத்தால் ஞானியும் உடனே பிரமமானுலும் பிராரத்ததேக நசிக்குமளவும் அந்நியருடைய திருஷ்டிக்குச் சிதாபாசனுக வியவகரிக்கப்படுவன் அவ்வியவகாரம் விதேக கைவல்யமளவுந் தொடராநிற்குமென்பது கருத்து.

இ-ம். சொப்பனத்தில் கண்ட கற்பிதத்தைச் சாக்கிரத்தில் சொல்வதுபோல அஞ்ஞான திசையில் கற்பிதமாயுள்ள உலக விவ காரத்தை ஞானதிசையில் சொல்வதேயன்றி உண்மை அன்றெனி 31
னும் அதை விதேகமுத்தி பரியந்தந்தொடரும் என்பதாம்.

அ-கை. சகத்விவகார நீங்கச் சமாதிசெய்யின் அச்செயலும் ஒரு விவகாரம் ஆதலின் அவன் எங்ஙனம் நிர்விவகாரி யாவன்? எனல்.

ஆனு லையா குருவே காண்ப தசத்திய மென்றாலும்
நானு விவகா ரந்துய ரலவோ ஞானசு கந்தருமோ
போனு லன்றோ நன்று நிட்டை புரிந்திடல் வேண்டாவோ
தானு நிட்டை புரிந்தாற் செய்கை தவிர்ந்தவ னெப்படியோ.

இ-ள். அப்படி வியவகாரம் விதேக கைவல்யமட்டுந் தொடரு மானுல், ஐயா ஆசிரியரே! திரிசியம் பொய்யாயினும், அதைப் பற்றிய பல தொழில்கள் துன்பத்தைத் தருபவைக ளல்லவா? சிதாநந்தத்தைக் கொடுக்குமா? அத்தொழில் நீங்கினுல் அல்லவா நன்மையாம்? அவை நீங்கும்பொருட்டுச் சமாதி செய்யவேண்டாவோ? தன்மயமாகுஞ் 32
சமாதிசெய்தால் எவ்விதம் தொழில் விட்டவன் எ-று.

இ-ம். வெளிப்படை.

அ-கை. மேல்வினாவிற்கு உத்தரங் கூறல்.

தெரிதரு மகனே யாரம் பத்தொடு தீரும் விவகாரம்
உரியசமாதியும் விவகா ரங்களு முள்ளத்தொழிலன்றோ[டோ
துரியப ரம்பொரு ளானவர் வேறொரு தொழில்செய்வதுமுண்
அரியச மாதிகள் பழகுவ னேலவ னூரு டனுமன்றே.

இ-ள். உண்மையை அறிகின்ற புத்திரா! தனக்குரிய நிட்டையும் சகத்தொழில்களும் மனோவிவகாரங்களாதலால், பிராரத்த கர்மத்துடனே அத்தொழில்களும் சிரவணாதிகளால் தீரும்; துரியமான பிரமவஸ்துவானவர்கள் மற்றொரு கிரியையைச் செய்வதும் உளதோ? அருமையான ஞானநிட்டைகளை அப்பியாசிப்பானாகில் அவ்வப்பியாசி அனுபவியல்லன் எ-று.

சகத்விவகாரஞ் சமாதியினுஞ் சமாதி விவகாரஞ் சாக்ஷாத்காரத்தினும் நீங்குமெனக் கொள்க.

இ-ம். சித்து விவகாரமான சமாதியும் அப்பியாசிக்கே யன்றி 33
ஆரூடனுக்கு இன்று என்பதாம்.

அ-கை. ஆரூடர்களிலுஞ் சிலர் சமாதி முதலியவற்றைச்செய்து என்னே? என வினாதலுக்கு உத்தரம்.

உத்தம குருவே யாரூ டருமா யொருதொழி லற்றவருள்
சித்தம டங்குதி யானா திகள்சிலர் செய்குவ தென்னென்றால்
இத்தல மருவும் பிராரத் தப்பிறி வெப்படி யப்படியே [னே.
முத்தரும் வெகுவித மாகுவ ரென்பது முன்னே சொன்னே

இ-ள். மேன்மைதங்கிய தேசிகரே! சுவானுபவம் உள்ளவர்களுமாய், ஒரு கிரியையும் இல்லாதவர்களுக்குள் மனமடங்குகின்ற சமாதி முதலியவைகளைச் சிலர்செய்வது என்னென்று கேட்பாயாகில், இப்பூமியிற் பொருந்தும் பிராரத்த கன்மப் பகுப்பு எவ்விதமோ அவ்

விதமேயாம்; சீவன் முத்தரும் நானாவிதமா யிருப்பார்களென்பதை முந்திய தத்துவவிளக்கப் படலத்தில் (பேத கன்மத்தால்வந்த) என்னும் 90-வது பாடலில் சொன்னேன் எ-று.

இ-ம். ஆரூடன் தொழில் பிராரத்த கன்மமென அறிக என்ப 34
தாம்.

இதுவுமது

நல்லவ னேகே ளுலகுப கார ஞானிகள் விவகாரம்
அல்லது வேறொரு பெறுபே றுமிலை யதனாற் பிணியுமிலை
வல்லசி ருட்டிமு தற்பல தொழிலால் வருபுண் ணியபாவம்
எல்லவ ருக்கும னுக்கிர கஞ்செயு மீசன டைந்திலனே.

இ-ள். நல்ல மாணாக்கனே! கேட்பாய், ஞானவான்கள் செயுந்தொழில் லோகோபகார நிமித்தமேயன்றி, அதனால் தாங்கள் வேறே அடையக் கடவதாய பயன் ஒன்றும் இல்லை; அக்கிரியையினால் துன்பமும் இல்லை; அஃதெங்ஙனமெனின், வல்லமையான சிருட்டியாதி நாநாவித கிருத்தியங்களினால் வராநின்ற தருமா தருமத்தை யாவருக்கும் அனுக்கிரகஞ் செய்கின்ற ஈசன் அடைகிலன் எ-று.

இ-ம். ஆரூடன் செய்யுந் தொழில் ஈசனைப்போல உலகோபகார 35
நிமித்தமே அன்றித் தன்னிமித்தம் அன்று என்பதாம்.

அ-கை. "வஞ்சகம் இல்" என்ற செய்யுள்முதல் இதுகாறுஞ் சித்தில் உதித்தமனம் சலனமின்றிச் சித்தாக விளங்குகிற தென்பதை விளக்கி, இனிச் சித்து வியாபகத்தை விளக்கும்பொருட்டு அம்மனமுள்ள ஞானவான் ஈசனுக்கு ஒப்பாவான் என்ற வினாவுக்கு உத்தரம் கூறல்.

ஈசனு மாயரு வாயுரு வாகி யெழுந்தரு ளுங்குருவே
ஈசனு ஞானியு மொப்பென் றீரே யெப்படி யொப்பென்றால்

ஈசனு ஞானியு மமதைய கந்தை யிகந்ததி னுலொப்பாம்
ஈசனு மாம்பல சீவரு மாமுலகெல்லா மிவனுமே.

இ-ள். நிஷ்களமாய் மும்மூர்த்தியுமாய் மானிட வடிவுமாய் எழுந் தருளிய ஆசிரியரே! மாயாரகிதரான மும்மூர்த்திகளும் ஞானவானும் சமானம் என்றீரே, எவ்விதம் சமானம் ஆவர்? என்று கேட்பாயாகில், ஈஸ்வரனும் ஞானவானும் மமதையும் அகந்தையும் நீங்கி நிற்றலால் சமானமாவர்; இந்த ஞானி மும்மூர்த்தியுமாவன், அநந்த சீவர்களுஞ் சகங்களனைத்துமாவான் எ-று.

இ-ம். அறிஞன் ஈசனுக்கு ஒப்பாவன் என்பதற்கு ஏதுகூறி மற்றுஞ் சீவேஸ்வர சகத்தாகவும் விளங்குவான் எனக் கூறினதாம். 36

அ-கை. அறிஞன் எங்ஙனஞ் சீவர்களாக விளங்குவான்? என வினுதல்.

எல்லாச் சீவரு மிவனு மென்றீ ரிவன்முன் முத்தியடைந்
தெல்லாச் சீவரு முத்திபெ ருமலி ருப்பா னேனையா
எல்லாச் சீவரும் வெவ்வே ருனு லிவனெல் லாமலனே [தே.
எல்லாப் பொருளு முரைத்தருள் குருவே யிதைநீர் மொழியீ

இ-ள். ஆசிரியரே! சகலசீவர்களும் இந்த ஞானியாவன் என்று சொன்னீர்; இந்த ஞானி வீடடையச் சகல சீவர்களும் வீடடையாமல் இருப்பதென்னை? சகல சீவர்களும் தனித்தனியா யிருப்பாராயின் இந்த ஞானி அனைத்தும் ஆகானே? சர்வார்த்தங்களையும் அருளுகின்ற தேசிகரே! இச்சங்கைக்கு உத்தரந் தேவரீர் அருள்செய்வீராக எ-று.

முத்தி அடைய என்பது அடைந்தெனத் திரிந்து நின்றது.

இ-ம். ஞானவானுகிய ஒருவன் பெற்றபேறு ஏனைய உயிர்கள் பெறுமையால், இவனே எல்லாமாவன் என்பது எங்ஙனங்கூடும்? என 37
வினுவினதாம்.

அ-கை. மேல் வினுவிற்கு உத்தரங் கூறல்.

அகமெனு மான்மா பூரண மேகம நேகவி தஞ்சீவன்
அகமெனு மந்தக் கரணவு பாதிக ளளவிலை யாதலினுல்
சகமுழு துங்குளிர் சந்திர னேகஞ் சலசந் திரர்பலவாம்
சகமதி லேரிகு ளஞ்சிறு குழிசால் சட்டிகு டம்பலவால்.

இ-ள். நான் என்னும் ஆத்மாவானது பரிபூரணமான ஒன்றும், நான் என்கிற மனோவுபாதிகள் மட்டில்லை, ஆதலால், சிதாபாசன் நானுவிதங்களாம்; உலகமனைத்தும் குளிர்ச்சி செய்கின்ற மதி ஒன்று; உலகத்தின்கண் ஏரிகளும் தடாகங்களும் சிறிய பள்ளங்களும் சால் களும் சட்டிகளும் குடங்களும் பல ஆதலால், சலப்பிரதிபிம்பமான 38
சந்திரர்களும் அநந்தமாம் எ-று.

இதுவுமது

சட்டிகு டங்களி னென்றுந சித்திட வதனுட் சலசந்திரன்
ஒட்டுமு தற்சந் திரனொடு கூடுமொ ழிந்தவை கூடாவே
கட்டுமு பாதிந சித்திடு சீவன் காரண வான்மாவில்
கிட்டு மைக்கியமு பாதிகெ டாதவர் கேவல மாகாரே.

இ-ள். சட்டி கடம் முதலியவைகளில் ஒன்றுகெட; அதற்குள் தோன்றிய பிரதிபிம்ப சந்திரன்தான் பொருந்துதற்குரிய முதற் காரண சந்திரனேடுஞ் சேரும்; ஏனைய பிரதிபிம்ப சந்திரர்கள் அங்ஙனம் ஏகமாகக் கூடாவாம்; அதுபோலப் பந்தித்திருக்கும் அறியாமை இறந்த சீவன் தனக்கு ஆகாரமான ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ஐக்கியமாம்; அவித்தை நீங்காத சீவர்கள் கைவல்லியத்தை அடையமாட்டார்கள் எ-று.

இ-ம். ஒரு கடசலம் நசிக்கில் அதில் பிரதிபிம்பித்த சந்திரன் பிம்பசந்திரனுவனன்றி, ஏனைய பிரதிபிம்ப சந்திரர்கள் ஆகார்;

அதுபோல ஓரவித்தை நசிக்கில் அதிற்றோன்றிய சீவன் சிவமாவனே 39
அன்றி ஏனைய சீவர்கள் ஆகார் என்பதாம்.

அ-கை. முன்பு அறிஞன் ஈசனுக்கொப்பென்றீர்; அங்ஙனமாயின் அவர் மகிமை இவனுக்கேன் இன்று? என வினுதல்.

இவனயன் மால்சிவ னுகிய வீசரோ டெப்படி யொப்பாகும்
சிவன்முதன் மூவரு மகிலசி ருட்டி திதிநா சங்கள்செய்வார்
அவர்பிறர் மதிகளு முக்கா லங்களு மறிவார் விபுவாவார்
தவமிகு குருவே யிவனுக் கவைபோற் சற்றுங் காணேனே.

இ-ள். தவத்தின் மிகுந்த ஆசிரியரே! இந்த ஞானி பிரம விஷ்ணு ருத்திராகிய மும்மூர்த்திகளுடன் எவ்விதஞ் சமானமாவன்? உருத்திரன் முதலிய மும்மூர்த்திகளும் சகத்தை உண்டாக்குதலும் இரட்சித்தலும் அழித்தலும் செய்வார்கள், அவ்வீஸ்வரர் பிறரறிவை யும் திரிகாலங்களையும் தெரிவார்; வியாபகமாவார்கள்; இந்த ஞானிக்கு அவற்றைப்போல எவ்வளவும் பார்த்திலேன் எ-று.

இ-ம். வெளிப்படை. 40

அ-கை. மேல்வினுவிற்கு உத்தரம்.

தடத்து நீர்நிலாத் திரியெரி யுபயமுந் தழுவுமூர் தனைக்
காக்கும், குடத்துநீர் விளக்கினி லொளியி ரண்டுமோர் குடும்ப
மாத் திரங்காக்கும், அடுத்த மைந்தனே ஞானியு மீசனு மறி
வினுற் பிறிவில்லை, கெடுத்த மாயையின் குணங்களான்
மேலென் றுங் கீழென் றும் பிரிவாமால்.

இ-ள். சத்துக்களை யடைந்த புத்திரா! தடாகத்துச் சலமும் பகல் வர்த்தியுமாகிய இரண்டும் பொருந்திய ஒரூரைக் காக்கும்; கடத்

துச் சலமும் தீப்பிரகாசமுமாகிய உபயமும் ஒரு குடும்பத்தைமாத்தி ரம் காக்கும் ஞானவானும் ஈஸ்வரனும் ஞானத்தினுல் வேறுபாடிலர்; ஒன்றுபடாமற் கெடுத்த மாயையின் தன்மைகளால் உயர்வென்றும் தாழ்வென்றும் வேருகும் எ-று.

இ-ம். ஏரிநீர் ஊரையும் கடநீர் இல்லத்தையும் காக்குமிடத்தில் சிறிது பெரிதென்னும் தொழிற்பேதமே யன்றிக் காக்குந்தன்மை ஒன்ருவதுபோல, ஈசனுக்கும் ஞானிக்கும் மாயை அவித்தைகளால் தாரதம்மிய மிருக்கினும் அறிவின் தன்மையில் பேதமின்று என்ப 41
தாம்.

இதுவுமது

நரரின் மன்னனைச் சித்தரைப் போலவே நாரணன் முதலான
சுரர்கண் மாயைவல் லவரணி மாதிக மொக்கமா தவமிக்கோர்
தரணி மானிடர்க் கவைகளில் லாமையாற் ருழ்வுள ரானுலும்
பிரம பாவனை யாலிவ ரவரெனும் பேதமொன் றிலைபாராய்.

இ-ள். மானிடரில் அரசனும் சித்துப்புருடனும் எங்ஙனம் அதி காரத்தானும் மகிமையானும் மேலிட்டார்களோ, அவர்போலவே திரு மால் முதலிய தேவர்களும், மாயையில் வல்லமை உடையவர்களாத லால், அணிமா முதலிய அட்டசித்திகள் நிறைந்த மகா தவத்தின் மிகுந்தவர்களாவர்; பூமியிலுள்ள மனிதர்களுக்கு அவைகள் இல்லாமை யால் தாழ்வை உடையவர்களானுலும், பிரம சிருஷ்டியினுல் இவர்கள் மானிடரெனவும் அவர்கள் தேவர்களெனவும் வேறுபாடொன்றிலர் எனக் காண்பாய் எ-று.

அட்டமாசித்திகளாவன:—அணிமா, மகிமா, இலகிமா, கரிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் என்பவைகளாம். அவற்றுள்.

அணிமா—மிகவுஞ் சிறிய வுயிர்கள்தோறும் தான் மிகவு நுண்ணிய அணுவளவாய்ச் சென்றிருக்கும் அதிநுண்மை.

மகிமா—பிருதிவி முதல் சிவமீறான முப்பத்தாறு தத்துவமும் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து நீங்காதிருக்கும் பெருந்தகைமை.

இலகிமா—மேருமலைபோலக் கனமாகவிருப்பினும் பரமாணுக்கள்போல் எடுத்தற்கெளிதாய் இருப்பது.

கரிமா—பரமாணுப்போன்ற வடிவுடையதாயினும், மேருமலை போல எடுத்தற்கரியதாய் இருப்பது.

பிராத்தி—பாதாளத்திலிருந்து பிரமலோகம் போய்ச் சஞ்சரித்து மீண்டும் பாதாளத்துக்கு வரத்தக்கது.

பிராகாமியம்—பரகாயப் பிரவேசஞ் செய்தலும், விண்ணுலகத்திற் சஞ்சரித்தலும், விரும்பிய போக மனைத்தையும் நினைத்தபடிக்கெல்லாம் இருக்குமிடத்திலேயே வருவித்து அனுபவித்தலு முதலிய வல்லது.

ஈசத்துவம்—சிருட்டியாதி முத்தொழில்களை நடாத்தவும், சூரியன் முதலாய கிரகங்களைத் தன்னேவற்படி நடக்கச்செய்யவும் வல்லது.

வசித்துவம்—அரசர், பக்ஷி, மிருகம், பூதம், மனிதர், இந்திரன் முதலிய அஷ்டதிக்குப்பாலகர் இவர்களெல்லாரையும் தன்வசமாக்கிக் கொள்ள வல்லது.

இ-ம். மானிடரில் சித்தருக்குள்ள மகிமைகள் மற்றவர்களுக்கு இன்றாயினும் அம்மானிடத் தன்மையில் ஒப்பாவதுபோலச் சித்துருவமான திரிமூர்த்திகளும் சீவன்முத்தர்களுமே தேவத்தன்மை மானிடத் தன்மைகளால் வேற்றுமையுள்ளோராயினும் சித்துத்தன்மையில் ஒப்பாவார் என்பதாம்.

அ-கை. அணிமாதிகள் ஈசனதாயின் அறிஞனுக்கு எங்ஙனம் உண் டாயிற்று? எனில், அவரை நோக்கி உபாசனை செய்ததினால் ஆம் எனக் கூறல்.

முத்தி நல்கிய சற்குரு வேபல முனிகளுக் கணிமாதி,
சித்தி பூமியிற் கண்டிருக் கவுமந்தச் செல்வமீ சனதென்றீர்,
புத்தி யொத்திட வுரைத்தருளென்றிடிற் புகழுமீ சனைவேண்
டிப், பத்தி செய்திடுந் தவத்தினால் யோகத்தாற் பலித்ததென்
றறிவாயே.

இ-ள். வீடருளிச்செய்த ஞானதேசிகரே! வியாசர் முதலாய பல இருடிகளுக்கு அணிமா முதலிய அஷ்டமா சித்திகள் உண்டாயிருப்பதை இவ்வுலகத்திற் பார்த்திருக்கவும், அச்செல்வமானது ஈஸ்வரனதென்று சொன்னீர்; அச்செல்வம் அவர்களுக் கெவ்வா ஈஸ்வரனதென்று சொல்ல றுற்றனவாயின வென்பதை என் புத்தி ஒத்திருக்கும்படிச் சொல்ல வேண்டும் என்றும் கேட்பாயாகில், துதியாநின்ற ஈஸ்வரனை நாடி மனமொழி மெய்களாற் செய்யாநிற்கும் வழிபாட்டினாலும், சாந்திராயணாதி தவங்களாலும், அஷ்டாங்கயோகத்தினாலும் கிடைத்ததென் றறிந்துகொள்வாய் எ-று.

சாந்திராயணம்—சந்திரன் கலை தேயத்தேய உணவில் ஒவ்வொரு கவளமாய்க் குறைத்துண்டு, அது வளர வளர ஒவ்வொன்றாய் உயர்த்தி யுண்பதாகிய தொருவிரதம்: சந்திர + அயநம் எனப் பிரியும்; அயநம்-ஓட்டம், சந்திரனுடைய கதியைப்பற்றியதெனப் பொருள் படும்.

அஷ்டாங்கயோகமாவது:—இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, ஸ்தம்பனம், சமாதி என்பனவாம்.

இ-ம். வெளிப்படை.

அ-கை. முன்புள்ள ஞானிகளைப்போல இவர்களுக்கு அணிமாதிகள் ஏன் இல்லை? என வினுதல்.

சிவசொ ரூபமாந் தேசிக மூர்த்தியே சித்திமுத் திகளிரண்
டும், தவமு ளோரடை குவரெனி லவர்கள்போற் சகலரு
மடைவாரோ, அவர்கள் பூருவ சித்தியு ஞானமு மடைந்ததுங்
கண்டோமே, இவர்கண் ஞானிக ளென்ருற் சித்திக ளிவர்க்
கிலா வகையேதோ.

இ-ள். சிவாகாரமாகிய குருமூர்த்தியே! அணிமாதி சித்தியும் மோக்ஷமும் ஆகிய இரண்டனையும் தவத்தை உடையவர்கள் அடைவார்கள் என்ருல், வியாசர் முதலான தவத்தரைப்போல இக்காலத்துள்ள ஞானிக ளனைவரு மடைவார்களா? அத்தவமுடையவர்கள் முன்புள்ள அணிமாதி சித்தியும் முத்தியும் பெற்றது ஆகமப்பிரமாணத்தால் பார்த்தோம்; இவர்களை ஞானவான்களென்று சொன்ருல் அணிமாதி சித்திகள் இவர்களுக்கில்லாத விதம் யாது? எ-று. 44

அகை. மேல் வினுவிற்கு உத்தரம்.

காமி யத்தவங் காமிய மொன்றையுங் கருதிடாத் தவ
மென்றும், பூமி யிற்றவ மிருவகைச் சித்தியும் போதமுந் தரு
மைந்தா, ஆமி வற்றிலொன் றியற்றினு ரொன்றையே யடை
குவ ரிதுதீர்வை, யாமு ரைத்தவவ் விரண்டையு மியற்றினு
ரன்றுள பெரியோரே.

இ-ள். மாணுக்கனே! இச்சிக்கப்படும் பொருளை யடையக் கருதுவதான காமியத்தவம் எனவும், அப்படி இச்சிக்கப்படும் பொருளொன்றையும் அடையக் கருதாததான நிஷ்காமியத்தவம் எனவும், உலகத்தில் தவம் இரண்டுவிதமாம்; அவற்றுள் காமியத்தவஞ்சித்தியையும் நிஷ்காமியத்தவம் முத்தியையுங் கொடுக்கும்; ஆகிய இவ்

விரண்டில் ஒன்றை யப்பியாசஞ் செய்தவர்கள் அவ்வொன்றினையே அடைவார்கள்; இது நிச்சயமாம்; பூர்வத்திலுள்ள வியாசர் முதலான மகான்கள் நாம் சொன்ன அக்காமியத்தவம் நிஷ்காமியத்தவம் இரண்டிலு முயற்சி செய்தார்கள் எ-று.

இ-ம். முன்புள்ள ஞானவான்களில் சிலர் இரண்டு தவத்தையும்
அனுசந்தித்ததனுல், சித்தி முத்திகள் இரண்டனையும் பெற்ருர்கள் 45
என்பதாம்.

இதுவுமது

அனக மைந்தனே முத்திஞா னத்தையே யடைந்தன ரல்
லாமல்,செனகன் மாவலி பகீரதன் முதலினோர் சித்திகள் படித்
தாரா, இனிய சித்தியை விரும்பினுர் சிலர்சில ரிரண்டையு
முயன்ருர்கள், முனிவர் சித்திகள் விநோதமாத் திரந்தரு
முத்தியைத் தாராவே.

இ-ள். களங்கமற்ற மகனே! சனகராசன், மகாபலிச்சக்கரவர்த்தி, பகீரதராசன் முதலானவர்கள் ஞானத்தை அப்பியசித்து மோட்சத்தைப் பெற்ருர்களே அன்றி, அணிமாதி சித்தியை அப்பியாசஞ் செய்தார்களா? சில முனிவர்கள் இனிமையான அணிமாதி சித்தியை மாத்ரம் விரும்பினுர்கள்; சில முனிவர்கள் சித்திமுத்திகள் இரண்டனையும் அப்பியாசித்தார்கள்; முனிவர் அப்பியசித்த அணிமாதி சித்திகளானவை காலம்போக்கும் விளையாட்டை மாத்திரங்கொடுக்கும், மோட்சத்தைக் கொடுக்கமாட்டா எ-று.

இ-ம். யோகத்தினுல் அணிமாதிகளைப் பெற்றும் அவைகளால்
பயன்படாமல் பின்னர் ஞானப்பேற்றினுல் முத்தியைப் பெற்ருர்கள்; 46
ஆதலால், அச்சித்திகளை ஞானிகள் விரும்பவில்லை என்பதாம்.

அ-கை. சித்திகளில் பயன் இன்று என்பது தெரிந்தும் சிலஞானிகள் ஏன் அதை விரும்புகிறூர்கள்? என வினுதலுக்கு உத்தரம்.

யோக ஞானமே முத்தியைத்தரு மெனி னெழிந்தசித்தி
கள்வேண்டி, மோக மாயுடல் வருந்தினுர் சிலசிலமுத்தர்க ளே
னென்றுல், போக மாய்வரும் பிராரத்த கன்மங்கள் புசித்தன்
றே நசித்தேகும், ஆகை யாலந்தச் சித்திகள் பிராரத்த மாகு
மென் றறிவாயே.

இ-ள். ஐக்கியமான அத்துவிதஞானமே மோட்சத்தைக் கொடுக்குமாயின், அதுநீங்கிய அணிமாதி சித்திகளைவிரும்பிச் சில சீவன்முத்தர்கள் தேகவருத்தமுற்றூர்கள், அவ்வாறுவருந்தியது யாதினுலென்னில், அனுபோகமாய் வருகின்ற பிராரத்தகன்மங்களானவை புசித்தல்லவா கெட்டுப்போம். ஆதலால், அவர்கள்பெற்ற அணிமாதி சித்திகள் இச்சா பிராரத்த மாகுமென்று அறிந்துகொள்வாயாக எ-று.

இ-ம். சித்தியை விரும்புவது பிராரத்தகன்மம் என்பதாம். 47

அ-கை. ஐயந் தெளிவித்த ஆசிரியரை அன்பின் வியந்துதுதித்தல்.

இலக்க மாயிரஞ் சுருதியா லூகத்தா லென்மன மசையா
மல், பிலக்க வேண்டுமென் றருள்குரு வேயகப் பிராந்தி
போய்த் தெளிவானேன், துலக்க மானகண் ணுடியை யடிக்
கடி துலக்கினுற் பழுதன்றே, அலக்கண் மாற்றிய தேவரீ
ரெனக்குரை யமுதங்க டெவிட்டாவே.

இ-ள். அளவிறந்த வேதங்களினுலும் யுத்தியினுலும் என் மனமானது சலனமின்றி ஸ்திரமாயிருக்கவேண்டும் என்று எனது சங்கைகள் தீரும்படி உத்தரம் அருளிய தேசிகரே! எனது மனதின் கண்ணுள்ள மயக்க நீங்கித் தெளிவையடைந்தேன்; விளக்கமானகண்ணுடியை மேலுமேலும் விளக்கினுல் குற்றமல்லவே; எனது பவத்

துன்பத்தை நீக்கிய சுவாமிகளே! அடியேனுக்கருளிய உபதேசாமுதங்கள் புசிக்கப் புசிக்கத் தெவிட்டாவாம் எ-று.

இ-ம். வெளிப்படை. 48

அ-கை. கிரம சிருஷ்டியான சீவேஸ்வர சகத்விவகாரங்கள் அறிஞனது பிராரத்தம் என்று அறிந்த சீடன் அதற்கு வித்தாக உகபற் சிருட்டியினுல் அமைந்து கிடக்கின்ற சஞ்சிதத்தைக் கெடுக்கும்பொருட்டு அஃது நசிக்கும் என்ற இரண்டுவகையில் யாது உண்மை? என வினுதல்.

கைத வங்களைச் சாத்திரஞ் சொல்லுமோ கருணையா
லெனையாளும், ஐய னேகுரு வேயெவ ராகிலு மனுபவித் தா
லன் றிச், செய்த கன்மங்கள் விடாதென் ற வசனமுஞ் சென்ம
சஞ் சிதம்வேகத், துய்ய ஞானத்தீ சுடுமென் ற வசனமுந்
துணிவுதெப் படிநானே.

இ-ள். கிருபையினுல் அடியேனை யாளாநின்ற என்னை யாளும் ஆசிரியரே! எனது குருசுவாமியே! அசத்தியங்களை நூல்களுரைக்குமோ? யாவராகிலும் தாங்கள் செய்த கர்மபலன்கள் அனுபவித்தொழித்தாலல்லது நீங்காதென்ற வாக்கியமும், அநந்த சனனங்கட்குக் காரணமான சஞ்சித கருமங்கள் வெந்து நீருகும்படி பரிசுத்தமான ஞானுக்கினியான துளரிக்குமென்ற வாக்கியமும் ஆகிய இவ்விரண்டில், இது வாஸ்தவம் இது அன்று அடியேன் தெளிவது எவ்விதம் எ-று.

இ-ம். சஞ்சிதகன்மம் அனுபவித்தால்தீரும், ஞானத்தால்தீரும் என்ற வசனங்களில் யாது உறுதி? என வினுவினதாம். 49

அ-கை. மேல் வினுவிற்கு உத்தரம்.

சீவபேதங்க ளளவிலை மைந்தனே செய்கையு மளவில்லை
ஆவ வாமவ ரவரதி காரங்க ளறிந்துபக் குவநோக்கிப், பூவ

லர்ந்துபின் பலங்கள்காட் டுவனபோற் பூருவஞ் சித்தாந்தம்,
காவல்வேதங்க ளிரண்டையும் வசனிக்குங் காண்டமூ வகை
யாலே.

இ-ள். மாணுக்கனே! சீவர்களுடைய வேறுபாடுகள் மட்டில்லை; அவர்கள் செயலு மட்டில்லை; அவரவர்களுக்கு ஆவன ஆம்; ஆதலால், அவர்களது அதிகாரந்தெரிந்து பருவம் பார்த்து, மலரானது விகசித்துப் பின்பு பலனைக்கொடுப்பதுபோல, நம்மைக் காக்கின்ற சுருதிகள், கர்மகாண்டம் பத்திகாண்டம் ஞானகாண்டம் என்னு மூன்று பகுப்பினுல், பூருவ பட்சவாக்கியமும் சித்தாந்த வாக்கியமும் ஆகிய இரண்டு வகையுஞ் சொல்லும் எ-று.

இ-ம். சீடனது பக்குவத்திற்கு ஏற்கப் பூருவபட்சம் சித்தாந்தம் 50
என இரண்டாக வேதங் கூறும் என்பதாம்.

இதுவுமது

ஆன பாவிக ளடைவன நரகங்க ளவசிய மானுலும்
தான மந்திர விரதமோமங்களாற் றவிருமென் பதுபொய்யோ
ஈன மாம்பல சன்மசஞ் சிதவினை யெத்தனை யானுலும் [டே.
ஞான மாங்கனல் சுடுமென்ற மறைமொழி நம்பினுல் வீடுண்

இ-ள். கொடிதான பாவிகள் நரகங்களை அடைவது உண்மையானுலும், தானங்களினுலும் மந்திரங்களினுலும் விரதங்களினுலும் யாகங்களினுலும் ஒழியும் என்பது அசத்தியமா? இழிவாகிய அனந்த சநநத்தைக் கொடுக்கும் சஞ்சிதகன்மம் எவ்வளவு சேர்ந்திருக்கினும், ஞானுக்கினியானது எரிக்குமென்ற வேதவாக்கியத்தை நம்புவானுனல் முத்தி யுண்டாகும் எ-று.

இ-ம். அனுபவித்துத் தீருமென்ற பட்சத்தை நீக்கி, அறிவினுற் கெடுமென்ற சித்தாந்தத்தைக்கொண்டு அறிவை வளர்க்கில் அதனுற் 51
சஞ்சிதங் கெடும் என்பதாம்.

அ-கை. சஞ்சிதத்தைக் கெடுக்கும் ஞானமிருக்கக் கன்மத்தை விரும்புவது என்? என வினுதல்.

என்மனந் திருக்கோயிலாத் தினங்குடி யிருந்தருள் குரு
மூர்த்தி, சென்ம சஞ்சித வினையைவே ரறுத்திடுந் தேவரீர்
மெய்ஞ்ஞானம், தன்ம யந்தருமகிமையை விபுதரர் சகத்துளோ
ரறியாமல், கன்ம மாங்குழி யினில்விழுந் தழிகின்ற காரண
முரையீரே.

இ-ள். அடியேன் இதயாம்பரமே சிறந்த கோயிலாக எப்போதும் குடிகொண்டிராநின்ற தேசிகமூர்த்தியே! சுவாமிகள் போதிக்கும் உண்மை ஞானமானது சநநத்திற்குக் காரணமான சஞ்சித கர்மங்களின் மூலமாகிய அவித்தையை அறியாநிற்கும்; சமஸ்த்தமும் தனது ஸ்வரூபமாகும்படி செய்யும் பெருமையை வானவரும் உலகத்தாரும் தெரியாமல் கிரியாமார்க்கமென்கிற படுகுழியில் வீழ்ந்து கெடுகின்ற காரணத்தைச் சொல்வீர் எ-று. 52

இ-ம். வெளிப்படை.

அ-கை. மேல் வினுவிற்கு உத்தரம்.

அழிவி லாததற் பதந்தனை மைந்தனே யகமுகத் தவர்
சேர்வார், வழிந டப்பவர் பராமுக மாகினுன் மலர்ந்தகண்
ணிருந்தாலும், குழியில் வீழ்வர்கா ணப்படி வெளிமுகங்
கொண்டுகா மிகளானோர், பழித ரும்பிற விக்கட லுழலுவார்
பரகதி யடையாரே.

இ-ள். புத்திரா! கெடாத பிரமபதத்தை அந்தர்முகமுடையவர்கள் அடைவார்கள்; மார்க்கத்தில் செல்கின்றவர்கள் பராமுகமானுல் விகசிதமான நேத்திரங்களிருக்கினும் பள்ளத்தில் விழுவார்கள், அவ்வண்ணம் பகிர்முகமே தமக்குப் பயனுகக்கொண்டு விடயப்பயிற்சியை

யுடையவர்களா யுழலுங் காமிகள் பழியைக் கொடுக்கின்ற பிறவிக்கடலுள் சுழலுவார்கள்; முத்தியைப் பெறமாட்டார்கள் எ-று.

இ-ம். அகமுகமின்றிப் பகிர்முகமாகச் செல்லுதலே சன்மங்
களில் செல்லுதற்கேது என்பதாம். 53

அ-கை. சீவச்செயல் இவை சிவச்செயல் இவை எனத் தெளியும் நிமித்தம், சீவன் பகிர்முகமாதல் ஈசன் செய்விக்குஞ் செயலே யன்றிச் சீவர்கள் என்செய்வார்கள்? என்ற வினுவிற்கு உத்தரம்.

சிறந்த நன்மையுந் தீமையு மீசனுர் செய்விக்குஞ் செய
லன்றோ, பிறந்த சீவர்க ளென்செய்வா ரவர்கள்மேற் பிழை
சொலும் வகையேதோ, துறந்த தேசிக மூர்த்தியே யென்
றிடிற் சுருதிநூற் பொருண்மார்க்கம், மறந்த மூடர்கள் வச
னிக்கும் பிராந்திகாண் மைந்தனே யதுகேளாய்.

இ-ள். சகல பற்றுக்களையும் நீத்த குருவே! சிறப்பான நன்மையுந் தீமையும் ஈசனுர் செய்விக்குஞ் செய்கை அல்லவா? சநித்த சீவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? அச்சீவர்கள்மேல் குற்றம் கூறற்குக் காரணம் என்னே? என்று கேட்பாயாகில், வேதசாஸ்திரார்த்த வழியை மறந்த அஞ்ஞானிகள் சொல்லுகின்ற மயக்கம்; புத்திரனே! அதைக் 54
கேட்பாய் எ-று.

இதுவுமது

திகழ்ந்த வீசனுர் சிருட்டியுஞ் சீவனுர் சிருட்டியும் வெவ்
வேறே, சகந்த னிற்பொது வீசனுர் சிருட்டிகள் சராசரப்
பொருளெல்லாம், அகந்தை யாமபி மானங்கள் கோபங்க
ளாசைக ளிவையெல்லாம்,நிகழ்ந்தசீவனுர் சிருட்டிகளாகுங்கா
ணிமலனுர் செயலன்றே.

இ-ள். சுத்தப்பிரமமாக விளங்காநின்ற ஈஸ்வர சிருட்டியும் சீவசிருட்டியும் வேறு வேறும்; உலகத்தில் யாவர்க்கும் பொதுவான தாவரசங்கமங்களனைத்தும் ஈஸ்வர சிருட்டிகளாம்; நான் என்னும் அகந்தையாகிய அபிமானங்களும் துவேஷங்களும் ஆசைகளும் ஆகிய இவைகள் அனைத்தும் விளங்கிய சீவ சிருட்டிகளாம்; நின்மலமான ஈஸ்வர சிருட்டிகள் அல்ல எ-று.

இ-ம். ஈஸ்வர சிருட்டி சீவசிருட்டிகள் இவையெனப் பகுத்துக் 55
கூறினதாம்.

இதுவுமது

மூவ ராம்பரன் சிருட்டிக ளுயிர்க்கெலா முத்திசா தன
மாகும், சீவனாது சிருட்டிக டங்களைச் செனிப்பிக்கும் பிணி
யாகும், தாவ ராதிக ணசித்திடி லொருவர்க்குஞ் சநநங்க
ணசியாவாம், கோப மாதிக ணசித்திடிற் பந்தமாங் கொடும்
பிற விகள்போமே.

இ-ள். திரிமூர்த்தி ரூபமான ஈஸ்வரனுடைய சிருட்டிகள் சீவர்களனைவர்க்கும் வீடடைதற்குச் சாதனமாம்; சீவசிருட்டிகளானவை சீவர்களைப் பிறப்பிக்கின்ற சஞ்சித ரோகமாம்; ஈஸ்வர சிருட்டியாகிய தரு முதலிய பஞ்சபூத பௌதிகவடிவங்கள் நசிக்கில் யாதோ ருயிர்க்கும் ஜனனம் நீங்காவாம்; ஜீவசிருட்டியாகிய துவேஷ முதலியவை இறக்கின் பந்தமான கொடிய சநநங்கள் நசிக்கும் எ-று.

இ-ம். ஈஸ்வர சிருட்டியான பஞ்சபூத பௌதிக முதலிய தத்து
வங்கள் முத்திக்குச் சாதனமும் சீவசிருட்டியான காமக்குரோதாதிகள் 56
பவத்திற்கு ஏதுவுமாம் என்பதற்கு உத்தி கூறினதாம்.

இதுவுமது

ஈசர் காரியம் பிரளயத் தொழியவு மெவர்பவ மொழிந்தார்கள்
தேச காலதே காதிக ளிருக்கவுஞ் சீவகா ரியமோகம்

நாச மாகியவ் விவேகத்தி னுயிரொடு ஞானமுத் தர்களானார்
பாசமோகங்கள் பசுக்களின் செயலன்றிப்பசுபதிசெயலன்றே.

இ-ள். ஈஸ்வர சிருட்டியான பஞ்சபூத பௌதிகங்கள் பிரளய காலத்தில் நாசமாகவும் யாவர் பிறவியை ஒழிந்தார்கள்? தேசம் காலம் தேகம் முதலிய ஈஸ்வரசிருட்டி யழியாதிருக்கும்போதே சீவ சிருட்டியான காமமுதலியன நசிப்பித்து விவேகத்தினால் சீவன் முத் தர்களானார்கள்; ஆதலால் காமவெகுளி மயக்கங்கள் சீவச்செயலே யன்றிச் சிவச்செயல் அன்று என்பதாம்.

இ-ம். ஈஸ்வரசிருஷ்டி யிருக்கச் சீவசிருஷ்டி நசிக்கின் அப்போதே வீடடைதலாற் காமாதிகள் சீவச்செயலேயன்றிச் சிவச்செயலன்று
என்பதாம். 57

இதுவுமது

அச்சு வத்தமென் றொருமர மதிலிரண் டரும்பற வைகள்
வாழும்,நச்சு மங்கொரு பறவையம் மரக்கனி நன் றுநன்றெனத்
தின்னும், மெச்சு மங்கொரு பறவைதின் னாதென விளங்கியப்
பொருளாக, வைச்சு மாமறை சீவனை யீசனை வகுத்தவா றறி
வாயே.

இ-ள். அரசென்று சொல்லப்பட்ட விருக்ஷ மொன்றுளது; அத் தருவில் அரிய பக்ஷிகளிரண்டு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும்; அவ்விடத்து (போகத்தை) விரும்புகிற ஒரு பக்ஷியானது அத்தருவின் பலத்தை நல்லது நல்லதென்று புசிக்கும்; அதன்கண் துதிக்கப்பெற்ற மற் றொரு பக்ஷியானது புசியாது என்று அப்பக்ஷிகளைக் குறிப்புப் பொரு ளாகவைத்து மகா வேதமானது சீவனையும் ஈசனையும் பகுத்தவண்ணம் நீ விசாரித்து அறியக்கடவாய் எ-று.

அச்சுவத்தம் என்பது தலை கீழான மாயா விருக்ஷம் எனக்கொள்க

இ-ம். மாயையில் வாழ்கின்ற சீவேஸ்வரர்களின் தாரதம்மியம் 58
இஃதெனப் பகுத்துக் கூறினதாம்.

இதுவுமது

இந்தச் சீவனால் வருமறு பகையெலா மிவன்செய லல்
லாமல், அந்தத் தேவனால் வருமென்ற மூடர்க ளதோகதி
யடைவார்கள், இந்தச் சீவனால் வருமறு பகையெலா மிவன்
செய லல்லாமல், அந்தத் தேவனா லன்றெனும் விவேகியே
யமலவீ டடைவாரே.

இ-ள். இச்சீவனால் உண்டான காம முதலிய பகைக ளாறும் இவன் செயலா லுண்டாமே அன்றி அவ்வீசனால் உண்டாமென்ற அறிவிலிகள் நரகத்தை அடைவார்கள்; இச்சீவனால் உண்டாகும் அவ் சட்பகைகள் முதலிய அனைத்தும் இச்சீவ சிருட்டியே அன்றி அவ் வீசனால் வந்தவனல்ல என்னும் விவேகிகளே நின்மலமான மோக்ஷத் தை அடைவார்கள் எ-று.

இ-ம். காமாதிகளை ஈஸ்வர சிருட்டியெனக் கருதாமல் சீவசிருட்டி யெனக் கொண்டு அவற்றை விசாரத்தால் கெடுக்கின் முத்தி உண் 59
டாம் என்பதாம்.

அ-கை. முன்பு ஈஸ்வர சிருட்டி பொது என்றமையால், அவரும் பொதுவாக வேண்டுமே? அங்ஙனமாயின், சீவர்களிடத்தில் பக்ஷ பாதம் வருவானேன்? என்ற வினாவிற்கு உத்தரம்.

நலமெய் யையனே யெல்லவர்க் குந்தெய்வ நாயகன்
பொதுவானால், சிலரை வாழ்வித்துஞ் சிலரொடு கோபித்துஞ்
செய்வதே னென்றுயேல், குலவு மைந்தரைத் தந்தைபோற்
சிட்டரைக் குளிர்ந்துதுட் டரைக்காய்வன், கலைக ணல்வழி
வரச்செயுந் தண்டமுங் கருணையென் றறிவாயே.

இ-ள். உண்மையே திருவுருக் கொண்டுவந்த ஆசிரியரே! அனைவர்க்கும் ஈஸ்வரன் பொதுமையானால் சிலரை இன்புறவும் சிலரைத் துன்புறவும் செய்வது என்னை என்று கேட்பாயாகில் குலவாநின்ற புத்திரர்களைப் பிதா தக்கபடி நேசிப்பதுங் கோபிப்பதும்போல, அவ்வீஸ்வரன் சற்சனருக் கின்பஞ் செய்து துர்ச்சனருக்குத் துன்பஞ் செய்வன்; சாஸ்திரங்களின் விதிவழி ஒக்கும்படி சீவர்களைச் செய்யுஞ் சிட்சையும் கிருபையினாலென்று உணர்வாய் எ-று.

இ-ம். சீவர்கள் சுகப்படும்பொருட்டு வருத்திய அஃதும் கருணையே யன்றிப் பக்ஷபாதமன்று என்பதாம். 60

அ-கை. அங்ஙனம் ஆயின் ஈசன் யாவரையும் என் இரக்ஷிக்க வில்லை? என வருஞ் சங்கைக்கு உத்தரம்.

மனைவி லங்கறு மைந்தனே கற்பக மரங்கனல் புனன்
மூன்றும், தனைய டைந்தவர் வறுமையுஞ் சீதமுந் தாகமுந்
தவிர்த்தாலும், அனைய வீசனு மடைந்தவர்க் கருள்செய்வா
ரகன்றவர்க் கருள்செய்யார், இனைய குற்றங்க ளெவர்குற்ற
மாகுமென் றெண்ணிநீ யறிவாயே.

இ-ள். சம்சார விலங்கு நீங்கிய புத்திரா! கற்பக விருக்ஷமும் அக்கினியும் சலமும் ஆகிய இவை மூன்றும் தம்மைச் சேர்ந்தவர்களது தரித்திரத்தையும் குளிரையும் தாகத்தையும் நீக்கி இரட்சிக்கும்; அத்தன்மையனவாக ஈஸ்வரனும் தன்னை அடைந்தவர்களுக்குக் கிருபைசெய்வார், அடையாதவர்களுக்குக் கிருபைசெய்யார்; இத்தன்மையான குற்றங்கள் யாவர் குற்றமாமென்று ஆலோசித்து நீ தெரிந்துகொள்வாய் எ-று.

இ-ம். கற்பகவிருக்ஷ முதலியவற்றைச் சார்ந்தவர்க்குத் துன்பம் நீங்கி இன்பமுண்டாவதுபோல், ஈசனைச் சார்ந்தவர்களுக்குப் பவத்

துன்ப நீங்கி வீட்டின்பமுண்டாவது உண்மையென அறிந்து அவனைச் சார முயற்சி செய்யாதது இவன் குற்றமே எனவறிக என்பதாம். 61

அ-கை. ஞானம் உண்டாகச் சீவன் முயற்சிக்கும் மரபுகூறல்.

ஒன்று வேண்மக னேபூமான் முயற்சியா லுரைத்துமா
னிடர்க்கீசன், நன்று செய்யவே காட்டிய நூல்வழி நடந்துநல்
லவர்பின்னே, சென்று துட்டவா தனைவிட்டு விவேகியாய்ச்
செனித்தமா யையைத் தள்ளி, நின்று ஞானத்தை யடைந்
தவன் பவங்கள்போ நிச்சய மிதுதானே.

இ-ள். புத்திரா! ஒரு வசனங் கேட்பாய்; புருஷப் பிரயத்தினத்தினாலன்றி வேறொன்றா லாகாதென முன்னர்க் கூறி, பின்பு ஈஸ்வரன் மனிதர்க்கு நன்மையைச் செய்யும்பொருட்டு காண்பித்த சுருதி மார்க்கத்திற் சென்று, சத்துக்கள் பின்திரிந்து; முன்னுள்ள குரோதாதியான அசுத்த வாசனையை நீக்கி, ஆன்மா அனான்மா என்கிற சிற்சடங்களைப் பகுத்தறியும் விவேகத்தையுடையவனாய், கற்பனையாக உதித்த சடமான மாயையை நீக்கி, விலக்ஷணமான கூடஸ்தனாயிருந்து பிரம சைதன்னியத்தைப் பெற்றவனுடைய பிறவிகள் நீங்கும், இதுவே சத்தியமாம் எ-று.

இ-ம். சீவன் தனது முயற்சியினால் ஈஸ்வரானுக்கிரகம் பெற்று, அவன் வாக்கியமான வேதாந்த முடிவைக் குருமுகமாக விசாரித்து, அதனால் விவேகமுண்டாய் அஞ்ஞான நீங்கி ஞானம் உதயமாகில் பவம் நீங்கும் என்பதாம். 62

அ-கை. யாதினால் இந்த ஞானம் உதிக்கும்? என்ற வினாவிற்கு உத்தரம்.

இந்த ஞானந்தான் வருவதெப் படியெனி லிடைவிடா
விசாரத்தால், வந்த டைந்திடும் விசாரந்தா னேதெனின் மனாதி
யாஞ் சரீரத்தில், இந்த நானெவன் சித்தெது சடமெது

விரண்டுமொன் ருக்கூடும், பந்த மேதுவீ டேதென வுசாவுதல்
விசாரமென் றறிவாயே.

இ-ள். இப்பிரமஞானமானது உதிப்பது எவ்வண்ண மென்று கேட்பாயாகில், இடையருத ஆத்ம விசாரணையால் வரும்; விசாரணை யாவது யாது எனில், மன முதலிய தேகத்திலிருக்கின்ற இந்த நான் யாவன்? சித்தென்பது யாது? சடமென்பது யாது? சித்தும் சடமும் ஆகிய இரண்டும் ஒன்ருகக் கூடப்பெற்ற பந்தம் யாது? அதனை விடப் பெற்ற முத்தியாது? என விசாரித்தல் விசாரணை யென்று அறிந்து கொள்வாய் எ-று.

இ-ம். சிற்சட விலக்கணங்களைப் பகுத்தறியும் விசாரமே ஞானம் உதிப்பதற்கு மூலம் என்பதாம். 63

அ-கை. கன்மம் முக்கியம் என்னுங் கொள்கை நீங்கும்பொருட்டு ஞானம் உதிப்பதற்குச் சற்கருமம் இருக்க விசாரம் யாதுக்கு? என்ற விஞவிற்கு உத்தரம்.

போன சன்மங்க டமிலனுட் டித்தநற் புண்ணிய பரிபாகம்,
ஞான மாகுமே விசாரமே னென்றிடி னுமுரைத் திடக்
கேளாய், ஆன புண்ணிய மீசுரார்ப் பணஞ்செயி னசுசிபோஞ்
சுசியாகும், மான தம்பினை விசாரித்து ஞானத்தை மருவு
மென் றறிவாயே.

இ-ள். முன் சநநங்களில் அப்பியாசஞ்செய்த சற்கரும பரிபாகத்தால் ஞான முதிக்குமே, ஆன்மா அனன்மா என்கிற விசாரணை யாதுக்கு? என்ருயாகில், யாம் சொல்லுகிற உத்தரத்தைக் கேட்பாய்; தத்தம் வருணச்சிரமங்கட்குரிய சற்கருமத்தை பலாபேக்ஷையின்றி ஈஸ்வரப்பிரீதி செய்யில் அந்தக்காணத்திலுள்ள அசுத்தம் நீங்கும், சித்தசுத்தி வரும்; அம்மனம் பின்பு சிற்சடவிசாரஞ்செய்து ஞானத்தைப் பொருந்தா நிற்குமென்று தெரிந்துகொள் எ-று.

இ-ம். நிஷ்காமியமாகச் செய்யுஞ் சற்கருமம் சித்த சுத்தியையும், விசாரம் ஞானத்தையுங் கொடுக்கும்; ஆதலால், விசாரமே வேண்டும் 64
என்பதாம்.

அ-கை. பலபேற்றையுந் தரத்தக்க வலியுள்ள கன்மம் ஞானத்தைத் தராதோ? விசாரம் யாதுக்கு? என விஞதல்.

பத்தி யும்வயி ராக்கிய மும்பர லோகமு மணிமாதி
சித்தி யுந்தவ நிட்டையும் யோகமும் தியானமுஞ் சாருப [ம்
முத்தி யுந்தரும் விசித்திர கருமங்கண் மோகமாத் திரந்தள்ளு
புத்தி யுந்தா லருமையோ விசாரமேன் புண்ணிய குருமூர்த்தி.

இ-ள். தருமஸ்வரூபமான ஆசிரியரே! ஈஸ்வர பத்தியையும், நிராசையையும், சுவர்க்காதி லோகங்களையும், அணிமா முதலிய அஷ்டமாசித்திகளையும், தவமும், சமாதியையும், இயமாதி அஷ்டாங்கயோகங்களையும், மூர்த்தியாகிய தியானங்களையும், சாருபபத முத்தியையும் ஆகிய விவற்றைக் கொடுக்கின்ற பல சத்தியுள்ள கன்மங்களானவை, அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கின்ற அறிவையுங் கொடுப்பது அரியதோ? விசாரணை யாதுக்கு? எ-று. 65

இ-ம். வெளிப்படை.

அ-கை. மேல்விஞவிற்கு உத்தரங் கூறுவான் ருெடங்கித் திருஷ்டாந்தங் கூறல்.

வேட மாறிய பேர்களை யறியவே வேண்டினன் மகனேகேள்
கூட மாமவர் சுபாவங்கள் சிலங்கள் குறிகளாய்ந் தறியாமல்
ஓடி யுங்குதித் துந்தலை கீழ்நின்று முயர்ந்தகம் பத்தேறி
ஆடி யும்பல கன்மங்கள் செய்யினு மவருண்மை தெரியாதே.

இ-ள். மாணக்கனே! கேட்பாயாக; மாறுவேடங்கொண்டவர்களை யறிய விரும்பினல் மறைந்திருப்பவைகளான அவர்களுடைய

குணங்களையும் நடைகளையும் அடையாளங்களையும் ஆராய்ந்து; அவர் இணையர் என்றறியாமல், ஓடியும் குதித்தும் தலைகீழாக நின்றும் உன்னதமான ஸ்தம்பத்திலேறி ஆடியும் இவ்வாறான பல கன்மங்கள் செய்தாலும், அவர்களது யதார்த்தவடிவந் தெரியமாட்டாது எ-று.

அ-கை. தாட்டாந்தங் கூறல்.

இன்ன வாறந்தப் பிரமத்தை யறிவிக்கு மிலக்கணத் தால்
வேதம், சொன்ன ஞானமும் விசாரத்தால் வருமன் றிச் சுருதி
நூல் படித்தாலும், அன்ன தானங்க டவங் கண்மந் திரங்களா
சாரங்கள் யாகங்கள், என்ன செய்யினுந் தன்னைத்தா னறி
கின்ற நிலைகளால் வாராதே.

இ-ள். இத்தன்மையைப்போலப் பிரமஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிக்கும் லட்சணத்தால் சுருதிசொல்லிய பிரமஞானமும் விசாரணையினால் வருமே யல்லாமல், வேதசாஸ்திரங்களை வாசித்தாலும், அன்னதானங் களும் தவங்களும் மந்திரங்களும் ஆசாரங்களும் வேள்விகளுமாகிய இவைகளில் எந்தக் கருமங்களைச்செய்தாலும் ஆத்மாவாகிய தன்னைத்
தெரிந்துகொள்வது இக்கன்மங்களால் வரமாட்டாது எ-று. 67

இ-ம். ஒருவன் உண்மையைத் தெரிவிக்குஞ் சத்தி உணர்வுக்கேயன்றித் தொழிற்கு இன்மைபோல, ஞானத்தை அறிவிக்குஞ்சத்தி விசாரத்திற்கேயன்றிக் கன்மத்துக்கு இன்று என்பதாம்.

அ-கை. ஞானம் உதிப்பதற்கு நீங்கவேண்டிய அஞ்ஞானம் கருமத்தால் அன்றி விசாரத்தால் எங்ஙனம் நீங்கும் எனல்.

துளங்கு தர்ப்பண மழுக்கறக் கைக்கொண்டு துலக்கினாற்
போமன்றி, விளங்கு புத்தியா லுலகிலார் துலக்கினர் விமலதே
சிகமூர்த்தி, களங்க மாகுமஞ் ஞானமு மப்படி கருமத்தாற்
கழுவாமல், உளங்குறித்தஞா னத்தினா லெப்படி யொழியுமீ
தருள்வீரே.

இ-ள். நின்மலமான குருமூர்த்தியே! விளங்காநின்ற செப்புக் கண்ணாடியில் உள்ள களங்கம் அறும்படி கையால் விளக்கினால் போமே யல்லாமல், ஜகத்தின்கண் விளங்காநின்ற அறிவினால் எவர்கள் விளக்கினார்கள்? அவ்வண்ணமே களங்கமாகிய அஞ்ஞானத்தையும் சற்கன்மத்தினால் நீக்கப்படாமல், மனதிற் குறிக்கப்பட்ட அறிவினால் எங்ஙனம் நீங்கும்? இதைச் சொல்வீர் எ-று.

அஞ்ஞானத்தை "களங்கம்" என்றது ஆன்மாவை மறைத்தலினா 68
னென்க.

அ-கை. ஞானம் உதிப்பதற்கு அஞ்ஞானத்தை நீக்குதல் விசாரத்தால் அன்றிக் கன்மத்தால் கூடாது எனல்.

தர்ப்ப ணத்தினிற் களிம்புவாஸ் தவமலஞ் சகசமா தலின்
மைந்தா, கற்ப ளிங்கினிற் கருநிறஞ் சகசமாக் கறுத்ததன்
றாரோபம், தற்ப ணத்தினி லழுக்கற வேண்டினாற் சாதனத்
தொழில் வேண்டும், கற்ப ளிங்கிலா ரோபமே கறுப்பெனக்
கண்டிட மனம்போதும்.

இ-ள். மகனே! செப்புக் கண்ணாடியில் களிம்பாகிய உண்மையான அழுக்கானது சுபாவம்; ஆதலால், படிகக்கல்லில் தோற்றிய கருமை நிறமானது சுபாவமாகக் கறுத்ததன்று, கற்பிதமாம், செப்புக் கண்ணாடியில் களங்கமறும்படி விரும்பினால் கருவிகளாற் செய்யுஞ்
செயல்கள் வேண்டும்; படிகக் கல்லில் தோற்றிய கருநிறம் கற்பிதமே 69
என்று பார்த்திட மனமே போதும் எ-று.

அ-கை. மேல் உத்தரத்திற்கு உபமேயங் கூறல்.

இங்கு மப்படிச் சச்சிதா னந்தத்தி லிடர்சடம் பொய்
மூன்றும், தங்கு மாயையின் கற்பித மன்றியே சகசவாஸ் தவ
மன்றே, பங்க மாகுமஞ் ஞானத்தைக் கருமங்கள் பகைசெயா

துறவாக்கும், துங்க ஞானமே கருமவஞ் ஞானத்தைச் சுடு கின்ற நெருப்பாமே.

இ-ள். இத்தாஷ்டாந்தத்தினும் அத்திஷ்டாந்தத்தைப் போல அஸ்திபாதிப் பிரிய ரூபமாகிய தன்னில் அனுர்தம் சடம் துக்கம் ஆகிய மூன்றும் தங்காநின்ற மாயாகற்பிதமே யல்லாமல் சுபாவமா யுள்ளதன்று; பழுதான அஞ்ஞானத்தை புண்ணிய கன்மங்களானவை பகை பண்ணுமல் நட்பாக்கும்; மேலான ஞானமே கன்மரூபமாகிய அஞ்ஞானத்தை எரிக்கின்ற அக்கினியாம் எ-று.

இ-ம். செம்பில் களிம்புபோல ஆத்மாவுக்கு அஞ்ஞானஞ் சகச மாகாமல் பளிங்கில் பஞ்சவன்னம்போலப் பிராந்தியாதலால், அங் ஙனந் தோற்றுங் கன்மசம்பந்தமான அஞ்ஞானத்தைக் கெடுப்பது 70
விசாரரூபமான ஞானமே ஆம் என்பதாம்.

அ-கை. மேற்கூறியதை வற்புறுத்தல்.

மனைக்குள் வைத்தபண் டங்களை மறந்தவன் வருடநூ றழுதாலும், நினைத்து ணர்ந்தபின் கிட்டுமப் படியிந்த நிருமல வான்மாவும், அநர்த்த மானதன் மறதியைக் கெடுக்குந் தன் னறிவினுற் காணுமல், கனத்த கன்மங்க ளூறுகஞ் செய்யி னுங் காணுமோ காணுதே.

இ-ள். வீட்டிற்குள்வைத்த வஸ்துக்களை வைத்தவிடந் தெரி யாது மறந்தவன் நூறுண்டு துக்கித்தாலும், முன்வைத்த விடத்தை ஞாபகஞ்செய்து அறிந்தபின் அவைகள் கிடைக்கும்; அதைப்போல, இந்த நிருமலமான ஆத்மஞானமும் துக்கத்திற்குக் காரணமாகிய தனது அறியாமையைப் போக்கும் தனது அறிவினுல் தரிசிக்கப்படா மல், கனமான கன்மங்களை அநேகயுகஞ் செய்தாலும் காணப்படுமோ? காணப்படாது எ-று.

இ-ம். ஞாபகத்தால் மறதிநீங்கின் முன்வைத்த பொருள் வெளிப் படும் அல்லது தொழிலால் வெளிப்படாததுபோல, விசாரஞானத்தால் அஞ்ஞானம்நீங்கின் முன்னுள்ள பிரமப்பொருள் வெளிப்படும் அல்லது 71
கன்மத்தால் வெளிப்படாது என்பதாம்.

அ-கை. பிரமசுகத்தை விசாரஞானங் கொடுக்கும் என்ற வேதம் அச்சுகத்தைக் கன்மமுங் கொடுக்குமென்பது யாது? என வினுதல்.

நன்மை யாங்குரு வேசுகந் தருவது ஞானமே யெனும் வேதம், தன்ம பாவமிச் சிரங்களாற் றேவர்க டருவிலங் குகண் மாந்தர், சென்ம மாகுவ சாதியா சாரமே செய்தவஞ் சுகமென்று, கன்ம காண்டத்தில் விதிப்பதேன் விதித்துள காரண முரையீரே.

இ-ள். நல்ல ஆசிரியரே! பிரமாநந்தத்தைக் கொடுப்பது அறிவே என்கிற சுருதியானது, புண்ணிய கன்மங்களால் தேவர்களும், பாவகன் மங்களால் விருட்சமுதல் மிருகம் ஈறுகிய ஐவகைத்தோற்றமும், மிஸ்ர கன்மங்களால் மனிதர்களுமாகிய ஜநநம் ஆவன என்றும், வர்ணுச்சிரம தருமப்படிசெய்கிற தவமே சுகமெனவும், கிரியாகாண்டத்தில் விதித்த தென்னை? அங்ஙனம் விதியாநின்ற காரணத்தைச் சொல்வீர் எ-று.
72

இ-ம். வெளிப்படை.

அ-கை. அங்ஙனம் விதித்த வேதத்தின் அபிப்பிராயம் வேறு எனக் கூறல்.

தினமு மண்ணுகர் பிள்ளைநோய்க் கிரங்கியே தீம்பண்ட மெதிர்காட்டிக், கனம ருந்துக ளொளித்துவைத் தழைக் கின்ற கருணையாந் தாய்போல, மனைய றங்கள்செய் மகங்கள்

செய் நன்றென்று மலர்ந்தவா சகஞ்சொல்லும் நினைவு வேறு
காண் சுவர்க்ககா மிகளந்த நிர்ணயந் தெரியாரே.

இ-ள். நாள்தோறும் மண்ணைப் புசிக்கின்ற குழந்தையின் வியாதிக்கு இரக்கமுற்று, கனமான ஔஷதங்களை மறைத்துவைத்து, தித்திப்புள்ள வஸ்துக்களை எதிரே காண்பித்து, அக்குழந்தையைக் கூப்பிடுகின்ற கிருபையுள்ள தாயைப்போல, இல்லற தருமங்களைச் செய், யாகங்களைச் செய், அஃது நன்மையென்று விகசிதமான வேத வாக்கியம் சொல்லுகின்ற கருத்து வேருகும்; சுவர்க்க விருப்பமுள்ளவர்கள் அக்கருத்தின் நிண்ணயத்தை அறியார்கள் எ-று.

ப-ம். 'மண்ணுகர் பிள்ளை' என்பதனுல் விடயத்தை நுகரும் அறிவிலி என்பதும், 'நோய்' என்பதனுல் பிறவித் துன்பம் என்பதும், 'இரங்கி' என்பதனுல் அருளுற்று என்பதும், 'தீம்பண்டங்காட்டி' என்பதனுல் சுவர்க்காதி பதங்களைக் காட்டும் என்பதும், 'மருந்துக ளொளித்துவைத்து' என்றதனுல் ஞானமுதத்தை யொளித்துவைத்து எனவும், 'அழைக்கின்ற தாய், என்றதனுல் அவ்வமுதத்தைக்கொடுக்க வேதம் விளிக்கும் என்பதுங் கொள்ளக்கிடந்தன.

இ-ம். வேதம் இம்மை இன்பத்தை நீக்குவான் மறுமை இன்பத்
தைக்கூறி அஃது நீங்கினபின் இதையும் நீக்கிப் பரமசுகமாக்கும்
பொருட்டு அங்ஙனங் கூறின தென்பதாம். 73

அ-கை. வேதம் போகபாக்கியங்களை அனுபவிக்க விதி யாது என்பதற்கு உவமை கூறல்.

போக மாருயிர் கண்டதை யுண்பதும் புணர்வது மியல்
பேகாண், ஆக மங்களுஞ் சுபாவத்தை விதிக்குமோ வத்தனை
தெரியாதோ, காக மேகறுத் திடுநெருப் பேசுடு கசந்திடு
வேம்பேநீ, வேக வாயுவே யசையென யொருவரும் விதித்
திடல் வேண்டாவே.

இ-ள். போகத்தைப் புசிக்கின்ற சீவர்களுக்கு நேர்ந்த பதார்த்தங்களை அருந்தலும், நேரிட்ட பெண்களைப் பொருந்தலும் சுபாவமேயாம்; வேதங்களும் சுபாவத்தை நியமிக்குமோ? அவ்வளவு தெரியாதா? காக்கையே! நீ கறுத்திடுவாய், அக்கினியே! நீ சுடுவாய், வேம்பே! நீ கசந்திடு, அதிவேகமுள்ள காற்றே! நீ சலிப்பாய், என்று ஒருவரும் நியமிக்க வேண்டுவதில்லையே எ-று.

ப-ம். அறிவின்மையால் உயிர்கட்கியல்பான அருந்தல் பொருந்தலென்னும் வாசனையை வேதம் விலக்குமே யன்றி விதிக்குமோ என்பார் "போகமா ருயிர் கண்டதை யுண்பதும் புணர்வது மியல்பே காண், ஆகமங்களுஞ் சுபாவத்தை விதிக்குமோ" எனக் கூறினர்.

இ-ம். வேதம் போகபாக்கியமே பயனுன கன்மத்தை விலக்கி
னதே யன்றி விதித்ததன்று என்பதாம். 74

அ-கை. கன்மகாண்ட வாக்கியம் பூருவபக்ஷம் என்பதற்கு உத்தி கூறல்.

கள்ளு முனுநீ விரும்பினுன் மகங்கள்செய் காமத்தின்
மன தானுல், கொள்ளும் பெண்டொடு கலவிசெய் யெனி
லிவன் குறையெலாந் தொடானென்றே, தள்ளும் வேதத்தின்
சம்மதஞ் சகலமுந் தவிர்வதே கருத்தாகும், விள்ளு மிவ்
விதி யென்னெனிற் பூருவ நியமாம் விதியன்றே.

இ-ள். மதுவையும் மாமிசத்தையும் நீ யுண்ண இச்சித்தால்
விவாகஞ் யாகங்களைச் செய்து புசிப்பாய்; காமவேட்கை யுண்டானுல்
விவாகஞ்செய்யு மனைவியோடு புணர்ச்சிசெய்வாய் என்ருல், இக்காமி மற்ற
வைக ளனைத்தையுந் தீண்டாது நீக்குவதே வேதத்தினுடைய சம்மதம்;
அப்படி அனைத்தும் நீங்குவதே அதன் அபிப்பிராயமுமாகும்; சொல்லா
நின்ற இக்கன்மகாண்டவிதி என்னவென்ருல் பூருவபக்ஷமாக நியமித்த 75
விதியாம் எ-று.

அ-கை. இவ்விதி பூருவபக்ஷம் என்பதை வற்புறுத்தல்.

மதுவி றைச்சிக ளுண்ணென்ற சுருதியின் மணந்துபா
ரெனல்பாராய், மிதுன விச்சையும் புத்திரோற் பத்தியால்
விரும்பென்ற விதிபாராய், இதையும் விட்டொழி யதிநயிட்
டிகவன்னிக் கிகழ்ச்சியற் றதும்பாராய், அதைய றிந்துகன்
மங்களா சைகளொழிந் தானந்த மடைவாயே.

இ-ள். மதுமாமிசங்களைப் புசியென்ற வேதமானது பின்பு ஆக்கிராணஞ் செய்தாற்போதும் என்பதைப்பார்; மனைவியோடு புணர்ச்சி யின்பமும் மகப்பேறுண்டாம் பொருட்டு இச்சிப்பாயென்ற விதியைப் பார்; இவ்விதியையும் விட்டொழிந்த சந்நியாசிக்கும் நைஷ்டிகப் பிரமசாரிக்கும் நிந்தையில்லாததும் பார்; அக்கருத்தை உணர்ந்து கன்மங்களின்மேல் வைத்த இச்சைகள் நீங்கி ஞானத்தினற் பிரமாநந்தத்தை அடைவாய் எ-று.

ப-ம். இல்லறதருமஞ் செய்யாமையால் துறவிக்கும் பிரமசாரிக்கும் இழிவின்மை பாரென்பார், "அதிநயிட்டிக வன்னிக்கிகழ்ச்சி யற்றதும் பாராய்" எனக் கூறினர்.

"மிதுனவிச்சையும் ,புத்திரோற்பத்தியால் விரும்பென்ற விதி பாராய்" என்றமையால் நேரிட்ட ஸ்திரீகளைப் புணரில் இம்மையிற் பாவமும் பழியும், மறுமைக்கண் நரக துக்கமுமுண்டாகு மாதலால், ஒருத்தியை மணஞ்செய்து அவளைப் புணர்தி என்ற வேதம், பின்னே விதியாத தினத்திற்கூடில் துர்ப்புத்திரனுண்டாய் அவனல் இம்மையிற் பாவமும் பழியும் மறுமையில் நரகதுக்கமும் வருமாதலால் சற்புத்திரனுண்டாய் உனக்கும் உன்குலத்துக்கும் இம்மையிற் புகழும், மறுமையிற் சுவர்க்கமு முண்டாதற்பொருட்டு விதித்ததினத்தில் அவளைப் புணர்தி என்று சொல்லும் விதியையும் நீ பார்ப்பாய் என்பதாயிற்று.

இல்வாழ்வான் மனைவியோடு கூடுதற்கு விதித்த தினமாவன:— மாதர்கட்கு இருதுகாலம் வழக்கமாகப் பதினறு நாட்களென்பர். அவற்றுள், மாதவிடாயானது முதல் நான்குதினம் பெரியோர்களால் நிந்திக்கப்படுகின்றது; ஆதலால் அந்நான்கு தினமும், ஏகாதசி, திரயோதசிகளும் நீக்கி ஏனைப் பத்துதினத்திற் கூடுவது முறைமை: மாதவிடாயான நாள்தொடங்கி ஆறு, எட்டு, பத்து, பன்னிரண்டு, பதினன்கு, பதினறும் தினங்க ளிரவிற் சேர்ந்தால் பிள்ளைகளும், ஐந்துமுதல் ஒற்றைப்பட்ட நாட்களிற் சேர்ந்தால் பெண்களும் பிறக்கும்; ஆதலால் புத்திர விருப்பமுள்ளவன் இரட்டைத்தினத்திற் சேர வேண்டியது; எவன் நீக்கவேண்டிய முதல் நான்கு தினத்தையும், ஏகாதசி, திரயோதசி, அமாவாசை, பௌர்ணமிகளையும் நீக்கி மற்றைத் தினத்தி னிரவிற் றன் மனைவியோடு சேருகிறானே அவன் கிரகஸ்தனாக விருப்பினும், பிரமசாரியென்றே சொல்லப்படுகிறானென்று தர்ம சாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அவையே மனைவியோடு புணர்தற்கு விதித்த தினமா மென்க.

இ-ம். வேதம் கன்மகாண்டத்தில் கூறும் வருணாச்சிரம கன்மங்கள் அதனாலுண்டாகும் போகவின்பங்கள் அனைத்தும் பின்பு துன்பங்களாக வருத்துதலைக் கண்டு அவற்றை விடுத்துப் பரமசுகத்தைத் தேட வேண்டும் என்பது அதனபிப்பிராயம்; ஆதலால், இவற்றை ஒழித்துச் சுகத்தைத் தேடல்வேண்டும் என்பதாம். அதாவது பரமாத்மாவை
ஞானத்தாலன்றிக் கர்மத்தால் அடையப்பாற்றன்று எனக் கூறின 76
தாம்.

அ-கை. முற்கூறிய வண்ணம் ஞானம் அஞ்ஞானத்துக்குச் சத்துருவாயின், அஃது இஃதோடுஞ் சேர்ந்து ஒருதொழிலைச் செய்யலாமோ? என வினதல்.

உலக மானவஞ் ஞானமுங் கருமமு முறவென்ற வழி கூடும், பலவு மானவஞ் ஞானமு ஞானமும் பகையென்ப துள

தாஞல், நிலவி லேமறுப் போலவஞ் ஞானமு நிமலஞா னத்
தோடே, குலவி நின் றிந்தச் சிருட்டிகள் செய்யவுங் கூடுமோ
குருமூர்த்தி.

இ-ள். ஆசிரியரே! சகத்துருவமான அறியாமையும் சற்கருமங்களும் நட்பென்ற மார்க்கம் ஒக்கும்; நாநாவிதமான அஞ்ஞானமும் ஏகமான ஞானமும் சத்துரு என்பது உள்ளதாஞல் சந்திரனிடத்தில் களங்கம் இருப்பதுபோல அஞ்ஞானமானது களங்கமற்ற ஞானத்தோடும் சேர்ந்திருந்து, இச்சிருட்டியாதிகளைச் செய்யவுங் கூடுமோ? எ-று.

இ-ம். தமப்பிரகாசங்கள் தம்மின் விரோதிகளாகலின் இரண்டுங்
கூடிநிற்றல் கூடாதென்பது சீடன் கருத்து. 77

அ-கை. மேல்விஞவிற்கு உத்தரங் கூறல்.

சொரூப ஞானமும் விருத்திஞா னமுமென் று சோதிஞா
னமுமிரண்டாம், சொரூப ஞானமே விருத்தியின் ஞான
மாய்த் தோன் றும்வே றிலைமைந்தா, சொரூப ஞானமஞ்
ஞானசத் துருவென் று சுழுத்தியிற் கண்டாயே, சொரூப
ஞானத்தின் மருவுமஞ் ஞானத்தைச் சுடும்விருத் தியின்
ஞானம்.

இ-ள். மாணுக்கனே! சுயம்பிரகாசமான சைதன்னியமே சொரூப ஞானம் எனவும், விருத்திஞானம் எனவும் இருவகையாம்; சொரூப ஞானமே விருத்தி ஞானமாய்த் தோன்றுமே அன்றி மற்ருென்றில்லையாம்; ஸ்வரூப ஞானமானது அஞ்ஞானத்துக்குப் பகையென்று, சுழுத்தி யவத்தையில் பார்க்கின்ருயே; ஸ்வரூபஞானத்தில் கூடியிருந்த அறியாமையைச் சமாதியிலுதித்த விருத்திஞானமானது எரிக்கும் எ-று.

ப-ம். சுத்தசைதன்னியம் என்பார் "சோதிஞானம்" எனவும், பரஞானம் என்பார் "சொரூபஞானம்" எனவும், விசாரஞானம் என்பார் "விருத்திஞானம்" எனவும் சுழுத்தியில் அறிவின்மையின் வசமாகாமல் தானறிவாக இருந்ததை எதிரிட்டுக் காண்கின்றது என்பார், "சொரூபஞான மஞ்ஞான சத்துருவென்று சுழுத்தியிற் கண்டாயே" எனவும், சமாதியில் உதயமான இவ் வறிவிஞல் அஞ்ஞானம் நசிக்கும் என்பார், "சொரூப ஞானத்தின் மருவு மஞ்ஞானத்தைச் சுடும் விருத்தியின் ஞானம்" எனவுங் கூறிஞர்.

இ-ம். ஆத்ம சங்கற்பமான அறிவிற்கு உண்டான அறியாமை
அவ்வறிவில் உதயமான அனுபூதியிஞல் கெடும் என்பதாம். 78

அ-கை. காரணத்தால் கெடாத அஞ்ஞானம் காரியத்தால் எங்ஙனங் கெடும்? என்ற விஞவிற்கு உத்தரம்.

அருத்தி மாயையைச் சுழுத்தியிற் சுடாதது சொரூபஞா
னந்தானே, விருத்தி ஞானமாய்ச் சுட்டதெப்படி யெனில்
வெய்யிலா லுலகெங்கும், பரித்த சூரியன் சூரிய காந்தத்திற்
பற்றியக் கினியாகி, எரித்த வாறுபோற் சமாதியில் விருத்
தியா லெரிக்குமென் றறிவாயே.

இ-ள். அருத்தியைப்போல உசுவாச நிசுவாசங்களையுடைய சடமாகிய அஞ்ஞானத்தைச் சுழுத்தியின்கண்ணே கெடுக்காதது சொரூப ஞானந்தானே; அதுவே விருத்தி ஞானரூபமாய் எரித்தது எங்ஙனம் எனின், சகத்தில் எவ்விடத்தும் வியாபித்த தனது உஷ்ண கிரணத்திஞல் எரிக்காமல் சூரியஞனவன் சூரிய காந்தக்கல்லிற்பற்றி அக்கினிரூபமாய்ச் சகல வஸ்துக்களையுந் தகித்த தன்மையைப்போல, நிட்டையின்கணுதிக்கும் பூரணவிருத்தி ஞானத்திஞல் திரிசியரூபமான அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கும் என்று உணர்வாய் எ-று.

இ-ம். காரணமான கிரணத்தால் கெடாதபொருள்கள் காரியமான அக்கினியால் கெடுவதுபோல, சொரூபஞானத்தால் கெடாத

அஞ்ஞானம் அதிலுதயமான பூரணவிருத்தி ஞானத்தால் கெடும் என்பதாம். 79

அ-கை. விருத்திஞானம் அந்தக்கரண காரியம் ஆகலின் அதைக் கருமம் எனப்படாதோ? என வினுதல்.

அருளு மையனே திரிவித கரணத்தா லாகிய தொழி
லெல்லாம், கரும மல்லவோ விருத்திஞா னமுமந்தக் கரண
காரியமன்றோ, உரிய கன்மமஞ் ஞானத்தைக் கெடுக்குமென்
றோதிஞு லாகாதோ, பெரிய ஞானமென் றதற்கொரு பேரிட்ட
பெருமையை யுரையீரே.

இ-ள். அடியேன் சங்கைக்கெல்லாம் தக்கவிடை அனுக்கிரகஞ் செய்யாநின்ற எனது குருவே! மனம் வாக்குக் காயம் என்கின்ற முக்கரணங்களால் உண்டான கிரியைகள் அனைத்தும் கன்மம் அல்லவா? அகம் பிரமமென்னும் விருத்திஞானமும் அந்தக்கரணத்தின் பரிணமமாதலின் அதன் காரியமல்லவா? இங்ஙனங் காரியமாக்கற்குரிய விருத்திஞானமென்னும் மானச கன்மமானது அஞ்ஞானத்தை நசிப்பிக்கும் என்று உரைக்கின் ஆகாதா? மஹத்தான ஞானமென்று அக்கன்மத்திற்கு ஒரு நாமந் தரித்த மகிமையைச் சொல்வீர் எ-று.

இ-ம். வெளிப்படை. 80

அ-கை. மேல் வினுவிற்கு உத்தரம்.

விருத்தி ஞானமந் தக்கர ணத்தொடு விருத்தியா கினு
மைந்தா, ஒருத்தி மக்களே தங்களிற் பகைக்கின்ற துலகெங்
கும் கண்டோமே, கருத்த ஞகிய புருடதந் திரங்களாங் கரு
மங்க ளவைபோல, வருத்த ஞானமோ புருடதந் திரமன்று
வத்துதந் திரமமே.

இ-ள். மாணுக்கனே! நான் பிரமமாகின்றேன் என்னும் விருத்தி ஞானமானது மனத்தினுடைய விருத்தியானுலும், ஒருதாயின் புத்திரர்கள் தங்களுக்குள்ளே பகைக்கின்றதை சகம் எங்கும் பார்த்திருக்கின்றோம்; கன்மங்களானவை அகம்பாவமுள்ள புருட தந்திரங்களேயாம்; விசாரப் பிரயத்தனத்தா லுளதாகாநிற்கும் விவேகஞானமானது அவற்றைப்போல புருடதந்திரம் அன்றும், வஸ்துவினது தந்திரமாம் எ-று.

இ-ம். விருத்திஞானமுங் கன்மமும் அந்தக்கரணகாரியம் ஆயினும், புருடதந்திரத்தால் மனதிலுதிக்கும், கன்மத்தை வஸ்துதந்திரத்தால் மனதிலுதிக்கும், பூரணவிருத்தி ஞானங்கெடுக்கு மாதலின், 81
அவ்விருத்திஞானங் கன்மம் ஆகாது என்பதாம்.

அ-கை. போன சன்மங்களென்ற செய்யுள் முதல் இதுகாறும் கன்மமானது ஞானம் உதிப்பதற்கு எது அன்றெனை, அதை விசாரஞானத்தால்நீக்கி, மேல் அவ்விசாரஞானத்தையும் நீக்கு வான் தொடங்கி, அதை யோகஞானமும் விவேகஞானமும் என இருதிறனுகக் கூறுகின்றூர்.

வருத்த கன்மங்கள் செய்யவுந் தவிரவு மற்றென்றுக்
கவுங்கூடும், விருத்த ஞானமப் படியன்று தியானமும்
விவேகஞா னமும்வேறே, செகத்தி லொன்றையொன்
றுவிவன் பாவிக்குந் தியானங்கற் பிதயோகம், முகத்த மாய்க்
கண்டஞானமே வாத்தவ மோகமாய் மயங்காதே.

இ-ள். புருடர்களால் வகுக்கப்பட்ட கன்மங்களானவை விதித்தபடி செய்தற்கும் ஒழிதற்கும் மற்றொருவிதமாக விரும்பியபடி செய்தற்கும் ஆம்; பூரண ஞானமானது அத்தன்மையுடையதன்று; தியானமும் விவேகஞானமும் வேருகும், உலகத்தின்கண் ஒருவஸ்துவை மற்றொரு வஸ்துவாக இப்புருடன் பாவிக்கின்ற கற்பனுயோகமானது

தியானமாம், பிரத்தியக்ஷமாகத் தரிசித்த ஞானமே உண்மையான விவேக ஞானமாம்; இவற்றிலறியாமை யுடையவனாய் மயங்காதே எ-று.

இ-ம். யோகஞானம் கற்பிதமான பரோக்ஷமும் விவேகஞானம் உண்மையான அபரோக்ஷமும் ஆம் என்பதாம். 82

இதுவுமது

கண்ட றிந்தது ஞானங்கேட் டதுதனைக் கருதுபா வனை
யோகம், கண்ட பேர்சொலக் கேட்டது மறந்துபோங் கண்
டது மறவாதே, கண்ட வத்துமெய் தியானவத் துக்கள்
பொய் கறுவியஞ் ஞானத்தைக், கண்ட வக்கணங் கொல்வது
ஞானமே கருமமன் றறிவாயே.

இ-ள். அனுபவமாகப் பார்த்துணர்ந்தது ஞானமாம்; கேட்டதைத் தியானிக்கின்ற பாவனையானது யோகமாம்; பார்த்தவர்கள் சொல்லக்கேட்ட பொருள் மறந்துபோம்; பார்த்தது மறக்காது; பார்த்த பொருளானது உண்மையாம்; பாவிக்கின்ற பொருள்களானவை மித்தையாம், கோபித்து அறியாமையைப் பார்த்த அந்த க்ஷணத்தில் கெடுப்பது ஞானமேயன்றிக் கன்மம் அன்று; இதனை யுணர்வாயாக எ-று.

இ-ம். தியானயோகம் கேட்டவண்ணம் பாவித்தலும், விவேக ஞானம் பாவித்தவண்ணம் காண்டலும் ஆதலால், இஃதே உண்மை என்பதாம். 83

அ-கை. தியானயோகம் கற்பிதம் எனின், அதில் உதிக்கும் முத்தியும் கற்பிதம் அன்றோ? என்னும் வினாவிற்கு உத்தரம்.

சருவ முத்தியைத் தருகின்ற தியானமுஞ் சத்திய மன்
றென்றால், சருவ முத்தியுஞ் சத்திய மன்றென்று சங்கியா

தேநீகேள், உருவங் கேட்டவன் றியானிக்கும் பொழுதிலவ்
வுருவம்வாத் தவமன்றே, உருவ மாகுமப் பொழுதுகண்
ணாற்கண்ட வுருவம்வாத் தவமாமே.

இ-ள். சர்வம் பிரமமயம் என்னும் வீட்டைக் கொடுக்கின்ற தியானத்தையும் உண்மை அன்றென்று சொன்னால், அத்தியானத்தில் வரும் பூரணானுபவமும் உண்மை அன்றென்று நீ சங்கியாதே; அதற்குச் சமாதானம் சொல்வோம் கேட்பாயாக; பிரமஸ்வரூபத்தைக் கேள்வியுற்றவன் சிந்திக்கும்பொழுது அப்பாவனா ரூபமாகிய ஸ்வரூபம் உண்மை அன்று; அப்பாவனையானது அந்த ஸ்வரூபமாகும்போது ஞானதிருஷ்டியினாற் பார்த்த ஸ்வரூபமானது உண்மையாம் எ-று.

இ-ம். பாவனை கற்பிதமும் அதில் நின்று அதைக் கரைத்தெழா நின்ற பாவிப்பவன் உண்மையும் ஆதலால், அப்பாவனை மித்தையே, அதனால் உதயமாகு முத்தி சத்தியமே ஆம் என்பதாம். 84

அ-கை. பொய்க்கு மெய்யை உதிப்பிக்குஞ் சத்தி எது? என்ற வினாவிற்கு உத்தரம்.

சடம தாகிய தியானமெய் யாகிய சர்வமுத் தியைநல்
கும், திடம தானதெப் படியெனி லவரவர் தியானமே பிறப்
பாகும், உடல மாசையாற் றியானிக்கிற் றியானித்த வுடல்
களா குவர்மைந்தா, தொடர்ப வங்கெடச் சொரூபமே தியா
னிக்கிற் சொரூபமா குவர்மெய்யே.

இ-ள். மாணாக்கனே! பொய்யாகிய தியானமானது சத்தியமாகிய பரிபூரணமான கைவல்யத்தைக் கொடுக்கின்ற திடத்தையுடையதாயிருப்பது எங்ஙனம்? என்று கேட்கில், அவரவர் மரண காலத்திலே சிந்திக்கிற ரூபமாகவே மறுசநநமுண்டாகும்; ஆகையால், தோன்று தேக இச்சையினாற் சிந்திக்கச் சிந்தித்த வடிவமாவார்கள்;

தொட்டு வருகின்ற சநநம் மீண்டுண்டாகாமல் கெடும்பொருட்டு ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சிந்திக்க அச்சொரூபமே ஆவார்கள்; இஃது உண்மையாம் எ-று.

ப-ம். தியானம் சிற்சட வுருவமாகும் என்பார், "தியானித்த உடல்களாகுவர்" எனவும், "சொரூபமாகுவர்" எனவுங் கூறினர்.

இ-ம். தியானத்திற்குக் காரண உருவம் சத்தும் காரியவுருவம் அசத்தும் ஆதலின், அதற்கு அந்தச் சத்தை அறிவிக்கும் வல்லமை
உண்டாயிற்று என்பதாம். 85

அ-கை. தியானத்திற்கு இச்சத்தி யிருக்க விசாரஞானம் யாதுக்கு? என்ற வினவிற்கு உத்தரம்.

பிரம ரூபத்தைத் தியானித்த பேர்களும் பிரமமா குவ
ரென்ருல், நரச ரீரமாங் குரவனே விசாரமேன் ஞானமே
னென்னுதே, பரம பாவனை பரோக்ஷமாம் பின்பந்தப் பரோ
க்ஷமே யபரோக்ஷம், திரவி சாரமா ஞானமே முத்தியாந்
தீர்வைபீ தறிவாயே.

இ-ள். மானிடவடிவமாக வெழுந்தருளிய குருவே! பிரமஸ்வரூபத்தைச் சிந்தித்தவர்களும் அப்பிரமமே ஆவார்களென்று சொன்ஞல், விசாரம் யாதினுக்கு? ஞானம் யாதினுக்கு? என்றுகேளாதே; பிர்மத்தியானமானது முன்னே தியானிக்கும்போது பரோக்ஷஞானமாம், அத்தியானம் பரிபாகமான பின்பு அந்தப் பரோக்ஷஞானமே உபாசஞ வீக்ஷணியத்தால் அபரோக்ஷ ஞானமாம்; திடமான விசாரத்திஞல் உதிப்பதான அந்த அபரோக்ஷ ஞானமே மோக்ஷமாம்; ஆதலால் இதுவே முடிவென் றறிவாயாக எ-று.

இ-ம். தியானத்தின் காரியம் யோகமும், காரணம் விசார ஞானமும் ஆதலால், அவ்விசாரஞானமே வீடடைவதற்கு வேண்டும் என்ப
தாம். 86

அ-கை. முன்பு தியானயோகத்தை நீக்கி மேல் விசாரஞானத்தை நீக்குவான் விருத்திஞானம் இருக்கின் சுவானுபவம் எங்ஙனங் கூடும்? என்ற வினவிற்கு உத்தரம்.

வீட தாம்பரி பூரண சொரூபத்தில் விருத்திஞா னமுங்
கூடிச், சேட மாகின லகண்டமா மனுபவ சித்தியெப் படி
யென்ருல், சாடி நீர்மண்ணைப் பிரித்ததேற் ரும்பொடி தானு
மண் ணெடுமாயும், ஊடி ஞானமு மறிவிலா மையைக்கெடுத்
தொக்கவே கெடுந்தானே.

இ-ள். முத்திரூபமாகிய பரிபூரணமான பிரமஸ்வரூபத்தில் அந்தக்கரணத்தின் விருத்திரூபமான தத்துவஞானமுஞ் சேர்ந்து விசேடமானல், அகண்டாகார அனுபவம் சித்திப்பது எங்ஙனம்? என்னின், சாடியிலிருக்கும் சலத்தின்கண் உள்ள சேற்றை வேறுசெய்த தேற்ருங்கொட்டைத் தூளும் அச்சேற்ரேடுங் கெடும்; அதுபோல, விருத்திஞானமும் பகைத்து அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்துத் தானுங் கூடவே நசிக்கும் எ-று.

இ-ம். விசாரஞானம், அறிவுதயமாம் பொருட்டு அறிவின்மையைக் கெடுத்து, அதனேடுங் கெடுவதே அன்றிச் சேடிக்கமாட்டாது
என்பதாம். 87

அ-கை. கைதவங்கள் என்ற செய்யுள் முதல் இதுகாறும் உகபற்சிருட்டியால் உண்டான சஞ்சிதம் பரஞானத்தால் கெடும் எனவும், அதனல் உண்டான மனேகாரியமான கன்மத்தை அதன் காரணமான விசாரஞானங் கெடுத்து, அஃதும் இதனேடுங் கெடும், எனவும் கூறி, இச்செய்யுளில் அவ்வனுபவமுள்ள சீவன்முத்தர் இலக்கணங் கூறல்.

இந்த நிச்சய முத்தரு னனுபவ மிருப்பதெப் படியென்
ருல், சிந்தை யற்றபூ மண்டல விராசனுஞ் சிசுவும்போற் சுக

மாவர், பந்த முத்திகண் மறந்துபோ முண்டென்று பலர்
சொலி னகையாவர், அந்த ரத்தையுண் டுமிழ்ந்ததோர் கொசு
கெனு மவர்களை நகையாரோ.

இ-ள். இந்த நிச்சயரூபமான வகண்டாநுபவமானது சீவன்முத்தருக்குள்ளே அனுபவமாக இருக்கின்றது எவ்வண்ணம்? என்ருல், பகைவர் உளரென்னுஞ் சிந்தையின்றிப் பூவுலகமுழுதும் ஆளுகின்ற சக்கரவர்த்தியையும் நன்கு தீதென்றறியாத குழந்தைகளையும்போல, அவர்கள் சுகஸ்வரூபராயிருப்பார்? பந்தமுத்திரூபமான பாவனு விகற்பங்கள் ஒழிந்துபோம்; அவை உளவாம் என்று அநேகருரைக்கில் சிரிப்பார், ஒருமசகமானது ஆகாயத்தை விழுங்கிக் கக்கிற்றென்னு மவர்களை யார்தான் நகையார்கள்? எ-று.

ப-ம். சுவானுபூதி எப்போதும் ஒருதன்மையாக விளங்குகின்ற தனக்கு, அறியாமையால் பந்தமும் அதன் நிவர்த்தியான வீடும் இப்போது உண்டானது இன்று என்பார், "பந்த முத்திகண் மறந்துபோ முண்டென்று பலர் சொல்லி னகையாவர்" எனக் கூறினுர்.

இ-ம். அறிவறியாமை இன்றி முன்னுள்ள சத்தமாத்திரமாக விளங்கிச் சுகித்திருப்பவனே சீவன்முத்தன் என்பதாம். 88

அ-கை. மத்தியில் அவாந்தரமாகத் தோன்றும் கற்பனையில் மயங்காமைக்கு ஓர் கதை கூறல்.

மலடி மைந்தனுந் தாணுவிற் புருடனும் வான்மலர் முடிசூடி
இலகு கந்தர்ப்ப நகரிலே சுத்திகை யிரசதம் விலைபேசிக்[டார்
கலக மாயினு ரிடையினிற் கயிற்றராக் கடித்திரு வருமாண்
அலகையாயினு ரெனும்விவ காரத்தை யறிந்தவன் மயங்கானே

இ-ள். மலடி புத்திரனும், குற்றியிற் றோன்றிய புருடனும், ஆகாயதாமரைப் பூவைச் சிரசில் தரித்து, விளங்காநின்ற கந்தர்வ நக

ரத்திலே கிளிஞ்சில் வெள்ளியை விலைபேசி பிணக்கடைந்தார்கள்; நடுவில் ரச்சு சர்ப்பந் தீண்டி முன் சொன்ன இரண்டுபேர்களும் இறந்து போயினுர்கள் என்கிற கதையினது நியாயத்தைத் தெரிந்தவன் மயங்கமாட்டான் எ-று.

இ-ம். கற்பனையின் மூலந் தெரிந்தவன் அதனிடத்தில் மயங் 89
கான் என்பதாம்.

அ-கை. இதுகாறும் காரியோபாதியான அவித்தையினுல் உண்டான மயக்கத்தை நீக்கி, மேற்காரணோபாதியான மாயையினுல் உண்டாகும் மயக்கத்தைக் களைதற்பொருட்டு, அஃதும் மித்தையாதலின், அதனுல் வரும் பலப்பிராப்திகளும் மித்தை என்று அகற்றி, நீ சுவானுபூதியாக விளங்குவாய் எனக்கூறல்.

மாயை யென்பது பொய்யெனி லதுபெற்ற வகையெலாம்
பொய்யாமே, தாயை யன்றிமக் களுக்கொரு பிறவியுஞ்
சாதியும் வேறுண்டோ, சேய சொர்க்கமு நரகமு நன்மையுந்
தீமையும் பாராமல், தூய சத்துச்சித் தானந்த பூரண சொரு
பமா யிருப்பாயே.

இ-ள். மாயையென்று சொல்லப்படுவது மித்தை யென்ருல், அதனுல் உண்டான பொருளனைத்தும் மித்தையேயாம்; எங்ஙனமெனின், தாயின் பிறப்புஞ் சாதியுமன்றி அவள் புத்திரருக்கு வேறு ஒரு பிறப்பும் குலமும் உண்டோ இல்லை. ஆதலால், செவ்விதான சுவர்க்காதி பதங்களும், ரௌரவாதி நரகங்களும் நன்கென்பவையும் தீங்கென்பவையும் இவையெனப் பாராமலே பரிசுத்தமான சச்சிதாநந்தமாகிய பரிபூரண ஸ்வரூபமாக இருப்பாய் எ-று.

இ-ம். மாயை மித்தையாதலின் அதன் காரியங்கள் அனைத்து 90
மித்தையேயாம் என்பதாம்.

அ-கை. மாயாகாரியம் மித்தை ஆயின் பிரமன் முதலிய அனைத்தும் மித்தையாமே? அங்ஙனங் கூறின் குற்றம் வாராவோ என வினுதல்.

பங்க யாசனன் முதற்பல தேவரும் பாருள பெரியோரும்
கங்கை யாதியாந் தீர்த்தமுந் தேசமுங் காலமு மறைநாலும் [ல்
அங்க மாறுமந் திரங்களுந் தவங்களு மசத்திய மெனச்சொன்னு
எங்க ளுயக னேயத ளுற்குற்றங்க ளில்லையோ மொழிவீரே.

இ-ள். எமதாண்டவரே! பிரமன் முதலிய சமஸ்த தேவர்களும், பூமியின்கண்ணுள்ள மகான்களும், பகீரதி முதலிய தீர்த்தங்களும், புண்ணிய தேசங்களும், திரிகாலங்களும் வேதங்கள் நான்கும், சாத்திரங்களாறும், பிரணவாதி மகாமந்திரங்களும், தவங்களும் மித்தை என்றுரைக்கில், அங்ஙனஞ் சொல்லுவதனுல் பிழைகளில்லையோ? சொல்வீர் எ-று.

இ-ம். வெளிப்படை. 91

அ-கை. மேல்வினுவிற்கு உத்தரம்.

சொற்ப னந்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று சொல்
வது பிழையானுல், அற்ப மாயையிற் ருேன்றிய சகங்களை
யசத்தெனல் பிழையாமே, சொற்ப னந்தனிற் கண்டதைப்
பொய்யென்று சொல்லலா மெனின்மைந்தா, அற்ப மாயையிற்
ருேன்றிய சகமெலா மசத்திய மெனலாமே.

இ-ள். புத்திரா! கனவில் கண்டதை மித்தையென்று சொல்வது குற்றம் ஆயின், அற்பமாகிய மாயையினிடத்திற் ருேன்றிய உலகங்களனைத்தும் மித்தை யென்ருல் குற்றமாம்; கனவில் கண்டதை மித்தை யென்று சொல்லலாமெனில், சிறுமையாகிய மாயையினிடத்தில் உண்டான உலகமனைத்தையும் மித்தை யென்றுரைக்கலாம் எ-று.

இ-ம். சொப்பனம்போல மாயாகாரியமான சகசீவ பரங்கள் என்றும் மித்தையாதலின், அவைகளின் இயல்பைக் கூறுதலால் குற்றமில்லை என்பதாம். 92

அ-கை. சத்து அசத்தின் உண்மை இஃதெனக் கூறல்.

பொய்யை மெய்யென்ற மூடர்புண் ணியரென்று புரா
ணங்கூப் பிடுமானுல், மெய்யை மெய்யென்ற ஞானிக்குக்
குற்றங்கள் விதித்தசாத் திரமுண் டோ, பொய்ய தேதெனி
னுமரூ பங்களாம் பூதமா கியமாயை, மெய்ய தேதெனிற் சச்
சிதா னந்தமாய் வியாபிக்கு மான்மாவே.

இ-ள். மித்தையைச் சத்தியமென்ற அறிவிலாரைத் தருமவான்களென்று அஷ்டாதச புராணங்களு முறையிடுமாயின், உண்மையை உண்மையென்ற ஞானவான்களுக்குக் குற்றங்களை நியமித்த நூல்களுமுளவோ? மித்தையாவது எது எனில் நாமரூப வடிவங்களான பஞ்சபூத பௌதிகங்களாகிய மாயையேயாம்; தத்துவம் யாது எனில், சச்சிதாநந்த ஸ்வரூபமாக வியாபித்திருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபமேயாம் எ-று.

இ-ம். ஆத்மா அனுத்மாவின் இலக்கணங் கூறினதாம். 93

அ-கை. மாயையின்தன்மை இஃதெனத் தோன்ற அறுவகையால் வினுவல்.

மாயை யென்பதே துடையா ரெப்படி வந்தது வருவா
னேன், மாயை யென்பது பிரமத்தின் வேறெனின் வத்துவு
மிரண்டாமே, மாயை யென்பதும் பிரமமு மொன்றெனின்
வத்துவும் பொய்யாமே, மாயை யென்றமே கங்களுக் கொரு
சண்ட மாருத குருமூர்த்தி.

இ-ள். மாயை என்கின்ற மேகங்களுக்கு ஒப்பற்ற பெருங்காற்றாகிய தேசிகமூர்த்தியே! மாயை என்று சொல்லுவது யாது? அதனை

உடையவர் யாவர்? எவ்விதம் உதயமாயிற்று? உண்டான காரணம் என்ன? மாயை என்று சொல்வது பிரமத்துக்கு வேறானது என்றுரைக்கின் வஸ்துவுந் துவிதமாமே? மாயையென்று சொல்லப்படுவதும் பிரமமென்று சொல்லப்படுவதும் ஏகமென்றால் மாயாவஸ்துவைப் போலப் பிரமவஸ்துவும் அசத்தியமாமே? இதனை அருளுவீராக எ-று.

இ-ம். மாயையின் உருவத்தையும், அதை உடையவர்களையும், அதனுற்பத்தியையும், அஃது உதித்தற்குக் காரணமும், அஃது பிரமத்திற்குப் பின்னமாயின் வஸ்து துவிதமாமே எனவும், அபின்னமாயின் வஸ்துவு மித்தையாமே யெனவும், அதனுண்மையைத் தெரிய வினாவினதாம். 94

அ-கை. மேற்கூறிய அறுவகை வினாக்களில் முதல்நான்கு வினாவிற்கு உத்தரங் கூறல்.

அதனை யின்னதென் றுரைத்திடப் படாமையா லவாச்
சிய வடிவாகும், இதுதனக்குள துடலியா னுலகுமெய் யெனு
மவ ருடையோர்கள், கதையி லாதபோய் வந்ததிப் படி
யென்று கண்டபே ரிலைமைந்தா, விதன மாயையேன் வந்த
தென் றாற்புத்தி விசாரமற் றதனாலே.

இ-ள். மகனே! அம்மாயையை இத்தன்மையுள்ளதென்று சொல்லக்கூடாமையால் அவாச்சிய உருவமாம்; இஃது எனக்குள்ளது, இத்தேகம் நான், இச்சகம் சத்தியம் என்னும் அபிமானமுடையவர்களே அதனை யுடையவர்கள்; காரணமில்லாத மித்தையான மாயை யுதித்தது இவ்விதமென்று பார்த்தவர்கள் இல்லை. துன்பமயமான மாயையானது என் தோற்றிற்று எனில், ஆத்மஞான விசாரம் செய்யாததினால் வந்தது எ-று.

ப-ம். உருவம் அருவம் உருவாருவம் என மாயையைப் பகுத்துச் சொல்லக்கூடாதென்பார், "அவாச்சிய வடிவு" எனவும், தேகாதி

பிரபஞ்சத்தை உண்மையென்று கொள்பவரே அம்மாயை உடையவரென்பார் "உட லியானுலகு மெய்யெனு மவருடையோர்கள்" எனவும் மித்தையாகத் தோன்றல் மாத்திரமே அன்றி உற்பத்தி இல்லை என்பார் "பொய்வந்த திப்படி யென்று கண்டபேரிலை" எனவும், அங்ஙனந் தோன்றுதல் யாதினால் என விசாரிக்கும் விசாரம் இன்மையே அதனுற்பத்திக்குக் காரணம் என்பார், "மாயையேன் வந்த தென்றாற் புத்திவிசார மற்றதனாலே" எனவுங் கூறினார்.

இ-ம். மாயையின் உருவத்தையும், அதனை உடையவர்களையும், அதனுற்பத்தியையும், அஃது உதித்தற்குக் காரணத்தையும் இவை யெனக் கூறினதாம். 95

அ-கை. ஐந்தாம் வினாவிற்கு உத்தரம்.

அருவ மாகுமா யாவித் தைகள்விளை யாடுமுன் றெரியாவே
உருவ மாம்பல கந்தர்ப்ப சேனையா யுதித்தபின் வெளியாகும்
பிரம சத்திக ளனந்தமா மதைக்கண்டு பிடித்திடல் கூடாதே
பரவுபூதங்கள் கண்டனு மானத்தாற் பலருக்கும் வெளியாமே.

இ-ள். இந்திரசாலஞ் செய்பவன் அருவமாகிய கந்தர்வ நகர முதலானவைகளைக் காட்டி விளையாடுதற்கு முன்பு அவன் மாயா வித்தைகள் தோன்றாவாம்; வடிவங்களாகத் தோற்றுகின்ற அநந்த கந்தர்வசேனைகள் உண்டானபின்பு அவ்வித்தைகள் விளக்கமாகும்; (அதுபோல) பிரமத்தினது சத்திகளானவை அநேகமாம்; அம்மாயா சத்தியைக் கண்டுபிடித்தல் கூடாததாம்; விரியும் பஞ்சபூதங்களைப் பார்த்து அனுமானப் பிரமாணத்தால் யாவர்க்கும் அப்பிரம சத்திகளுண்டென்று விளங்கும் எ-று.

இ-ம். மித்தையான சகந்தோன்றுதலின், அங்ஙனந் தோற்றுவிக்கும் மித்தையான மாயாசத்தி ஒன்று உளது என உணரவேண்டும் என்பதாம். 96

இதுவுமது

காரி யங்களுஞ் சத்தியா தாரமுங் காணுமற் றதுமாயம்
பாரி னின்றமா யாவியுஞ் சேனையும் பார்ப்பவர் கண்காணும்
வீரி யந்திகழ் வித்தையா யினசத்தி வெளிப்படா ததுபோலப்
பேரி யற்பிர மத்துக்கு முலகுக்கும் பிறிதுசத் திகளுண்டே.

இ-ள். அச்சத்தியினது ஆதாரமான பிரமமும் சீவேஸ்வர சகத்தாகிய காரியங்களுந் தோன்றும்; அம்மாயாசத்தியானது மாயமாயிருக்கும்; பூமியின்கண் இருந்த மாயாவித்தை செய்பவனும், அவனாற் காட்டப்பட்ட சேனைகளும், காண்பவர் கண்ணிற்குத் தோன்றும்; கெம்பீரமாய் விளங்குகின்ற வித்தையாகிய சத்தியானது தோன்றாது; அதைப்போல, மகத்துவமுள்ள பிரமஸ்வரூபத்துக்கும் சகத்துக்கும் மத்தியில் சில சத்திகள் உளவாம் எ-று.

இ-ம். பிரமத்திற்கும் பிரபஞ்சத்திற்கும் மத்தியில் அவாந்தரமாகத் தோன்றுகின்ற மாயை தனியே ஓர்முதலாகிப் பிரமத்திற்கு வேறுபட்டிராது, அதனால் வஸ்து இரண்டாகமாட்டாது என்பதாம். ()

அ-கை. ஆறும் வினாவிற்கு உத்தரம்.

சத்தி சத்தனைத் தவிரவே றன்றுகாண் சத்தனை மாயாவி
வித்தை காட்டிய விந்திர சாலம்போய் வித்துவா னும்போலப்
புத்தி மைந்தனே சத்திமா னாகிய பூரண வான்மாவின்
வத்து நிர்ணயஞ் சொன்னதிட் டாந்தத்தின் வழிகண்டு தெளிவாயே.

இ-ள். அறிவுள்ள மகனே! இந்திரசால சத்தியானது அதனைக் காட்டிய சாலக்காரனைவிட வேறன்றாம்; சத்தியையுடையானாகிய சாலக்காரன் காண்பித்த வித்தையாகிய இந்திரசாலம் நீங்கி வித்துவானும் வண்ணம்போல, சர்வசத்திமானாகிய பரிபூரணவாத்மாவின் ஸ்வரூப நிச்சயத்தைச் சொல்லிய திருஷ்டாந்தத்தினுடைய மார்க்கத்தைப் பார்த்துத் தெளிந்து கொள்வாய் எ-று.

இ-ம். சத்தனைத் தவிரச் சத்தி என்று ஒருவஸ்து வேறு இன்மையானும், அச்சத்து இல்லாதவிடத்தும் சத்தன் இருக்கையானும், அச்சத்தனுஞ் சத்தியும் எங்ஙனம் ஒன்றும்? அங்ஙனம் ஒன்றாகாமையான் அச்சத்தியைப்போல இச்சத்தன் சத்தாகான் என்பதாம். 98

அ-கை. பிரதிபிம்பமான மாயாசத்தியை நீக்கி, பிம்பமான சிற்சத்தியை வெளிப்படுத்துவான், அசத்தான மாயாசத்தி உள்ளது என்பது எங்ஙனம்? என்ற வினாவிற்கு உத்தரம்.

இல்லை யாகிய சத்தியை யுண்டென்ப தெப்படி யெனக்
கேட்கில், புல்லை யாதியா மசேதனப் பொருளெலாம் பூத்துக்
காய்ப்பனபாராய், நல்லை யாமக னேயதிலதிற் சிற்சத்தி நடந்
திடா திருந்தக்கால், தொல்லை யாய்வருஞ் சராசர வுயிர்க்
கெலாஞ் சுபாவங்கள் வேறுமே.

இ-ள். நற்குணங்களையுடைய புத்திரனே! மித்தையாகிய மாயாசத்தியை உளதென்பது எங்ஙனம்? என்று கேட்பாயாகில், புல்முதலியனவாகிய சடவஸ்துக்களனைத்தும் அததற்குரியகாலத்தில் புஷ்பித்துக் காய்ப்பனவற்றைப் பார்த்திடாய்; அவ்வப்பொருள்களிற் சிற்சத்தியானது செல்லாதிருக்குமாயின் தொன்றுதொட்டு வருகின்ற தாவர சங்கமாகிய உயிர்களனைத்திற்குங் குணங்கள் மாறும். எ-று. 99

இதுவுமது

கருப்பை முட்டையுட் பறவைகள் பலநிறங் கலந்தசித்
திரம்பாராய், அருப்ப மாஞ்சத்தி நியமமில் லாவிடி லரசிலா
நகர்போலாம், நெருப்பு நீர்களாங் கசப்புமே மதுரமா நீசனு
மறையோதும், பொருப்பு மேகமாங் கடலெலா மண்களாம்
புவனமிப் படிபோமே.

இ-ள். கருப்பையிலிருக்கும் முட்டையிலுள்ள பக்ஷிகள் அநந்த வர்ணமுடையதாகும் விசித்திரத்தைப் பார்; அருமையான சிற்சத்தியின் நியமம் இல்லாமற்போனால் அரசன் இல்லாத பட்டணத்தைப் போல எல்லாம் மாறுபடும்; (அஃதெங்ஙனமெனில்) அக்கினியானது சலமாக்க் குளிரும்; கைப்பும் தித்திப்பாகும்; சண்டாளனும் வேதாத்தியயனஞ் செய்வான்; மலையும் மேகம்போற் சஞ்சரிக்கும்; சமுத்திரங்கள் அனைத்தும் மண்ணாகும்; இவ்வண்ணம் சகத்தானது தன் சுபாவம் மாறுபடும் எ-று.

இ-ம். சூரிய கிரணமே பகிர்முகத்தில் மித்தையான சலமாகவும் அந்தர்முகத்தில் உண்மையான கானலாகவும் தோற்றுவனபோல, பிரமப்பிரகாசமே பகிர்முகத்தில் மித்தையான மாயாசத்தியாகவும், அந்தர் முகத்தில் உண்மையான சிற்சத்தியாகவும் தோன்றிய இச்சத்தியே, அனைத்திற்கும் உள்ளீடாயிருந்து நடாத்துதலின், இஃதின் தன்மையை அதன்மேல் வைத்துக்கூறினதே அன்றி அதற்கு இன்றென்பதாம். 100

அ-கை. இச்சத்திகள் நீங்கலும், சத்தனைத் துவிதம் இன்றித் தரிசித்தலும், முத்தியை அடைதலும் எங்ஙனம்? என்று, மூன்று வகையால் வினாதல்.

ஆர்க்குங் காணவு மறியவும் படாதென்று மவாச்சிய
வடிவென்றும, சேர்க்கு நாமரூ பப்பயிர் வித்தென்றுஞ் செப்
பிய சிற்சத்தி, பேர்க்கு மாறெங்ஙன் பிரித்திடப் படாதெனின்
பிரமபா வனையொன்றாப், பார்க்கு மாறெங்ஙன் முத்தியா குவ
தெங்ஙன் பரமசற் குருமூர்த்தி.

இ-ள். மேலான தேசிகரே! யாவருக்கும் பார்க்கவும் உணரவும் கூடாது எனவும்; இன்னதென வுணர்த்தக்கூடாத ரூபம் எனவும், கற்பனையாகச் சேர்க்கின்ற நாமரூபப் பிரபஞ்சமாகிய பயிருக்கு விதை

எனவும் சொல்லிய சிற்சத்தியை நீக்குமாறு எப்படி? நீக்கக்கூடாது என்றால், ஸ்வரூப சமாதியில் அத்துவிதமாகத் தரிசிக்குமாறு எப்படி? வீடு உண்டாவது எப்படி? எ-று.

இ-ம். வெளிப்படை. 101

அ-கை. முதல் இரண்டு வினாவிற்கு உத்தரங்கூறல்.

வாயுத் தம்பனஞ் சலத்தம்ப னமணி மந்திர மருந்தாலே,
தேயுத் தம்பஞ் செய்திடி லதிலதிற் சிறந்தசத் திகளெங்கே,
நீயச் சச்சிதா நந்தமாய் வேறொன்று நினைந்திடா திருப்பா
யேல், மாயச் சத்திபோ மீதன்றி மந்திர மறைகளிற்
காணோமே.

இ-ள். மணிமந்திர ஔஷதங்களினால் வாயு ஸ்தம்பனமும் ஜல ஸ்தம்பனமும் அக்கினி ஸ்தம்பனமும் செய்தால் அவ்வவற்றில் சிறந்திருக்குஞ் சலனம் நிகழ்ச்சி உஷ்ணம் ஆகிய மூன்று சத்திகளும் எங்கேயிருக்கின்றன? நீ அந்தச் சச்சிதாநந்த வடிவமாகி மற்றொன்றையும் நினையாதிருப்பாய் ஆகில் மாயாசத்தி நீங்கும்; இதைத்தவிர உபாயம் வேதங்களிற் பார்த்திலம் எ-று.

இ-ம். குருவாக்கியப்படி உண்மையான சச்சிதாநந்த ஸ்வரூபமே தானாகச் சிந்திக்கின் அதன்மயமாதலும், இல்லாததான மாயாசத்தி யில்லாததாகவே நீங்குதலும் ஆம் என்பதாம். 102

அ-கை. மூன்றாம் வினாவிற்கு உத்தரங் கூறல்.

மேவு மண்ணிலவ் வியத்தமே வியத்தமாம் விவகரித்திட
வேண்டின், நாவி னான்மண்ணைக் குடமென்ப ரக்குட நசிப்
பது நாவாலே, பாவு நாமரூ பங்களை மறந்துமண் பார்ப்பதே
பரமார்த் தம், சீவபேதகற் பிதங்களை மறந்துநீ சின்மய
மாவாயே.

இ-ள். கடக சத்தி தங்கிய மண்ணில் அக்கடம் ரூபிகரிக்கு டும் மறைப்பட்டிருந்த அச்சத்தி, கடமாகிய பின்னர் வெளிப் டும், விவகரிக்கு நிமித்தம் நாவினல் அம்மண்ணைக் கடமென்று சொல்லுவார்கள்; அக்கடநாமம் போய் மண்ணுக நிற்பதும் நாவாலே டாம்; கற்பனையாக வழங்குகின்ற நாமரூபவடிவங்களை நினையாது மண்ணுகப் பார்ப்பதே உண்மை ஞானமாம்; அங்ஙனம் சீவன் ஈஸ் ரன் சகத்து என்னும் வேறுபாடுகளை நீக்கி நீ சின்மாத்திரம் ஆவாய். எ-று.

இ-ம். கடத்தை மண் என்று அறியின் கடம் என்பது நசித்து அது மண்ணுக விளங்குவதுபோல, சிற்சத்தியைச் சித்தெனக் காணின் அச்சத்தி நீங்கி அது சித்தாக விளங்குவதே மாயா நிவர்த்தியாகிய மூத்தி என்பதாம்.

இஃது மேற்கூறும் எண்வகை ஆநந்தத்தில் ஒன்றான அத்து விதானந்தம் எனக்கொள்க. 103

அ-கை. அச்சத்திகள் நீங்கின விடத்தும் அதன்காரியமான திரிசிய நீங்காமையால் அஃது நீங்கும் உபாயம் அனுக்கிரகிக்கவேண்டும் என்ற வினவிற்கு உத்தரம்.

பூரிக் குங்கன சச்சிதா நந்தத்திற் பொய்சடந் துயர் மூன் றும், தூரத் தாயினுந் தோன் றுபாழ் விபரிதந் துடைப்ப தெப் படியென்றால், நீரிற் றேன் றுந் தன் னிழறலே கீழதாய் நின் றலே யினுநேராய்ப், பாரிற் றேன்றிய தன்னை நோக் கிடி லந்தப் பாழ்நிழல் பொய்யாமே.

இ-ள். பூரணமாயிருக்கின்ற கனமான சச்சிதாநந்த ஸ்வரூபத்தில் அனுர்தசட துக்கமாகிய திரிவிதமும் இலவாயினும் மெய்போலத் தோன்றுகின்ற பாழாகிய விபரீதத்தைக் கெடுப்பது எவ்விதம் என்னில், சலத்தில் பிரதிபலித்துத் தோன்றுகின்ற தனது சாயையானது தலை

க சீவ பாங்களாகிய
ணையோ அவ்வளவு
அவ்வளவு காலமும்
பாய் இடைவிடாத
ாக இருந்து சைதன்
ல் நீ இருந்தாலும்

ாணுயின், அவ்வுருவ
ன்பதாம். 106

நீங்கிச் சிற்சத்தி
ான பின்பு, அவ்
தின ஆசாரியரை
ம்போல ஆநந்தமே
ல்.

ணச் சச்சிதாநந்த
ருகு டென்றுலஃ
சிவன்கள் சத்தான
ம், ஆனந்த மிவை
ருநாதனே.

ப்பதன்றித் தன்னைத்
சச்சிதாநந்த சுபாவ
றும் ஏகமாயிருக்குமா
ண்ணம் பார்த்திலன்;
மை ஒக்கும்; சித்தும்
மானது வெளியாகத்
107

அ-ை

மொள
யுங்க
சுபாவ
விருத்

இ-
மலரில்
அததற்கு
ளுன்றி
சச்சிதாந
விருத்தியி

தாம
விருத்தி
மபிதான
ளொன்ற
திப்பிரிவி

இ-ள்.
ளால் உண்டா
எனவும் கோ
பெறுவனவாம்
போதும் ஏக
சச்சிதாநந்த ஸ்

ளிற் சத்தொன்று
காரத்தி லாநந்தம்
வொழிவாதி சாங்
ளியாம், மடமான
லாநந்தமே.

மூடவிருத்தியில் சத்து
தலிய கோர விருத்தி
தான்றும்; உறுதியான
த்து ஆனந்தம் ஆகிய
மூடவிருத்திகளையும்
து சாந்தவிருத்தியைப்

ம் விருத்தி பேதங்களி
பாலத் தோன்றினதே 110
வுன்று என்பதாம்.
? என்ற வினுவிற்கு

ந்த மெனுமிலக் கண
துசித் தாவதே தாநந்த
க டாதிருப் பதுசத்து
நுகர்போது சுகமாகு

ந்தருளிய குருசுவாமியே!
தெரிந்திலன்; நீங்காத சத்

தென்
கேட்ட
தாகும்
அனுப
மென்று
இ
அ-கை.
நா
யம், நீ
மெனிஞ
மனு ப
மத கு
இ-ள்
துகளாக்கி
இருக்கின்
யங்களும்
ருபதேசமு
நந்தமே
எவ்விதம் எ
இ-ம்.
அகை. ஆ
சென்
கால மிவ
வருகின்ற
கடவு ளூட

வுடல்கெடினு மிவனிருப் பதுகொண்டு சத்தென்ப தொக்கு
மகனே.

இ-ள். மைந்தா! முற்சநநங்களிற் செய்த கன்மங்களானவை தேகத்தைக் கொடுக்குமென்றால், சென்றகாலத்தினும் இப்புருடனிருந்தான் அல்லவா? இப்போது செய்த கன்ம மனுபவித்ததற்குத் தக்க இனி நரக சொர்க்கங்களை அடைவன் என்றால், எதிர்காலத்தினும் இவனிருப்பான் அல்லவா? சித்தப்பிரமைக்குக் காரணமான யாதனாசரீரமும் தேவசரீரமும் மானுடசரீரமுமாக மாறி மாறி நசிக்கும்; தனது மித்தையாகிய தேக நசிக்கினும் இத்தேகி கெடாம லிருப்பதனால், இவனே சத்தென்னு மனுபவமொக்கும் எ-று.

இ-ம். தேகமுதலியன நசிக்கினும் தான் நசியாமல் மூன்று காலங்களினும் இருத்தலின் ஆத்மாவே சத்தென்பதாம். 113

அ-கை. ஆத்மா சித்தென்பதற்கும் ஆநந்த மென்பதற்கும் அனுபவங் கூறல்.

இருளாக மூடுஞ்சு ழுத்தியி லிராத்திரியி லிரவிசுட ரற்ற
பொழுது, மருளாற விருளையும் பொருளையுந் தெரிகின்ற
வகைகொண்டு சித்தாகுமே, பெருவாழ்வு மிக்கதா னே
தன்னி டத்தினிற் போத பிரியமதனால், அருகாத பிரி
யஞ்சு கத்தில்வரு மாதலா லாநந்த மாமைந்தனே.

இ-ள். மகனே! அந்தகாரமாக மூடிக்கொள்ளும் சுழுத்தி அவத்தையிலும் இரவிலும் சூரியப்பிரகாச மில்லாதபோதும் மயங்காமல் இருட்டையும் வஸ்துக்களையும் காண்கின்ற வகையினால் ஆன்மா சித்தாகும்; பேராநந்த மிகுந்த தானே தன்னிடத்தில் நீங்காத பிரியம் வைப்பதனால் குறையாத பிரியமானது தனது சுகத்தில் வருவது அனுபவம், ஆதலால் ஆன்மாவே ஆநந்தமாம் எ-று.

இ-ம். ஆத்மா அறிவறியாமை இன்றி அறிவாயிருந்து அறிதலின் சித்தும், விடயங்கள் அனைத்தினுமுள்ள பிரிய நீங்கினும் தனது பிரிய நீங்காமையின் ஆநந்தமும் ஆம் என்பதாம். 114

அ-கை. சுகசாதனங்களில் பிரிய மிருப்பதுபோல ஆத்மாவிலும் பிரிய மிருத்தலின் அது ஆநந்தத்திற்குச் சாதனமாகாதோ? எனில், அங்ஙனம் ஆகாது என்பதற்கு அனுபவம் கூறல்.

அன்னபா னாதிசுக சாதனம தாகையா லார்க்கும்வெகு
பிரியமாகும், இன்னவா றான்மாவு மாநந்த சாதன மெனக்
கருதல் பொருளல்லவே, சொன்னவான் மாவையொரு சுக
சாத னங்களொடு சொல்லுவா யாகின் மகனே, உன்னதா
நந்தம்வே றோவனு பவிப்பதா முபயவான் மாவு முளவோ.

இ-ள். மைந்தா! உண்பன பருகுவன முதலியவை சுகத்துக்குச் சாதனமாகையால் யாவர்க்கும் மிகுந்த பிரியமாம்; இவ்வண்ணம் ஆத்மாவும் ஆநந்தத்துக்குச் சாதனமென்று நினைப்பது அருத்தமல்லவே; சொல்லிய ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஒரு சுகசாதனங்களோடுங்கூடச் சொல்லுவையாகில்; உனதாநந்தமானது உன்னைவிட வேறோ? அனுபவிப்பதாகிய இரண்டா மாத்மாவும் உண்டோ எ-று.

இ-ம். சாதனம் இறந்து சாத்தியமான இடத்தில் சேஷித்த நிரதிசயாநந்தம் வேறும், அஃது அனுபவிக்கும் ஆத்மா வேறும் இன்று; ஆதலினால், அவ்வாத்மா ஆநந்தமாவதன்றி அதற்குச் சாதனமாகாது என்பதாம். 115

அ-கை. ஆத்மா ஆநந்த ஸ்வரூபமாயின் எதிரிட் டனுபவிக்கும் ஆநந்தம் அஃது ஆகாதோ? எனின், அஃது விடயாநந்தமாதலின் ஆகாது என்பதற்கு அனுபவங் கூறல்.

விடயசுக மதில்வருதல் பிரியமாத் திரமாகும் வெகு
பிரிய மான்மாவிலாம், விடயசுகம் வருபிரிய மாறிவரு மான்

மாவில் வெகுபிரிய மாருதுகாண், விடயசுகம் விடலுமாங்
கொளலுமா மான்மாவை விடுவதெவர் கொள்வதெவர்பார்,
விடயசுக போகங்கள் விடுமவனை யவனால் விடப்படா தொரு
நாளுமே.

இ-ள். விஷயாநந்தத்தில் இன்பமுண்டாதல் பிரீதியின் அளவினதாம்; ஆத்மாவினிடத்தில் அதனினும் மிகுந்த பிரியமுண்டாகும்; விடயாநந்தத்தில் உதிக்கின்ற பிரியமானது நிலையாது மாறி மாறி உண்டாகும்; ஆத்மாவினிடத்திலுள்ள மிகுந்த பிரியமானது மாறாத ஒரு தன்மைத்தாம்; விஷயசுகம் வெறுத்துவிடுதற்கும் விரும்பி யேற்றுக்கொள்ளுதற்கும் தகுதியாகும்; இப்படி ஆத்மாநந்தத்தை விடுகின்றவர் யாவர்? கொள்ளுகின்றவர் யாவர்? நன்றாகப் பார்; விடயாநந்தானுபவங்களை ஒருவன் வெறுத்துவிடக்கூடும்; அங்ஙனம் வெறுத்துவிட்டவன் தன்னால் தன்னை வெறுத்துப் புறம்படுத்தக் கூடுமோ? ஒரு நாளுங் கூடாதே எ-று.

இ-ம். விடய இன்பங்களனைத்தும் ஆத்மப்பிரியலேச மாதலின்; அஃது நசித்தும் இஃது நசியாதிருத்தலின், அவ்வாநந்தம் ஆத்மாநந்தமாகாது என்பதாம். 116

அ-கை. ஆத்மா ஆனந்த வடிவமாகின் அதனிடத்தில் வெறுப்பிருக்கின்றதே எனில், அங்ஙனம் இன்றென்பதற்கு அனுபவங் கூறல்.

வேகின்ற கோபங்க ளாலென்னை நான்கொன்று விடு
கிறே னென்றுசிலபேர், சாகின்ற படியினாற் றன்னையே தான்
கொன்று சாவனெனல் சங்கையலவே, தேகந்த னைக்கொல்லு
மவனால்வி டப்பட்ட தேகமவ னல்லன் மகனே, ஆகந்த னிற்
கோப மிலதுதனை யொருநாளு மான்மாவெ றுப்பதிலையே.

இ-ள். மைந்தா! கொதித்தெழாநின்ற கோபங்களால் என்னை யான் கொல்லுகின்றேனென்று சொல்லிச் சிலர் இறக்கின்றபடியினால்; ஆன்மா தன்னைத்தானே கொலை செய்துகொண்டு சாவது என்று சங்கிப்பது சங்கை அன்றாம்; உடலைக் கொல்கின்ற அப்புருடனால் நீக்கப்பட்ட தேகமானது அவ்வாத்மா அன்று, தேகத்தில் கோபம் வந்ததேயல்லாமல் ஆத்மாவை எப்போதும் ஆத்மா வெறுப்பதில்லை எ-று.

இ-ம். ஆத்மா தற்பிரியத்தில் குறைவு வாராமல் தேகத்தை நீக்கினதேயன்றித் தன்னிடத்தில் வெறுப்புண்டானதன்று என்பதாம். 117

அ-கை. தனது ஆனந்த முதலிய ஆநந்தங்கள் ஆத்மா என வருமெனில் அங்ஙனம் ஆகா எனக்கூறி, ஆத்மாநந்தமே முக்கியம் எனக்கூறல்.

தாகப்ப டும்பொருளி லும்மகன் பிரியமாந் தநயனிலு
முடல்பிரியமாம், ஆகத்தி லும்பிரிய மிந்திரிய மாங்கரண மத
னிலும் பிரியமுயிராம், எகப்பி ராணனிலும் வெகுபிரிய மான்
மாவி லிந்தவான் மாமுக்கியம், ஊகத்தி னாற்கௌண மித்தை
கர்த் தாமூன் றுமொன் றினொன் றதிகமகனே.

இ-ள். மைந்தனே! பிரியமாகச் சம்பாதிக்குந் தனங்களினும் புத்திரன் பிரியமாகும், அப்புத்திரனிலுந் தேகம் பிரியமாகும், அத்தேகத்திலும் இந்திரியங்களானவை பிரியமாகும், அவ்விந்திரியங்களினும் சீவனானது பிரியமாகும், ஒன்றான அச்சீவனிலும் கூடஸ்தனிடத்தில் மிகுந்த பிரியமாம். ஆதலால் இவ்வாத்மாவே முக்கியமாம்; உத்தியினால் கௌணாத்மா மித்தையாத்மா கர்த்தாத்மா ஆகிய மூன்றும் ஒன்றினொன்று அதிகமாம் எ-று.

இ-ம். தனமுதலிய ஆறினும் வைக்கின்ற பிரியம் கௌணம் 118
எனவும், ஆத்மப்பிரியமே முக்கியம் எனவுங் கூறினதாம்.

அ-கை. ஆத்மாநந்தமே முக்கியமாயின், புத்திரன் முதலியவைகள் ஆத்மா எனவும், அவைகள் முக்கியம் எனவுங் கூறியது என்னே? எனின், அதற்கு உத்தரங் கூறல்.

கெடலான பொழுதிவன் காணிக்கு மகனுன கௌண
வான் மாமுக்கியம், விடலாத வுடலம்ப ரிக்குநா ளுடலான
மித்தையான் மாமுக்கியம், திடமான நன்மைகதி வேண்டி
னுற் கர்த்தனுஞ் சீவவான் மாமுக்கியம், சடமாயு முத்தியி
னின் ஞானவான் மாவான தானேம காமுக்கியம்.

இ-ள். மரணகாலத்தில் இவன் ஆதீனத்துக்கு வேண்டிய புத்திரனை கௌணுத்மாவே முக்கியமாம்; நீங்காத தேகத்தைத் தாங்குகின்ற நாளில் அத்தேகமான மித்தையாத்மா முக்கியமாம்; பலமாகிய நல்ல கதியைவிரும்புங்காலத்தில் நானென்னுஞ் சீவாத்மாமுக்கியமாம்; திரிசியங்கள் நீங்கியமோக்ஷத்தில் ஞானுத்மஸ்வரூபமாகியதானேமுக்கியமாம்.

இ-ம். புத்திரன் முதலிய மூன்றையும் முக்கியாத்மாவென்றது ஒவ்வோர் சமயத்து ஆதலால் பூர்வபக்ஷமும், ஆத்மாவை முக்கியம் என்றது என்றும் ஆதலால் சித்தாந்தமுமாம் என்பதாம். 119

அ-கை. விருப்பு முதல் மூன்று நீங்கிய ஆநந்தமே ஆத்மஸ்வருபமாம் எனல்.

புலியுமனு கூலமெனி விட்டமாம் பகைசெயிற் புதல்வ
னெனி னும்வெறுப்பாம், உலகிலிரு வகையுமல் லாதபுல் லாதி
யிலு தாசீன மாமாதலால், மலினமறு சின்மயன் பலவகையு
மிப்படி மகிழ்ச்சியில் விருப்பமிகழான், அலகிலா னந்தவடி
வாகுமுன் சொருபத்தை யாராய்ந்துபார் மைந்தனே.

இ-ள். மைந்தனே! வெறுக்கத்தக்க புலியும் அனுகூலஞ்செய்யும் ஆயின் சிநேகமாகும்; புத்திரனுயினும் பகைக்கின் துவேஷமாம்; பூமி

யின்கண் இவ்விரண்டும் அல்லாத திரண முதலியவைகளில் உபேக்ஷையாம்; ஆதலினுல் களங்கமற்ற ஞானஸ்வரூபனுனவன் நாலுவிதத்திலும் இவ்வண்ணம் ஆத்மாநந்தத்தில் பிரியத்தை நீங்கான்; அளவற்ற பிரமாநந்த ஸ்வரூபமாகிய உனது ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்தறிவாயாக எ-று.

இ-ம். விருப்பு வெறுப்பு உதாசீனம் ஆகிய மூன்றும் ஆத்மசுகத்திற்கு மாறுபடுதலினுலும், இவைகளில்லாத அச்சுகம் மாறுபடா திருத்தலினுலும், இவ்வாநநதமே ஆத்மஸ்வரூபமாம் என்பதாம். இஃது மேற்கூறும் அஷ்டவித ஆநந்தத்தொன்ருன ஆத்மாநந்தம் எனக் 120
கொள்க.

அ-கை. ஆத்மா நிரதிசயாநந்தம் என்பது அனுபவமாம்பொருட்டு, அதிசயாநந்தம் எண்விதமாகக் கூறுவான் தொடங்கி, ஆநந்தம் எத்தனை வகை? என்ற வினுவிற்கு உத்தரங் கூறல்.

மானஞ்சி றந்தகுரு நாதனே யானந்த வகைகளெத்தனை
யென்னிலோ, ஞானந்தி கழ்ந்தபிர மாநந்தம் வாசனுநந்தம்
விட யாநந்தமென், ருனந்த மூன்றுவித மெட்டுவகை யென்
பர்சில ரவ்வைந்து மிதிலடக்க, மானந்த வகைசொலக் கேண்
மைந்த னேயெட்டு மிஃதின்ன தின்ன தெனவே.

இ-ள். பெருமைமிகுந்த தேசிகோத்தமரே! ஆநந்தப்பிரிவுகள் எவ்வளவென்று கேட்பாயாகில், சித்துவிளங்கிய பிரமாநந்தம் எனவும், வாசனுனந்தம் எனவும், விஷயாநந்தம் எனவும் ஆநந்தம் மூன்றுவிதமாம்; சிலர் எட்டுவிதம் என்று சொல்லுவார்கள்; மற்றைய ஐந்தும் இம்மூன்றிலடக்கமாம்; எண்வகை ஆநந்தமும் இஃது இன்னது இன்னது என்று நாம் அப்பகுப்பைச் சொல்ல, மகனே! நீ கேட்பாயாக எ-று.

ப-ம். பிரமாநந்தத்தில் ஆத்மாநந்தமும், முக்கியாநந்தமும், நிசாநந்தமும், அத்துவிதாநந்தமும், ஞானநந்தமும், ஆகிய ஐந்தும் அடங்கி

யிருக்கின்றது என்பார், 'அவ்வைந்து மிதிலடக்கம்' என ஒருமை யாகக் கூறினர்.

அ-கை. அவ்வஷ்டவித ஆநந்தத்தின் வகை கூறல். 121

போகத்தில் வருசுகம் விடயசுக நித்திரைப் போதுளது
பிரமசுகமாம், மோகத்த னந்தலிற் சுகம்வாச னைச்சுகமு மூப்
பிரிய மானமசுகமாம், யோகத்தி லுளதுமுக்கிய சுகமுதாசீன
முற்றநிசசுகம தாம், ஏகத்தை நோக்கலத் துவிதசுகம்
வாக்கியமெழுந்தசுக ஞானசுகமே.

இ-ள். போகங்களில் வருகின்ற ஆநந்தம் விடயாநந்தமாம்; சுழுத்திகாலத்துள்ள ஆநந்தம் பிரமாநந்தமாம்; மயக்கமாகிய நித்திரை தெளிந்தவருஞ் சமயத்துள்ள ஆநந்தம் வாசனாநந்தமாம்; எங்கும் பிரியவடிவாகக் காணுஞ்சுகம் ஆத்மாநந்தமாம்; சமாதியிலுள்ளது சுகம் முக்கியாநந்தமாம்; உதாசீனத்திலுள்ள ஆநந்தம் நிசாநந்தமாம்; அத்துவிதமான தன்னை நாடாநிற்கும் சுகம் அத்துவிதாநந்தமாம்; மகாவாக்கிய விசாரத்தி லுதயமான ஆனந்தம் வித்தியாநந்தமாம் எ-று.

வருப-ம். ஞேயத்தில் உதிக்கும் இன்பம் என்பார், "போகத்தில் நிச்சுகம்"; எனவும், நனவிற் சுழுத்தியிலுள்ளது பிரமசுகம் என்பார், "நித்திரைப் போதுளது பிரமசுகம்", எனவுங் கூறினர்.

அ-கை. சுருக்கமான அருத்தத்துடன் அவ்வாநந்தங்களின் நாமங் கூறினதாம்.

122

அ-கை. அவற்றில் விடயாநந்த இலக்கணங்கூறல்.

சொல் இவ்வா றுரைசெய்த சுகரூப தங்களி னியல்பா மவை
மகனேகேள், இவ்வா நனவினி லுழல்வா னிடர்கெட
சயனத்தி லறநொந், செவ்வா மனமக முகமா

இ-ள். இழிவைக் கொடுக்கின்ற விஷய சுகமானது திரிபுடியான துன்பமாம் என்று மனஞ் சலியாமல், பருந்தானது தனது கூண்டில் அடங்குந் தொழிலைப்போல நித்திரைசெய்கின்ற சீவனானவன் முடிவில்லாத பிரமத்தோடு கூடுவன்; ஒப்பற்ற தன்னையல்லாது வேறு கருதாமல் ஆனந்தாகாரமாவன்; சுகமிகுந்த அவ்வாநந்தமே மேலான பிரமாநந்தமாம் எ-று.

ப-ம். பிரமத்தை எதிரிட்டறியின் அறிபவன் அறிவு அறி பொருள் என மூன்றும். அதனால், துன்பமாம் என்பார் "ஈனந்தரு சுக விடயந்திரிபுடி யிடராம்" எனவும், மனதை அடக்கிச் சொரூப சமாதி செய்கின்ற ஆத்மா பிரமத்தில் கலக்கும் என்பார், "மனம் அசையாமல் நித்திரை செறிசீவன், தானந் தமில்பர னுடனொன்று வன்" எனவும், அங்ஙனம் பிரமத்திற் கூடிய ஆத்மா அப்பிரமாநந்தமாக ஆநந்திப்பான் என்பார், "ஒருதனை யல்லது பிறிதினையாமலாநந்தம் மயனானவன்" எனவும், இஃதே பேரானந்தம் என்பார், "சுகமிகு மதுதானுயர் பிரமாநந்தம்" எனவுங் கூறினர். நித்திரை என்பது அறிதுயில் எனக்கொள்க.

124

இதுவுமது

தூங்குஞ் சுகமது பிரமச் சுகமெனல் சுருதிப் பொருள் விழி துயில்வோர்கள், தாங்கு மலரணை நன்று கச்சிலர் சம்பா திப்பது தானசுகம், தீங்கு நன்மையு மாண்பெண் முறைமையுந் தெரியா தமளிசெய் பொழுதேபோல், ஆங்குள் வெளிகளு மறியா வனுபவ மதனு லதுபிர மாநந்தம்.

இ-ள். அறிதுயிலில் உதயமாகும் ஆனந்தமானது பிரமாநந்தம் என்று கொள்வது வேதமுடிவான மகா வாக்கியப் பொருளாம்; நித்திரை செய்பவர்களிற் சிலர் தாங்காநின்ற புஷ்பசயனத்தை நல்லதாகச் சேகரிப்பது ஸ்தானசுகமாம்; நன்மை தீமையும் ஆண் பெண்

யைக்கொண்ட ஆநந்தாகாரனல்லவா பரமசுகத்தை அடைகிறான். இச்சுகமானது விஞ்ஞானவடிவமாகிய மனதில் நினைவாக வருமென்பதை அறிந்தேன்; இஃதெங்ஙனங்கூடும்? அமிர்தபானஞ்செய்யுந் தேவர்கள் துதிக்காநின்ற சமஸ்த வல்லமையுமுள்ள தேசிகரே! நீர் இதை அருளிச்செய்வீராக எ-று.

இ-ம். வெளிப்படை. 126

அ-கை. மேல்வினாவிற்கு உத்தரங்கூறல்.

நெய்யும் வெண்ணெயு மிருபேர் களுமறி நினைவிற் பிறி
வறி வினிவில்லை, செய்யுந் நனவினி விறுகும் மனத்தொடு
சேருஞ் சின்மய விஞ்ஞானன், னையுந் துயர்மன நழுவும்
பொழுதுணர் ஞானச் சுகமுனு மாநந்தன், பெய்யுந் துளிகளு
நீருங் குளமொடு பாகும் போலிவர் பிறிவன்றே.

இ-ள். நெய் என்பதும் வெண்ணெய் என்பதுமாகிய இரண்டு நாமங்களும் நாமரூபமாக அறிகின்ற மனதிற்பேதமே அன்றி அவற்றின் சுவையைக் கொள்கின்ற வறிவினில் பேதம் இல்லை; இச்சா ஞானக் கிரியைகளைச் செய்கின்ற சாக்கிரத்தில் ஸ்திரமான மனதோடும் சேருகின்ற சின்மாத்திரமான விஞ்ஞானமயனும் வருந்துகின்ற துன்பமுள்ள மனமும் நீங்குங்காலத்தில் அறிகின்ற ஞானாநந்தத்தை அனுபவியாநின்ற ஆநந்தமயனும் ஆகிய இவர்கள் மேகம் பொழியாநின்ற மழைத்துளிகளும் சலமும் போலவும், வெல்லமும் பாகும் போலவும், வேறல்லர் எ-று.

இ-ம். அறிவிறந்து உதிக்கும் ஆநந்தம் தெளிவாக விளங்குதலினாலும், ஆநந்தத்தினின் றுதிக்கும் அறிவு சுகமாயிருத்தலினாலும், இச்சிற்சுகம் அனுபவித்தல் ஒன்றாதலின் அறிவில்வரும் என்பதாம். இதைக் குருமுகமாகச் செய்யுஞ் சகசநிட்டையிற் காண்க. 127

அ-கை. அங்ஙனம் ஆயின் பிரமாநந்த மயமாக நின்றுவிடாமல் அறிவில் வருவானேன்? என்ற வினாவிற்கு உத்தரமும் வாசனாநந்த இலக்கணமுங் கூறல்.

ஒன்று கியபிர மாநந் தன்சுக மொழிவா னேன்வெளி
வருவானேன், என்றான் முன்செய்த கருமம் வெளியினி
விழுக்குஞ் சுழுத்திவிட் டெழுந்தோனும், நன்று யினசுக
மகலான் வெளியிலு நடவான் மறதியும் பெறமாட்டான்,
அன்று மெனவிருந் துறங்குஞ் சிலகன்ம மதுவே வாதனை
யாநந்தம்.

இ-ள். ஆநந்தமயனான சீவன் ஏகமாகிய பிரமாநந்த சுகத்தை நீங்குவானேன்? வெளியே சாக்கிரத்தில் வருவானேன்? என்று கேட்கில், பூர்வத்தில் செய்த கன்மமானது வெளியினிற் கொண்டுவரும்; அப்படிச் சுழுத்தியினின்று வெளிப்பட்டவனும் நன்மையான அச்சுகத்தை நீங்கான்; புறம்பிலும் செல்லான்; மறதியையும் அடையான்; அன்றெனவும் ஆம் எனவும் நின்று நித்திரை செய்கின்ற சொற்பகாலமாகிய அதுதான் வாசனாநந்தமாம் எ-று.

இ-ம். ஆநந்தமயத்தினின்றும் விஞ்ஞானமயத்தில் வருதல் சகசநிட்டையும் பிராரத்த கன்மானுபவத்தையுங் குறித்தெனவும், துயிலைப்போலச் சமாதியினின்று நீங்குஞ் சமயத்தில் பிரமாநந்த சமஸ்காரத்தோடும் வருதலின் அச்சுகம் வாசனாநந்த மாயிற்றெனவுங் கூறினதாம். 128

அ-கை. நிசாநந்த இலக்கணங் கூறல்.

அந்தக் கணமுட லகமென் றிடர்களி லலைந்தே சுகந்தனை
மறந்தேபோம், முந்தைச் செயும்வினை சுகதுக் கந்தரு மோனந்
தருநடு வடிவேகாண், எந்தப் புருடனு மொருசிந் தையுமற

விருந்தே னெனலனு பவமாகும், இந்தப் படிதனு தாசீ னச்
சுக மிதுவே நிசமெனு மாநந்தம்.

இ-ள். தேகத்தை நானென்று நினைத்த அப்போதே ஆன்மா துன்பங்களிற் சுழன்று ஆநந்தத்தை மறந்துவிடும்; முன்செய்த கன்மமானது இன்பங்களையேனும் துன்பங்களையேனும் கொடுக்கும்; மகா மௌனங் கொடுப்பது மத்தியகத நிலையையேயாம்; எத்தன்மையான புருஷனும் ஒரு நினைப்பும் இன்றி இருந்தேன் என்பது அனுபவமாம், இப்படி தனது உதாசீனத்திலுண்டான ஆநந்தமான இதுதான் நிசாநந்தமாம் எ-று.

இ-ம். சமாதியில் விருப்பு வெறுப்பு இன்றிச் சமரசமான உண்மையாய் இருத்தலின், அச்சுகம் நிசாநந்தமாயிற்று என்பதாம்; இதை 129
முக்கியாநந்தம் எனக் கூறுவாருமுளர்.

அ-கை. முக்கியாநந்த இலக்கணமுங் கூறல்.

நிசமா னதுமுக் கியமோ குடத்துள நீரன்றோ வெளியி
ரந்தான், வசமா மகங்கர மறைந்தா னிசமது படிந்தால் முக்
கிய வகையாகும், திசையார் திரிசய மறியா தேதுயில் செறி
யாதேயுட றறிபோலே, அசையா தேமதி சமமாகிய நிலை
யதுதான் முக்கிய வாநந்தம்.

இ-ள். நிசாநந்தமானதும் முக்கியாநந்தமாமோ எனில், கடத்துக்குள்ளிருக்குஞ் சலமல்லவோ புறம்பிலிருக்கின்ற ஈரம்; அதுபோல வசமான அகங்கார மறைபட்டு நிசமானது கூடினல் முக்கியமாம்; திக்குகளில் நிறைந்திருக்கின்ற விடயத்தை அறியாமலும் நித்திரையை அடையாமலும் தேகமானது ஸ்தம்பத்தைப்போல அசையாமலும் அறிவானது சமமாக நிற்றலே முக்கியாநந்தமாம் எ-று.

இ-ம். சமாதியில் அறிவறியாமை இன்றி அறிவே முதலாகச் சுகித்திருத்தலின் அச்சுகம் முக்கியாநந்தம் ஆயிற்றென்பதாம்; இதை நிசாநந்தமெனக் கூறுவாருமுளர். அங்ஙனங் கூறுது இங்ஙனம் கூறியது என்னையெனின், நடுநிலையினிற்கின் முக்கியமான ஸ்வரூபம் வெளிப்படுதலின் எனக்கொள்க. சமாதியில் தன்னிடத்தில் தானே சுகித்தலின் அச்சுகம் ஆத்மாநந்தமாயிற்று எனவும், சமாதியில் ஆநந்தம் ஆனந்தியென்னும் இரண்டற்ற சுகமாக விளங்குதலின் அச்சுகம் அத்துவிதாநந்தமாயிற்று எனவும், சமாதியில் அது நீ என்பது இன்றி ஆநந்தபோதமாய்ச் சுகித்தலின் அச்சுகம் வித்யாநந்தமாயிற்று எனவும் கொள்க. நிரதிசயானந்த அம்சமான இவ்வஷ்டவித ஆநந்தங்களும் அதிசயமாகச் சமாதியின்கண் நவநவமாய் விளங்குதலின் அதி 130
சயாநந்தமெனக் கூறப்படுவனவாம்.

அ-கை. ஆநந்த மகான்மியங் கூறல்.

மனுடன் மனுடகந் தருவன் றேவ கந்தருவன் பிதிர்
கருமத்தேவன், தனுடன் னசுரன் சுரனிந் திரனு சானும்
பிரசா பதியானோன், சனவி ராட்ட னிரணிய கர்ப்பன் கருது
மிப் பதினொரு பேர்கள், பினவா நந்தங்க ணுரையாம் பிரளய
வெள்ளக் கடல்பிர மாநந்தம்.

இ-ள். மானுடனும் மானுடகந்தருவனும் தேவகந்தருவனும் பிதிர் கருமத்தேவனும் அசுரனும் தேவனும் இந்திரனும் பிரகஸ்பதியும் பிரமனும் கனமாகிய விராட்புருடனும் இரணியகர்ப்பனும் ஆகிய முறையாக நினைக்கின்ற இந்தப் பதினொருபெயர்களின் ஒன்றுக்கொன்று பேதமாயுள்ள ஆநந்தவகைகள் பிரமாநந்தமென்னும் கற்பாந்தவெள்ள சாகரத்தின் நுரைகளாம் எ-று.

இ-ம். நிரதிசயாநந்தமென்னுங் கடலில் அஷ்டவித ஆநந்த 131
மென்னும் நீரில் மனுடாநந்தமுதல் பதினோராநந்தங்களும் நுரைமுதலிய லேசங்களாகத் தோற்றும் என்பதாம்.

அ-கை. மேலே கூறிய ஆநந்தமே அதீதமாம் எனல்.

எவனா கிலுமிந்தத் துரியா தீதத்தி லேழாம் பூமியி
லிருந்தானேல், அவனா ரதன்சுகன் சிவன்மா லயன்முத
லறிவோ ரனுபவ சுகபோதம், விவகா ரதிர்சிய மிதுவே யனு
பவ மெனமுன் சொல்லிய விவகாரி, உவமா னமுமறி மகனே
மவனடி யுதிரும் பொடிகளென் முடிமேலே.

இ-ள். மைந்தா! யாவனானாலும் இந்தத் துரியாதீதமென்னும் ஏழாம் பூமியில் இருந்தானாகில், அம்மகாபுருடன் அரன் அரி அயனென்னும் மும்மூர்த்திகளுக்கும் நாரதர் சுகர் முதலிய அறிஞருக்குமுள்ள சுவானுபவமாகிய ஆநந்த சின்மயனாவன்; விவகாரங்களில் திரிசியதிஷ்டியில்லாத இதுவே சுவானுபவமென்று முன்னே சொல்லியிருக்கின்ற விவகாரியின் திஷ்டாந்தமுந் தெரிவாயாக; அவ்வனுபவியினுடைய பாதத்தில் உதிராநின்ற தூள்களானவை என் சிரசின்மேலிருக்கின்றன எ-று.

இ-ம். துரியாதீதத்தை அடைந்தவனது மகிமையைக் கூறினதாம்.

அ-கை. சச்சிதாநந்த இலக்கணங்கூறி இன்னஞ் சந்தேகமுளதேல் கேட்பாய் எனல்.

இந்தவா றைந்துசுகஞ் சொல்லினோம் வித்தைசுக மினி
மேற் சொல்வோம், முந்தைமா யையுஞ்சச்சி தாநந்தப் பொரு
ளுமே மொழியும் போதில், அந்தமா மத்துவித சுகமான்ம
சுகமிரண்டு மங்கே சொன்னோம், தொந்தமாற் றியமகனே
யின்னமுனக் கையமுண்டேற் சொல்லு வாயே.

இ-ள். சுகதுக்காதி பந்தங்களைக் கெடுத்த மைந்தா! இவ்விதம் விடயாநந்தம், பிரமாநந்தம் வாசனானந்தம், நிசாநந்தம், முக்கியாநந்தம் என்னும் ஐந்துவித ஆநந்தத்தை உரைத்தோம். வித்தியாநந்தத்தை

ரியு மொருமூன் ருமோ, வெளிமுதலாஞ் சகமசத்து மூட
டெ ரெனப்பிரித்து விலக்கி வேதம், எளிதறிய மூாண்
மொழிந்த சத்தாதி யெனும்பிரம மேகந் தானே.

இ-ள். குளிர்ச்சியும் நெகிழ்ச்சியும் வெள்ளையுமெனச் சொல்லிய சொற்களினல் சலமானது மூன்று பொருளானதோ? பிரகாசமும் சுடும் சிவப்புமெனச் சொல்லிய சொற்களினல் நெருப்பும் மூன்று பொருளாகுமோ? அதுபோல ஆகாயமுதலான உலகத்தை அனுர்த மெனவும் சடமெனவும் துக்கமெனவும் வேறுபடுத்தி நீக்கிச் சுருதியானது பக்குவிகள் எளிதிலுணர அவற்றிற்கு எதிராகச் சொன்ன சத்து சித்து ஆநந்தம் என்னும் பிரமமானது ஒன்றேயாம் எ-று.

சச்சிதாநந்தங்கள் பரஸ்பரம் பின்னமல்ல, ஏகந்தான்; குணமாயின், பின்னமாம்; பிரமசுரூபமாகலின் பின்னமாகா; பிரமமொன்றே, நிவர்த்தியின்மையின் சத்தென்றும், சடத்தில் விலக்ஷணமான பிரகாசரூபமாகலின் சித்தென்றும், துக்கத்தின் வேருய் முக்கியப்பிரீதிக்கு விஷயமாகலின் ஆநந்தமென்றுங் கூறப்படுகின்றது. சலமானது எப்படி நெகிழ்ச்சி குளிர்ச்சி வெண்மை ரூபமோ, அக்கினியானது லோகிதோஷ்ணப் பிரகாச ரூபமோ அப்படியே பிரமமும் சச்சிதாநந்த ரூபமென்றறிக.

இ-ம். சகத்தை அனுர்த சடதுக்கமெனக் கண்டு அதனை நீக்குதற்காக குறித்த நாமம் சச்சிதாநந்தமெனவும் அதனருத்தம் ஒன்ருன பிரமமெனவுங் கூறினதாம். 135

அ-கை. சச்சிதாநந்தம் ஒருமையென்பது உறுதிப்படு நிமித்தம் வேதம் ஒருமையாகச் சொல்லிய பரியாயநாமங்களில் விதிநாமங் கூறல்.

நித்தியப்பூ ரணமேகம் பரமார்த்தம் பரப்பிரம நிதா
னஞ் சாந்தம், சத்தியங்கே வலந்துரியஞ் சமந்திருக்குக்

மையும், விகாரம் இன்மையும், துவிதம் இன்மையும் என்று
லப்பட்ட விலக்கு நாமங்களும் அநேக முள்ளனவாம். எ-று.

அப்பிரமேயம் - அறியப்படாததது, அநாமயம் - நோயில்லாததது,
ம்-கனமில்லாததது, நிரந்தரம்-இடையில்லாததது, நிரவயவம்-அவ
லாததது, அசம்-பிறப்பில்லாததது. 137

இவ்விதி விலக்கு நாமங்களின் ஒருமை கூறல்.

இன்னவகை விதிவிலக்குக் குணங்கணன்றாய்ச் சேர்ந்
மித் தெல்லாங் கூடிச், சொன்னபொரு ளொன்றன்றி
டிலலை யொருபொருளைச் சொல்லுஞ் சொற்கள், பின்ன
ாமதனுற் சத்தாதி குணப்பொருளாம் பிரம மேகம்,
பொரு ளொருமையறிந் தகண்டபரி பூரணமா யாவாய்

ள். இத்தன்மையவாக விதியும் விலக்கும் ஆகிய குணங்கள்
சேர்ந்து ஒன்றுபட்டு அனைத்துங் கூடிச் சொல்லிய அருத்தம்
அன்றி துவிதமில்லை; ஏகவஸ்துவை உரைக்கும் வசனங்கள்
று சொற்களாம்; ஆதலினால், சத்து சித்து ஆநந்தம் என்னுங்
ங்கட்குப் பிரமமொன்றே பொருளாம்; அத்தன்மையான
தின் ஒருமையைத் தெரிந்து அகண்டமான பூரண ஸ்வரூப
கக்கடவாய். எ-று.

. இவ்விதி விலக்கு நாமங்கள் பலவாயினும், கைம்மலை,
புழைக்கை என்னுஞ் சொற்கள் வெவ்வேறு பதமாயினும்,
ன் பொருளான யானை பின்னமாகாமல் ஒன்றேயாவதுபோ
ருடனைப் பிதா மகன் தம்பி என்னும் அநேக சொற்களாற்
வம் அவன் அநேகன் ஆகாமல் ஒருவனே யாவதுபோலும்,
ல் உணர்த்தப்படும் பொருள் ஒன்றாதல்போலச் சத்து சித்து
ன்னும் பதங்கள் மூன்றாயினும் அவையுணர்த்தும் பொருள்

ஒன்றான அத்
யிருத்தி என்ப
அ-கை. குண
பதற்கு உத்
நிற்குண
யென னிக
லறியவல்ல
முத்தி பெ
பிரமத்தின்
இ-ள். ச
தன்மையான
மென்று சொ
தானே தெரிந்
ஆதலால், நல்
முத்தியை அ
சத்தாதி குண
பிரமஸ்வரூப
இ-ம். அ
வஸ்து, அறிவ
நாமங்களின்
குணாதீத ஸ்வ
படாது. ஆதல
தியதாம்.
அ-கை. சச்சித
னதுபோல
மோகவி
மொழியக்

னுளத்தி விறுகும் வண்ணம், ஆகமங்கள் சொன்னபடி
யென்னையகண் டார்த்தமா வறிந்தே னையா, ஊகமுமொத்
திடவுரைத்தாற் பசுமரத்தி லாணிபோ லுறைக்கு நெஞ்சே.

இ-ள். மோகாந்தகாரம் நீங்கக் கோடிசூரிய ருதயமானதுபோல எழுந்தருளிய ஆசாரியரே! அடியேன் சொல்வதைக் கேட்டருள்க: ஒன்றான பூரணஸ்வரூபமாகிய எனது பிரமஸ்வரூபம் என் இதயத்தில் அழுந்துமாறு சுருதிகள் சொல்லியபடி எனது ஸ்வரூபத்தை அகண்டப் பொருளாகத் தரிசித்தேன்; எனது ஆசிரியரே! யுத்தியும் பொருந்தும்படி அருளிச்செய்தால், மனம் பச்சைமரத்தி லறையும் ஆணியைப் போல் ஸ்திரப்படும். எ-று.

இ-ம். வெளிப்படை. 140

அ-கை. மேல் வினுவிற்கு உத்தரங் கூறல்.

சத்தேசித் தாகுமய லெனிலசத்தா மசத்தானுற் சாக்ஷி
யெங்கே, சித்தேசத் தாகுமய லெனிற்சடமாஞ் சடங்களுக்
குத் திதியு மில்லை, ஒத்தேதோன் றியசத்துஞ் சித்துநல்ல
சுகமாகு மூகத் துக்கோர், வித்தேயன் னியமாகிற் சடமசத்
தாஞ் சுகானுபவம் விளைந்தி டாதே.

இ-ள். சத்தாக விளங்குதலே சித்தாகும் சத்துக்குச் சித்து வேறென்றால் அப்போது சத்து இல்லாததாம், இல்லாததாயின் நடுவாயிருந்தறியும் சாக்ஷி எங்ஙனமாம்? சித்தாயிருத்தலே சத்தாகும்; சித்துக்குச் சத்து வேறென்றால் அறியாமையாம், அத்திரிசயங்களுக்கு விளங்குந் தன்மையு மில்லையாம்; (ஆதலால்) பொருந்தத்தோன்றிய திரிகாலங்களிலும் நசியாதிருக்கின்ற சத்தும் முக்காலங்களினுந் தெளிவாக விளங்கிய சித்துமே நிரதிசயாநந்தமாகும்; உத்திக்கோர் விதையாகும்; வேறானல் சித்துஞ் சத்துஞ் சடமும் அசத்துமாம், அங்ஙனமாயின், ஆநந்தமுதியாமல் துக்கமுண்டாகும். எ-று.

ப-ம். சத்தே சித்தாகாவிடின் தன்னையறியுந் தன்மை இல்லை என்பார், 'சாக்ஷியெங்கே' எனவும், சித்தே சத்தாகாவிடின் சர்வம் பிரமமயமாக விளங்குதல் இன்றென்பார், 'சடங்களுக்குத் திதியுமில்லை' எனவும், இவ்விருமையின் ஒருமையி னுதிப்பதே நிரதிசயாநந்த மென்பார், 'நல்ல சுகமாகும்' எனவும், இவ்வுத்தி அனுபவத்துக்கு மூலமென்பார், 'ஊகத்துக்கோர்வித்து' எனவும், வேறுபடின் இச்சச்சிதாநந்தம் அனுர்தசட துக்கமாமென்பார், 'அன்னியமாகில் சடமசத்தாஞ் சுகானுபவம் விளைந்திடாது' எனவுங் கூறினர். 141

இதுவுமது

வீயாத சத்துமுன்னம் விளங்குவது தன்னலோ
வேறொன் றலோ, வாயால்வே றெனிலதுவு மசத்தோ
சத் தோவசத்தேன் மலடி மைந்தன், பேயாகாரி யஞ்
செயுமோ வசத்தெனவிப் படியதையும் பிரித்துச் சொன்
னல், ஓயாத வவத்தையாங் குதர்க்கவிகற் பங்களைவிட்
டொழிந் திடாயே.

இ-ள். பேயனே! திரிகாலங்களினும் நசியாத சத்தானது முன் பிரகாசிப்பது தன்னலேயா? மற்றொன்றாலேயா? வாக்கினல் வேறென்றால், அச்சத்தமும் இல்லாததா இருப்பதா? இல்லாததென்றால், வந்தியா புத்திரன் தொழிலைச் செய்வானு? அக்கிரியைகளையும் இங்ஙனம் அசத்தென்று பகுத்துச் சொல்லின் நீங்காத அவத்தையாம், குதர்க்கமாகிய வேறுபாடுகளைவிட்டு நீங்குவாயாக எ-று.

ப-ம். தன்னை அறிவது தானே அன்றி வேறுமோ என்பார், 'வீயாத சத்துமுன்னம் விளங்குவது தன்னலோ வேறொன்றலோ' எனவும், அங்ஙனம் உரைக்குஞ் சத்தமும் இருந்ததை உரைக்குமா? இல்லாததை உரைக்குமா? என்பார், "வாயால் வேறெனிலதுவு மசத்தோ சத்தோ" எனவும், இல்லாதது நிகழுமா? என்பார், 'அசத்

மா' எனவும், இல்லாதது நிக
உண்டாகும் என்பார் அசத்
சொன்னுலோ யாதவத்தையாம்'
அனுபவங்கொண்டு இல்லாததை
ங்களை விட்டொழிந்திடாய்' என

சத்தே சித்தெனவும், விளங்கு
வும், இவ்வொருமையில் சுகம் விளை
இவ்வனுபவத்தால் உத்திப் பிர
142

ன் பொருள் ஒன்றென்பதற்கு

போ லனுபவமுங் கேள்சுழுத்
வாதலிலவ் வானந்த மேயறி
பிர ளயஞ்சுழுத்தி யிரண்டிலுநீ
யே, இருதயத்திப் படிநோக்கி
ாயே.

பொருந்தினதுபோல அனுபவத்தை
தயில் உள்ள ஆநந்தமானது, பூரண
மே ஞானமாம்; அவ்விடத்து மற்றென்
தமும் சுழுத்தி அவத்தையும் ஆகிய
கின்ற அந்தகாரத்தைப் பார்க்கின்றாய்
தில் இவ்விதமாகப் பார்த்து ஒன்றான
யாக எ-று.

த்தியில். ஆநந்தம் விளங்குதல் அதற்கே
அறிவென்பார், 'சுழுத்தி சுகவாநந்த

மிருதிவடிவாத
இருளை அறிய
தென்பார், 'பி
ருய்' எனவுங்

இ-ம். ச
பவங் கூறியதா
சச்சிதாநந்தத்தி
தேசமுகத்தால்

அ-கை. சுருதி
அனுபவங் க

பலகலையு
டாமல், பல
பரமார்த் தத்
தான்விழித்து
திரங்களெல்ல

இ-ள். ச
வண்ணம் இச்சி
விருக்குந் தேன்
பிரமப்பொருளை
விருந்து ஞான
தாவரசங்கமமாகி
படமானன் எ-

அ-கை. துரியா
நவமா ரமிக்
ஞானபூமியை

இதயமெ
யினிவே றுண்

னானிகளுக் கான நீதி, முதலுரைத்த துரியாதீ
பூமியு முக்கியமா மென்ற, பதமுமதின் வகையு
ளி தாகத் தெளியும்வண்ணம் பணித்தி டீரே.

மனமொத்த என்னுடைய ஆசிரியரே! நமக்கு இவ்விசா
ல்லாமல் இனிவேறும் ஒன்றுளதோ அப்பிரமத்தை வாக்கி
ம் மனதினால் தியானித்தும் இருப்பதல்லவா ஞானவான்
யாயம்; முன்சொன்ன துரியாதீதத்தையும் ஏழாவது பூமி
மாமென்று சொல்லிய பதமும் அதின் பகுப்பையும் அடி
சுலபமாகத் தெரியும்படி அருளிச்செய்வீராக எ-று.

வெளிப்படை. 145

ா னுபவத்தில் செல்லு மனோலயமார்க்கமான ஞானபூமி
றுவான் தொடங்கி உற்பத்திக்கிரமமான அஞ்ஞான
வகையாகிய நாமங்கள் ஏழையும் முற்கூறுகின்றார்.

வுமிடத் தஞ்ஞான பூமிகளேழ் ஞானபூ மிகளே
, இனியவற்று ளஞ்ஞான பூமிகளே ழையுமுந்தி
கேளாய், தனிவித்து சாக்கிரஞ்சாக் கிரமகா சாக்கி
இரத்தைச் சார்ந்த, கனவுகனுக் கனவுசாக் கிரஞ்
யென்றெழுபேர் கணித்தார் மேலோர்.

விசாரிக்குமிடத்தில் அஞ்ஞானபூமிகள் ஏழு ஞானபூமி
என்று சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள்; இனி அவைகளுக்குள்
ன பூமிகள் ஏழினையும் முன்பு சொல்லுவோம் கேட்பாயாக:
பான வித்து நனவு எனவும், நனவு எனவும், மகா நனவு
நனுக்கனவு எனவும், கனவு எனவும், கனநனவு எனவும,
எனவும் ஏழுநாமங்கள் மகான்கள் கூறினார்கள் எ-று.

ம். வெளிப்படை. 146

அ-கை.

முதல்
போா
வளரு
ராச்சி

இ
ஒருணா
கிய உ
இது ச
என்கின்
தைக்கெ
பனமாம்

ப-
தன்னிட
மூலமான
பிரதிபல
வுற்பத்தி
அச்சகசீவ
அறிவே
சீவபரங்க
அறிதல்பே
அ-கை. ஏ

உண்
ருடைய
நினைப்பது

தியா மஞ்ஞான வகைகள் சொன்னேம், விண்டுநிறை முத்தி
தரு ஞானபூ மிகளேழும் விளம்பக் கேளாய்.

இ-ள். புசித்து நித்திரைசெய்து மனோராச்சியஞ் செய்வது கனு என்னு நாமமுள்ளதாம்; முன்சாக்கிரத்திற் பார்த்து மறந்து விட்டதைத் திரும்ப ஞாபகப்படுத்துவது சொப்பன சாக்கிரமாம்; மிகுந்த இருள் மூடிக்கொள்வது சுழுத்தியாகும்; அஞ்ஞான பூமிகளின் விதத்தைச் சொன்னேம்; சட முதலியவைகள் வேறுபட்டுப் பரிபூரணமான (கைவல்லியத்தைக் கொடுக்கும்) ஞானபூமிகளேழையும் சொல்லக் கேட்பாயாக. எ-று.

ப-ம். அச்சகசீவ பரங்களின் யதார்த்தம் இஃது எனத் தோன்ருது அதனில் வியாபிக்கும் அறிவே 'மனோராச்சியம்' என்பார், 'சொப்பனம்' எனவும், அவ்வறிவு சகசீவபரங்களை மறந்து நினைக்கும் என்பார், 'சொப்பன நனு' எனவும் அச்சகசீவபரங்களே தானுகி நின்று தன்னை முழுதுமறந்த அறியாமையே மீளாத மகா சுழுத்தி என்பார் 'இருள் மூடுவது சுழுத்தியாம்' எனவுங் கூறினர்.

இ-ம். வித்துநனவு, நனவு, மகாநனவு ஆகிய இம்மூன்றும் அறிவு பரிணமித் தாகாரமாய் எதிரிடுதலால் சாக்கிரம் எனவும், சாக்கிர சொப்பனம் சொப்பனம் சொப்பனசாக்கிரம் ஆகிய இம்மூன்றும் எதிரிடுகின்ற ஆகாரங்களின் அறியாமையோடு விவகாரங்கள் செய்தலின் சொப்பனம் எனவும், சுழுத்தி ஒன்றுஞ் சிருட்டிமுதல் இதுகாறுந் தன் யதார்த்தந் தெரியாமல் விடயாகந்தகாரமாக உறங்குதலின் சுழுத்தியெனவுங் கூறினரென்பதாம்.

148

அ-கை. ஞானபூமிகளின் நாமங்கள் ஏழையுங் கூறுகின்றூர்.

புலவர்புகழ் முதற்பூமி சுபேச்சைவிசா ரணையிரண்
டாம் பூமி யாகும், நலதனுமா னசிமூன்ரும் பூமிசத்து வாபத்தி
நாலாம் பூமி, சொலும சம்சத்திப்பேரும் பதார்த்தாபா வனைப்

பேருந் துரியப் பேரும், மலினமறு மகனேயைந் தாறேழு
பூமிகளா வகுத்தார் மேலோர்.

இ-ள். களங்கமற்ற மைந்தனே! அறிஞர்கள் துதியாநின்ற முந்தின பூமியானது சுபம் விரும்பல் எனவும், இரண்டாம் பூமியானது விசாரம் எய்தல் எனவும், மூன்ரும் பூமியானது மனஞ் சிறுகல் நான்காம் பூமியானது உண்மையிலே நிலைபெற்று நிற்றல் எனவும், சொல்லாநின்ற சங்கற்பம் அறல் என்னு நாமமுடையதையும் பதார்த்த எண்ணம் அறுத்திடல் என்னு நாமமுடையதையும் துரியம் என்னும் நாமமுடையதையும் முறையே ஐந்தாம்பூமி, ஆரும்பூமி, எழாம்பூமிகளாக மகான்கள் பிரித்தார்கள். எ-று.

149

இ-ம். வெளிப்படை.

அ-கை. அவற்றுள் நான்கு பூமிகளின் இலக்கணங் கூறல்.

துர்ச்சங்க நிவிர்த்திவந்து சிவஞானம் விரும்புவது
சுபேச்சை யாகும், நற்சங்க மொழிவினவி ஞானநூல் பழகல்
விசா ரணையா நம்பி, முற்சங்க வீஷணைகள் விடறனுமா னசி
யிந்த மூன்றி ஞலும், சற்சங்க மனதிலுண்மை யறிவுதித்தல்
சத்துவா பத்தி தானே.

இ-ள். துர்ச்சங்க நீங்கிச் சிவஞானத்தை யாசிப்பது (சுபத்தை
விரும்புதலாகிய) சுபேச்சையாகும்; சாது சங்கத்தைச்சேர்ந்து அ
ருரைக்கும் வாக்கியத்தைக்கேட்டு, ஞானசாஸ்திரத்தை அப்பியாசி
பது விசாரணையாகும்; விசாரத்தின் வெளிப்படும்பொருளை நம்
முன்னுள்ள இச்சைகளை நீக்குதல் (மனஞ் சிறுகுதலாகிய தனுமான
யாகும்; இம்முப்பூமிகளின் பழக்கத்திலுைம் சற்சங்கம் பழகிய ம
தில் மெய்யுணர்வு பிறத்தல் (உண்மையிலே நிலைபெற்று நிற்றலாகி 1
சத்துவாபத்தியாகும். எ-று.

அ-கை. ஏனைய மூன்று பூமிகளின் இலக்கணங் கூறல்.

தத்துவத்தின் மனமுறைத்து மித்தையெலா மறத்
தலசம் சத்தி யாகும், அத்துவிதா நந்தம்வருந் திரிபுடிபோம்
பதார்த்தாபா வனைய தாகும், வத்துநிலை யிருந்தபடி யிருந்தமவு
னசுபாவந் துரிய மாகும், இத்துரிய பூமியைமுன் றுரியாதீ
தப்பதமென் றதுவுங் கேளாய்.

இ-ள். உண்மையில் மனம்ஸ்திரப்பட்டுப் பொய்ம்மைகளனைத்தையும் மறந்துவிடுவது (சங்கற்பம் அறலாகிய) அசம் சத்தியாகும்; அத்துவிதானந்த முண்டாதலும் திரிபுடி நீங்குதலும் பதார்த்த எண்ணம் அறுத்திடலாகிய பதார்த்த பாவனையாகும், பிரமவஸ்துவின் நிச்சயம் இருந்தவண்ணமிருக்கின்ற மோனத்தன்மையே துரியமாம்; இந்தத் துரிய பூமியை முன்புதுரியாதீதப்பதம் என்று சொன்னதையும்கேட்பாயாக.

இ-ம். சாதன சதுட்டய முதித்து விஷய தோஷ திருஷ்டி உண்டாய்த் தன்னைத் தரிசிக்க விரும்புவதே சுபேச்சை எனவும், விருப்பத்தால் அவனுகிய சித்துருவும் தானல்லாத சடவுருவமும் இஃதென விசாரித்தல் விசாரணை எனவும், அவ்விசாரத்திலுள்ள சித்தில் வாசனை உண்டாய்ச் சடவாசனை விட்டு மனமடங்குதலே தனுமானசி எனவும், அச்சித்து வாசனை மிகுந்து அது அனுபவமாக வெளிப்படுதல் சத்துவாபத்தி எனவும், அச்சித்துதயத்தினுல் சடபாவநீங்குதல் அசஞ்சத்தியெனவும், அச்சித்தில் ஆநந்தோதயமாய் இரண்டற யாவுந் தானே தானுயிருத்தல் பதார்த்தபாவனை எனவும், இவ்வனுபவம் எப்போதும் உள்ளதாக விளங்குதல் துரியம் எனவுங் கூறினதாம். 151

அ-கை. இந்தத் துரியபூமியே துரியாதீதமாகும் இயல்பு தோன்றச் சத்தபூமியையும பஞ்சாவத்தை ஆகப் பகுத்து அதன்வகையும் இலக்கணமுங் கூறுகின்றார்.

முற்புவிமூன் றினுமுலகந் தோன்றுதலாற் சாக்கிரமா
மூன்றற் சப்பால், சொப்பனமா மதுவுமெள்ள நழுவுமஞ்சாம்

பூமியே சுழுத்தி யாகும், அற்புதமாஞ் சுவானுபவ மிகுமாறும்
புவிதுரிய மதற்கப் பாலோர், கற்பனையி லாதவிட மதீத
மென்று மவுனமாக் காட்டும் வேதம்.

இ-ள். முதற்கட்கூறிய பூமிகள் மூன்றிலும் சகந்தோற்றுகின்றபடியால் அம்மூன்று பூமியும் நனவாகும்; நான்காவதுபூமி கனவாகும்; அக்கனவு மெள்ள நீங்குகின்ற ஐந்தாம் பூமியே சுழுத்தியாம், அதிசயமாகிய சுவானுபவ மிகுந்த ஆறும்பூமி துரியமாகும், ஏழாம்பூமி ஒரு கற்பனையும் அற்ற விடம் துரியாதீதமென மௌனமாகச் சுருதியானது தரிசிப்பிக்கும் எ-று.

இ-ம். சுபேச்சை விசாரணை தனுமாசி ஆகிய இம்மூன்றில் சகம் விஷயரூபமாகத் தோற்றுதலின் அவை சாக்கிரம் எனவும், சத்துவாபத்தியில் சகம் நினைவுருவாகத் தோற்றுதலின் அது சொப்பனம் எனவும், அசஞ்சத்தியில் சகந்தோன்றாமையின் சுழுத்தி எனவும், பதார்த்தா பாவனையில் சகம் சின்மாத்திரமாகத்தோற்றுதலின் அது துரியம் எனவும், துரியத்தில் காண்பானும் காணப்படுஞ்சகத்தும் சத்தா மாத்திரமாக விளங்குதலின் அது துரியாதீதம் எனவுங் கூறினதாம். அனுபவிக்கும் பூமிகள் ஐந்தவத்தை யானதெனக் கொள்க. 152

அ-கை. இவ்வேழாம் பூமியைத் துரியம் என்பதற்கு அனுபவங் கூறல்.

துரியநிலந் தனைத்துரியா தீதமெனின் மயக்கமென்று
சுருதி மேலோர், அரியதொரு விதேகமுத்தி யதீதமென்பா
ரதுகணக்கி லாரும் பூமி, மருவுசுழுத் தியிற்காட்சி சுழுத்தி
யென்பா ரென்பதுநீ மனத்திற் கொள்வாய், பெருமைதரு
ஞானபூ மியின்விகற்ப மின்னமுண்டு பேசக் கேளாய்.

இ-ள். துரிய பூமியைத் துரியாதீதமென்றால் மயக்கம் உண்டாமென்று கருதி வேதாந்த முணர்ந்த மகான்கள் எட்டுதற்கரிய ஒப்பற்ற விதேக கைவல்லியத்தைத் துரியாதீதமென்று சொல்லுவார்கள்; அங்

தக்கணக்கிற்கு ஆருவது பூமியான பதார்த்தாபாவனை பொருந்தாநின்ற சுழுத்தியைக்காணும் அறிவாகிய சுழுத்தியென்று சொல்லுவார்கள் என்று அதை நீ மனதில் வைப்பாய்; மாட்சிமையைக் கொடுக்கின்ற ஞானபூமிகளின் பேதங்கள் இன்னுமிருக்கின்றன அதைச் சொல்லக் கேட்பாய் எ-று.

இ-ம். இவ்வேழாம் பூமியைத் துரியம் எனவும், துரியாதீதம் எனவுங் கூறின் ஐயம் உண்டாம் எனக் கருதி அதனைச் சீவன்முத்தி யின் திறமான துரியம் எனவும், இது நீங்கிய விதேகமுத்தியைத் துரியாதீதம் எனவுங் கூறுவர். அங்ஙனங் கூறுமிடத்து ஐந்தாம் பூமி யாகிய சுழுத்தியில் சகந் தோன்ருமல் தான் தோன்றிநிற்றல் துரியம் ஆதலின், துரியம் என்னும் ஆரும்பூமியைக் காட்டிச் சுழுத்தி எனக் கொண்டு அதனேடுசேர்த்து இவ்விரண்டையுஞ் சுழுத்தி என்று கூறி ஞர் என்பதாம். 153

அ-கை. ஞானபூமிகளை அடைந்த சீவன்முத்தர்களின் அவசரநாமங் கூறல்.

முன்னிலங்க ளேறியமூ வருமப்பி யாசிகளா முத்த ரல்
லர், பின்னிலங்கள் வரன்வரியான் வரிட்டனெனுஞ் சீவன்
முத்தர் பேத மாகும், சொன்னநடுப் பூமிவந்த ஞானிகளே
பிரமவித்தாந் தூய முத்தர், இன்னமுமப் பூமிகளின் பெரு
மைதனை நீயறிய யான்சொல் வேனே.

இ-ள். முதற்கணுள்ள மூன்று பூமிகளில் ஏறிவந்த மூன்றுபேர் களுஞ் சாதகர்களாம்; சீவன் முத்தர்கள் அல்லர், இறுதியிலுள்ள மூன்று பூமிகள் ஐந்தாம் பூமியில் ஏறியவன் பிரமவரன் எனவும், ஆரும் பூமியில் ஏறியவன் பிரமவரிட்டன் எனவும், சீவன்முத்தர் களின் பேதங்களாம்; இப்போது சொல்லிய பூமிகளின் மத்தியாகிய நாலாம் பூமியில் ஏறிய ஞானவான்கள் பிரமவித்து என்னும் மேலான

சீவன்முத்தர்களாம்; மேலும் அந்த ஞானபூமிகளின் பெருமையை நீயறிய உனக்குத் தெரியும்பொருட்டு யான் சொல்வேன் எ-று.

இ-ம். முன் மூன்று பூமியை அடைந்தவர் அப்பியாசிகள் என வும், மற்ற நான்கு பூமியை அடைந்தவர் சீவன்முத்தர்கள் எனவுங் கூறினதாம். 154

அ-கை. ஞானபூமிகளில் முன் மூன்றின் அப்பியாசத்தால் வரும் பயனும் அதில் முதற்பூமியின் அருமையுங் கூறல்.

நாலாம்பூ மியில்வருமுன் மூன்றுபூ மியுமடைந்து நட
ந்து மாண்டோர், மேலான பதமடைந்து பிறந்துமெள்ள
மெள்ளவந்து வீடு சேர்வார், மாலான பவத்தில்விழார் முதற்
பூமி கிடைப்பதுவே வருத்த மைந்தா, காலான முதற்பூமி
கைவந்தான் முத்தியுங்கை வந்த தாமே.

இ-ள். மகனே! நான்காம் பூமியில் வருவதற்கு முன்னம் மூன்று பூமியையுஞ் சேர்ந்து அவற்றை அனுஷ்டித்து வரும்போது மரித்தவர் கள் உயர்ந்த பதவியைப் பெற்றுப் பூமியிற் சனித்துக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக ஏறி முத்தியை அடைவார்கள்; இச்சாருபமான சநநத் தில் விழார்; முதற்பூமியான சுபேட்சையுண்டாவதே பிரயாசமாம்; ஆதியான முதற்பூமி கைவசமானல் மோட்சமும் கைவசமானதாம் எ-று. 155

இ-ம். வெளிப்படை.

அ-கை. அப்பியாச பூமியை அடைந்தவன் எவ்விதத்திலும் அனு பவியாவன் என்பது கருதி அவன் அனுபவியே எனக் கூறுதல்.

இப்புவியி லிஞ்ஞான பூமியொன்றி லிரண்டிலடைந் திரு
ந்தா ராஞல், அப்புருடர் மிலேச்சரா கிலுமுத்தர் குருபாத
தாணை மெய்யே, தப்புரையென் றவர்கெடுவார் நடுவான

மறைகளைநீ சங்கி யாதே, செப்புமொழி வழிதிடமா யகம்
பிரம மென்றிருந்து தெளிந்தி டாயே.

இ-ள். இவ்வுலகத்தின்கண் இந்த ஞானபூமிகள் எழில் சுபேச்சையிலாவது விசாரணையிலாவது சேர்ந்திருப்பாராயின் அந்தப் புருடர்கள் மிலேச்சர்களானாலும், தேசிகர் திருவடியாணை சீவன்முத்தராவர் என்பது சத்தியமே; இதைப் பொய்வசனம் என்றவர்கள் பவத்தில் அழிவார்கள், நடுவு நிலைமையான வேதவாக்கியங்களைக் குதர்க்கமாக நீ சங்கைபண்ணுதே போதிக்கின்ற உபதேசமார்க்கத்தில் ஸ்திரமாகச் சென்று கூடஸ்தனே பிரமம் என்று சகச சமாதியிலிருந்து தெளிவாய் எ-று.

இ-ம். இவ்வப்பியாச பூமியை அவசியம் அடையும் பொருட்டு அவைகளின் பெருமையையும் அவைகளாற் பெரும் பயனையுங் கூறினதாம். 156

அ-கை. முத்தியை அடைதற்கு வர்ணச்சிரமபேதம் வேண்டுவது இன்று என்பது தோன்ற இப்பூமிகளின் முடிவான துரியாதீதந் துறவறத்தார்க்கு அன்றி இல்லறத்தார்க்குவாரா என்னும் ஐயத்தை நீக்கவேண்டும் என வினுதல்.

பொல்லாத மிலேச்சருக்கும் விதேகமுத்தி தருஞான
பூமி யென்று, நெல்லாகி முளைக்குமெனைத் தண்டுலமாக் கிய
குருவே நீர்சொன் னீரே, இல்லாளும் குடும்பம்விட்டுச் சந்
நியா சம்புகுந்தோ காங்கி யானேர், அல்லாமன் முத்திபெறு
ரென்றுசிலர் சொன்மயக்க மகற்று வீரே.

இ-ள். கொடியரான மிலேச்சர்களுக்கும் விதேக கைவல்லியத்தைக் கொடுப்பது ஞானபூமியாம் என்று தேவரீரருளினீர்; நெல்வித்தைப்போலச் சயனித்துக்கொண்டிருக்கும் அடியேனை அரிசியைப்போலச் சனியாமற்செய்த ஆசிரியரே! மனைவி முதலிய குடும்பத்தைத் துறந்து துறவைப்பெற்றுத் தனித்தவர்களே அன்றி மற்ற இல்லறத்தார் மோக்ஷம் அடையமாட்டார்களென்று சிலர் சொல்லுகின்ற பிரமையை நீக்குவீர் எ-று. 157

அ-கை. நால்வகைத் துறவின் நாமமும் அவற்றின் காரணமுங் கூறல்.

சிட்டர்புகழ் மகனேநீ சங்கித்த சங்கைநன்று தெரியக்
கேளாய், கட்டழியுந் துறவுநால் வகையாகு மவைகளுக்கங்
காகும் பேர்கள், பட்டதுயர் கெடுங்குடீ சகம்பகூ தகமம்சம்
பரம ஹம்சம், விட்டகலுந் துறவுக்கு விராகங்கா ரணமன்றி
வேட மன்றே.

இ-ள். சற்சனர் துதிக்கின்ற மைந்தா! நீ வினுவின வினுவானது நன்றும், தெரியக்கூறுவோம் கேள்: பந்தமழிகின்ற சந்நியாசமானது நான்குவிதமாம்; அந்நான்குக்கும் அவ்விடத்தாகும் நாமங்கள் உண்டான துன்பம் நசிக்கின்ற குடீசக சந்நியாசம் எனவும், பகூதக சந்நியாசம் எனவும், அம்ச சந்நியாசம் எனவும், பரமாம்ச சந்நியாசம் எனவும், பந்தத்தைவிட்டு நீங்கும் இச்சந்நியாசங்களுக்கு நிராசை காரணமே அல்லாமல் வேடங் காரணம் அன்றும் எ-று. 158

இ-ம். வெளிப்படை.

அ-கை. துறவின் காரணமான விராக மூன்றின் நாமமும் அவைகளின் இலக்கணமுங் கூறல்.

மந்தமுந்தீ விரமுந்தீ விரதாமு மெனமூன்று வகைவி
ராகம், வெந்துயரம் வரும்பொழுது குடும்பத்தை வெறுத்து
வரும் விராக மந்தம், இந்தவுட லளவுமனை தனம்வேண்டா
மெனவிடறீ விரமென் பார்கள், அந்தணர்நான் மித்தை
யென விடலதுதீ விரதரமா மறிந்தி டாயே.

தீவிரவிராகமும் தீவி
தில் வெவ்விய இன்பம்
ாகமானது மந்தவிராக
யமும் முதலியவைகள்
ன்று சொல்லுவார்கள்;
என்று துறத்தலானது
கொள்வாயாக எ-று.

159

தீவிரவிராக சந்நி
றல்.

ளொன்றும் பலித்தி
கமு மென்றிரண்டு
லாதவர்க்குக் குடீ
த்திடமுள் ளவர்க்கு

வைகள் ஒன்றுஞ் சித்தி
பகூதக சந்நியாசமும்
ப் பலமில்லாதவர்களுக்
ம் அடைந்து நடக்கப்
யது என்று மேலோர்

க்கணங் கூறியதாம்.()
ன் பயன் கூறல்.

ன்றும் பரமாம்ச
ங்குமுத்தி சத்திய
மாம்ச னுக்குமுத்தி

யிவ்வுலகி
பரமாம்ச

இ-ள்.
மாம்ச சந்நி
கள்; வராநி
கிடைப்பது
பரமாம்ச ச
றூற் கிடைக்
சந்நியாசியும்

இ-ம்.

அ-கை. பர
இருவகை

சிஞ்ஞ
ஞாசு, மெ
விவேகி யா
யடைந்திருக்
சிஞ்ஞாசு மி

இ-ள். சி
அவ்விருவர்கள
மூன்று பூமிக
னென்பவன்
றும், அறிவின்
யுங் கேளாய் எ

இ-ம். ப
இரண்டு சந்நிய

அ-கை. சிஞ்ஞாசு என்பவன் இல்லறத்திலேனும் துறவறத்தி லேனும் இருந்து முத்தியை அடைவன் எனல்.

பந்தமனே துறந்துசில ரதிதிகளா யிருந்தடைவர் பரம
ஞானம், அந்தணர்மன் னவர்வணிகர் சூத்திரரா யிருந்துசில
ரடைவர் ஞானம், இந்தவகை சாத்திரத்து மூலகத்து நடப்ப
துங்கண் டிருந்து மைந்தா, சிந்தனேயின் மயக்கமென்ன சுருதி
யுத்தி யனுபவத்தாற் றெளிந்தி டாயே.

இ-ள். மகனே! சிலர் பந்தமான இல்வாழ்க்கையைவிட்டுத் துறவிகளாக இருந்து பிரமஞானத்தைப் பெறுவார்கள்; சிலர் பிராமணராகவும் க்ஷத்திரியராகவும் வைசியராகவும் சூத்திரராகவும் இருந்து பிரமஞானத்தை அடைவார்கள்; இவ்வகையை ஆகமப் பிரமாணத்திலும் உலகத்தில் நடப்பதாகிய பிரத்தியட்சப் பிரமாணத்திலும் பார்த்திருந்தும் மனதில் சந்தேகம் என்? சுருதி யுத்தி அனுபவம் என்னு மூன்றினாலும் தெளிவாய் எ-று.

இ-ம். முத்தியை அடைதற்கு விராகத்தால் வருஞ் சாந்தியே காரணம் அன்றி இல்லறம் துறவறம் என்னும் இரண்டும் அல்ல எனக் கூறியதாம். 163

அ-கை. மேற்கூறுவோம் என்றவாறே முற்கூறிய சர்வார்த்தங்களும் அடங்கிய வேதங்களின் முடிவான வித்தியாநந்தமாகக் கூறுவான் தொடங்கி இச்செய்யுளில் பிரமமே கூடஸ்தன் எனக் கூறுகின்றார்.

பிறந்ததுண் டாகு லன்றே பிறகுசா வதுதா னுண்டாம்
பிறந்ததே யில்லே யென்னும் பிரமமா வதுவு நானே
பிறந்தது நானன் றாகிற் பிரமமென் றந்த நானே
பிறந்தது பிறந்த தற்ற பிரமமா நானேநானே.

இ-ள். சநித்தது உளதாயின் அன்றோ பின்மரித்தலும் உளதாம்; சநித்ததே இன்று என்னும் பிரமம் என்புதும் நானேயாம்; சநித்தது நானல்லன் ஆயின் பிரமம் என்று சொல்லப்பட்ட அந்த நானே உற்பத்தியும் லயமும் இல்லாத பிரமம் ஆகிய கூடஸ்தனே நான் எ-று.

ப-ம். சாமவேத மகாவாக்கியப்படி அது நீயாகும் என்பார், 'பிரமமா நானே' என்றார். பிரமம் என்பது அது என்னும் ஆனந்தமும் நான் என்பது நீ என்னும் வித்தையும் ஆம் என்பது ஆகும் என்னும் ஐக்கியமும் ஆமெனக்கொள்க. 164

அ-கை. கூடஸ்தனே பிரமம் எனக் கூறுகின்றார்.

நானென்ற பிரம மான நானேநா னறியே னென்றால்
நானென்ப தேது பின்னே நம்முட புந்தி யென்னில்
தானது மயக்கந் தன்னிற் சாகுமோ சாவா தாகில்
நானென நிறைந் திருந்த ஞானமா நானேநானே.

இ-ள். யானென்று சொல்லும் பிரமமாகிய யானே யான் காண்கிலேன் என்னின் யான் என்பது யாது? பின்பு நமது புத்தியென்று சொல்லில் அப்புத்தியும் சுழுத்தி மயக்கத்திலிறக்குமே, அங்ஙனம் இறவாதிருக்குமாயின் யானே நான் என்று பூரணமாக விளங்கிய மெய்ஞ்ஞானமாம் எ-று.

ப-ம். இருக்குவேத மகாவாக்கியப்படி ஞானமே பிரமம் என்பார், 'நானென்ற பிரமம்' என்றார். நான் என்பது ஞானமாகிய வித்தை எனவும் பிரமம் என்பது ஆனந்தம் எனவும் கொள்க. 165

அ-கை. வித்தியாநந்தத்தின் ஒருமை கூறல்.

நிறைந்தவா றெந்த வாறு நிலைதெரிந் திலனென் றுயேல்
அறிந்ததாஞ் சுழுத்தி தன்னி லாநந்த மதுவே யாகும்

ணி வில்லை
றிவு தானே.

ாணம் நிச்சயந்தெரிகி
றுள்ள நிரதிசயாநந்த
க்கங்கள் உலகத்தின்க
இச்சைதன்னியமே

பிரமாஸ்மி என்பார்,
னே' எனக் கூறினார்.
மம், ஆத்மா என்பது
றிவு என்பது அஸ்மி
166

ூதியே தானெனல்.

வுலக மாகும்
ி லன்றோ
ூறிவி தாமென்
நிறைந்தோ னானே.

ம் உதித்ததாம்; கருது
ந்த ஞானத்திலன்றோ?
னமிதுவாம் என்று என்
ன பூரணமாக நிறைந்த

உ அயமாத்மா பிரமம்
ன்றார். அற்ற என்பது
பிரமம் என்னு நித்தியா

நந்தமும், நினை
பது இவ்வித்
அயம் என்னும்

இ-ம். நா
சென்னியமான
சாக்ஷாத்காரமே

அ-கை. முற்கூ
அடக்கி அவ்
கூறல்.

அந்தவா றிரு
எந்தவா றிருந்
இந்தமூன் றவ
அந்தவா றிருந்

இ-ள். அவ்
அனுபவிக்க, எ
என்பாய் ஆயின்
றவத்தைக்குள் உ
ஞானமாயிருந்து

இ-ம். வெள்

அ-கை. விருத்தி
இச்செய்யுளில்

வாதனை வசத்தி
எதினு லடக்க ல
போதமா மிராச
தாதரா யிருக்கப்
13

இ-ள். பழக்கவாசனையால் வருகின்ற விருத்திகள் அனைத்தையும் யாதினால் ஒடுக்கலாம் என்று விசாரிக்கின் தான் ஞானவாசனைப் புத்திமுதலிய விடயங்கள் அனைத்தும் தன்னைவலாளா யிருக்கப் பெறின் அனைத்தும் ஒடுங்கும். எ-று.

இ-ம். தானாகிய நித்தியாநந்த போதமே ஸ்புரண முதலிய யாவி
லும் விளங்கின் விருத்திகள் நீங்கும் என்பதாம். 169

அ-கை. ஏனைய அப்பியாச உபாயங்கள் இரண்டையுங்கூறல்.

விருத்திக டாமு மின்னும் விநோதமாம் யோகத் தாலே
துருத்திபோ லூது மூச்சைச் சுகமுட னடக்கி னிற்கும்
கருத்ததற் கில்லை யென்னிற் காரண சரீர மாகிப்
பெருத்ததோ ரவித்தைதன்னைப் பிடிங்கிடி லடங்குந் தானே.

இ-ள். மேலும் விநோதமான யோகத்தினால் துருத்தியைப்போல ஊதாநின்ற சுவாசத்தை இன்பத்தோடும் ஒடுக்கின் விருத்திகளானவை அடங்கும், அதற்கு மனம் இன்றாயின் காரணதேகமாகத் தடித்த ஒப்பற்ற அவித்தையை நீக்கின் ஒடுங்கும் எ-று.

இ-ம். பிராணபந்தன உபாயத்தைக் கௌணமாகக் கூறி அவித்
தையை நீக்க உபாயத்தை முக்கியமாகக் கூறினார் என்பதாம். 170

அ-கை. அவித்தையைக் களையும் உபாயம் யாது? என வினாதலுக்கு உத்தரங் கூறல்.

காரண சரீரந் தன்னைக் களைவதெவ் வாறென் றோதில்
ஆரணம் பொய்சொல் லாதே யதன்பொரு ளகத்தி லுன்னிப்
பூரண மாகு மென்மேற் புவனங்க டோற்று மென்று
தாரணை வந்த தாகிற் றரித்திடு மவித்தை யெங்கே.

இ-ள். காரண தேகத்தைக் கெடுப்பது எவ்விதமென்று கேட்கில் வேதமானது நிச்சயத்தைச் சொல்லும்; ஆதலால், அதன் மகா

வாக்கியார்த்தத்தை உளத்திற் சிந்தித்துப் பரிபூரணமாகிய என்னிடத்தில் ஆரோபமாகச் சகங்கள் தோற்றுமென்று உறுதி வந்ததானால் அவித்தையானது எவ்விடத்திலிருக்கும் எ-று.

இ-ம். வேத நிச்சயப்படி குருவாக்கியத்தால் சர்வம் பிரமமயம்
என்னும் அனுபவ முண்டாயின் அவித்தை நசிக்கும் என்பதாம். 171

அ-கை. சர்வம் பிரமமயம் என்னும் ஞானம் உதித்தற்கு அனுபவங் கூறல்.

அப்படி யிருக்கச் சித்த மலைதலால் விவகா ரத்தில்
எப்படி கூடு மென்னி லென்னைவிட் டொன்று மில்லை
இப்படி கண்ட வெல்லா மென்மய மென்க னாப்போல்
கற்பித மென்று தானே காண்கின்ற சித்து நானே.

இ-ள். விவகாரங்களில் மனமானது சுழல்வதனால் அங்ஙன நிற்க எங்ஙனங் கூடும் என்றால், என்னைத்தவிர வேறொரு வஸ்துவும் இல்லை; இவ்விதமாகக் கண்ட திரிசியங்கள் அனைத்தும் எனது சொரூபம்; எனது சொப்பனத்தைப்போலக் கற்பிதமென்று தானே பார்க்கின்ற சைதன்னியமே நான் எ-று.

இ-ம். கற்பிதமாகக் காணப்பட்ட திரிசியங்கள் அனைத்தும்
தனது சிற்பிரகாசமாக விளங்குகின்றது என்னும் அனுபவ திருஷ்டி 172
யால் யாவுந் தன்மயமாய் விளங்கும் என்பதாம்.

அ-கை. இச்சித்தே ஆனந்தவடிவமாம் எனல்.

சித்துநா னிறைந்தோ னென்ற திடமற வாதி ருந்தால்
எத்தனை யெண்ணி னாலு மேதுசெய் தாலு மென்ன
நித்திரை யுணர்ந்த பின்பு நிற்கின்ற கனாவைப் போல
அத்தனை யும்பொய் தானே யாநந்த வடிவு நானே.

இ-ள். யான் சைதன்னியமாகப் பூரணமானவனென்னும் திடச் த்தத்தோடுகூடி யிருந்தால் எவ்வளவு சங்கற்பித்தாலும் எக்கிரியை சய்தாலும் அதனாற்குற்றம் என்ன? நித்திரை தெளிந்த பின்பு நிற்குஞ் சொப்பனம்போல அவ்வளவும் மித்தையாம், யானே ஆநந்தஸ்வருப ாம் எ-று.

இ-ம். தானே சித்தென்னும் அனுபவம் உதிக்கில் யாவும் மித் தையாய்த் தான் அந்த வடிவனானவன் என்பதாம். 173

அ-கை. இவ்வனுபவம் உதிப்பதற்கு ஏதுவான உறுதிகூறல்.

நானென வுடலைத் தானே நம்பினே னநேக சென்மம்
ஈனராய்ப் பெரியோ ராகி யிருந்தவை யெலாமிப் போது
கானலில் வெள்ளம் போலக் கண்டுசற் குருவி னாலே
நானென வென்னை த தானே நம்பியீ டேறி னேனே.

இ-ள். அநந்த சநநங்களில் தேகத்தையே யானென்று நம்பி னேன்; இழிந்தவராகவும் உயர்ந்தவராகவும் இருந்தவைகள் அனைத் தையும் இச்சமயத்தில் கானற்சலத்தைப்போல ஆசிரிய ருபதேசத்தி னால் பார்த்து எனது பிரமவடிவத்தையே யானென்று நம்பி ஈடேறி னேன். எ-று.

இ-ம். குரு கிருபையினால் தேகம் நானென்னும் நம்பிக்கையை விடுத்துச் சித்தே நானென்னும் நம்பிக்கை உண்டானால் சின்மாத்திர மான முத்தியைப் பெறுவன் என்பதாம். 174

அ-கை. குரு கிருபையை வியந்து மகிழ்தல்.

என்னபுண் ணியமோ செய்தே னேதுபாக் கியமோ காணேன்
நன்னிலந் தனிலெ ழுந்த நாரணன் கிருபை யாலே
தன்னிய னானே னானுத் தரீயத்தை வீசு கின்றேன்
தன்னிய னின்னு நானே தாண்டவ மாடு கின்றேன்.

ன்ற இறைவனாகிய தேசிகரது கமலமலர்போன்ற திருவடிகளைத் தொழுதேன் எ-று.

இ-ம். சிந்தனத்து உதித்த ஆநந்தமதனைக் கரைக்கச் சீவபரமான அனைத்துந் தானாகிய சிதாநந்த வடிவமாகவே விளங்குகின்றது என வித்தியாநந்தத்தை முடித்ததாம். 177

அ-கை. இந்நூலால் விளையும் பயன் கூறல்.

வித்தியா நந்த மிந்த விதமென விளம்பி னோமே
பத்தியா யிந்த நூலைப் பார்த்தனு பவித்த பேர்கள்
நித்திய கரும நிட்டை நிலைதனை யறிந்து சீவன்
முத்தியை யடைந்தி ருந்த முனீஸ்வர ராகு வாரே.

இ-ள். ஞானாநந்தமானது இவ்வகையாம் என்று சொல்லினோம் அன்பாக இஞ்ஞான சாஸ்திரார்த்தத்தை உணர்ந்து அப்பொருளை அறிந்தபடி அனுபவமானபேர்கள் நித்தியமான ஞானநிஷ்டையின் நிலைமையைத் தெரிந்து சீவன்முத்திப் பதத்தைப் பெற்றிருந்த முனி சிரேஷ்டராவார்கள் எ-று. 178

இ-ம். வெளிப்படை.

அ-கை. குருவாக்கியப்படி இந்நூல் சம்பூரணமாயிற்று எனல்.

ஆரணப் பொருளாம் வித்தை யாநந்தம் விளங்க வேதும்
காரணங் குறைவில் லாமற் கைவல்ய நவநீ தத்தைப்
பூரண மாக்க வேண்டிப் பூர்வமா நன்னி லத்தில்
நாரண குருந மக்கு நவின்றனர் கனவில் வந்தே.

இ-ள். வேதமுடிவிலுள்ள மகா வாக்கியார்த்தமான ஞானாநந்தம் விளங்கும்பொருட்டு கைவல்ய நவநீதம் என்னும் ஞானசாஸ்திரத்தை எவ்வளவும் எடுத்துக்காட்டுங் காரணங்களில் குறைவுபடாமல் நிறை

னும் இவ்விரண்டின் ஐக்கியமும் என்கிற அர்த்தத்தில் நிறைந்த துரியாதீதம் என்கின்ற மறைப்பின்றி அபரோக்ஷமாக விளங்குகின்ற சுயஞ்சோதிசு உள்ள மெய்யுணர்வை ஸ்திரமாகத் தெரிந்தவர்கள் பேதமான பிரமையை நீக்கி அறிவின்மையையுங் கெடுத்துச் சதோதயமாய்த் தன்மயமாவர், அவ்வறிஞர்க்கே சுவானுபவமானது பிரகாசிக்கும் எ-று.

இ-ம். வெளிப்படை. 181

அ-கை. இந்நூலாசிரியர் தன்னாசிரியரைப் புகழ்தல்.

என்னு மாவாக் கியநான்கு மிசைக்கும் வித்யா நந்தமிது,
சொன்ன நாரா யணன்பாதந் தொழுது துதித்தோர் துகளற்
றோர், இன்ன மாணாக்கர் கள்குருவாற் சந்தே கந்தீர்ந் திடு
பதத்தே, துன்னி நிறைந்து நின்றோர்க டேயமுத்த ராகுவரே.

இ-ள். சுபாவம் என்கின்ற நான்குவேதத்தின் முடிவான நான்கு மகாவாக்கியங்களும் சொல்லுகின்ற ஞானாநந்தம் இதுவாம்; இதனை அருளிய நாராயணன் என்னும் ஆசிரிய ருபயபாதங்களை வணங்கித் துதிசெய்தவர்கள் களங்கமற்றவராவர்; இத்தன்மையான சீடரானவர் ஆசிரியரால் ஐயநீங்கிய இப்பதத்தையடைந்து பூரணமாகியிருந்து பரிசுத்தமான சீவன்முத்தராவார்கள் எ-று.

இ-ம். நான்கு வேதங்களின் முடிவிலுள்ள நான்கு மகாவாக்கியார்த்தமும் ஒன்றான வித்தியாநந்தமே அனுபவம் எனவும் அதை அடைந்தவர்களே சீவன்முத்தர் எனவுங் கூறினதாம். 182

அ-கை. இந்நூல் செய்தவிதங் கூறல்.

தத்துவ விளக்கத் தாலுஞ் சந்தேகந் தெளித லாலும்
ஒத்திருள் விடாத மாயா வுள்ளிரு ளிரிய வோங்கும்
சித்ததா மொளிவி ளங்கச் செய்துபின் விருத்தி பேதப் [ன்.
புத்தியால் வருமை யத்தைப் புரையறத் தெளிவித் தாண்டா

இ-ள். தத்துவவிளக்கமென்னும் படலத்தினாலும் சந்தேகந் தெளிதல் என்னும் படலத்தினாலும் பொருந்தச்செய்து அந்தகார நீங்காத மாயையென்னும் அகத்திருள்கெட உயராநின்ற ஞானப்பிரகாசத்தைத் திகழும்படிசெய்து பின்பு விருத்தி விகற்பமான அறிவினால் வாராநின்ற சந்தேகத்தைக் குற்றமறத் தெளிவித்து இரட்சித்தார் (இந்நூல் ஆசிரியர்.) எ-று. 183

அ-கை. இந்நூல் ஆசிரியரைத் துதித்தல்.

ஆண்டதே சிகனா மைய னாரா ணனந்தன் பாதம்
பூண்டுமூவா ரோபத்தாற் பொய்ம்மயக் காய்வந் தவத்தை
மாண்டநல் லபவா தத்தான் மாய்த்தரு ணோக்கத் தென்றும்
காண்டிட வைத்த ளித்த காரணா போற்றி போற்றி.

இ-ள். தடுத்தாண்ட குருசாமியாகிய நாராயணன் என்னும் முடிவற்றவனது திருவடியைச் சிரசில் தரித்துச் சீவேஸ்வரசகத்தென்னு மூன்றுவித கற்பனையால் இல்லாத மயக்கமாய் உண்டானதை மாட்சிமையாகிய நன்மையான அபவாத உத்தியினால் கெடுத்துக் கிருபா நோக்கத்தினால் எப்போதும் அபரோக்ஷ ஞானமாகத் தரிசிக்கத் திரு வடி சூட்டி இரக்ஷித்த காரணனே சரணஞ் சரணம் எ-று. 184

அ-கை. இந்நூலைப் புகழ்தல்.

குலவுசற் குருவின் பாதக் குளிர்புனற் றலைமேற் கொண்டால்
உலகினிற் றீர்த்த மெல்லா முற்றபே றடைவார் போல
நலமெய் யாகியகை வல்ய நவநீத நூலைக் கற்றால்
பலகலை ஞான நூல்கள் படித்தஞா னிகளாய் வாழ்வார்.

இ-ள். விளங்காநின்ற சற்குருவின் அகத்தையும் புறத்தையுங் குளிரச்செய்கின்ற பாததீர்த்தத்தைச் சிரசின்மேல்தரிக்கின் சகத்திலுள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்கள் அனைத்தினும் ஸ்நாநஞ்செய்த பலனைப்

பெறுவார்கள்; அதுபோல, நன்மையும் உண்மையுமாகிய கைவல்ய நவநீதம் என்னும் ஞானசாஸ்திரத்தை அப்பியாசித்தால் அநந்தங் கல்விநூல்களின் சாரமான ஆத்மஞான சாஸ்திரங்களை அப்பியாசித்த ஞானவான்களாக வாழ்வார்கள் எ-று.

இ-ம். சுருதி குரு சுவானுபவங்களை நவநவமாகத் துதித்த தாம். 185

சந்தேகந்தெளிதற் படலம் முற்றிற்று.

ஆக பாயிரமுட்பட திருவிருத்தம் 288.

கைவல்லிய நவநீதம் மூலமும் உரையும்

முற்றுப்பெற்றது.

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி முற்றிற்று.

விளம்பரம்

இதனுல் சகலமான கனதனவான்களுக்கும் தெரிவிப்பது யாதெனில், இப்புஸ்தகமும் அடியிற்கண்ட புஸ்தகங்களும், இன்னும் ஸ்கூலுக்குரிய புஸ்தகங்களும், ஆறுமுகநாவலர் புஸ்தகங்களும், கதை - அம்மானை - நாடகம் - விலாசம்-கீர்த்தனை புராணம்-ஜோசியம்-வைத்யம்- சதகப்-டிராமா புத்தகங்களும், வேண்டியவர்கள் வி. பி. மூலியமாயும் நேரிலும் விலை சரசமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

அ. இரங்கசாமி முதலியார் ஸன்ஸ்

நெ. 24, தாண்டவராயப்பிள்ளை வீதி, சென்னை.

